

Ce se întâmplă când perfecțiunea nu este de ajuns?

FRUMOSI

Scott Westerfeld

CORIN *Teens*

BESTSELLER NEW YORK TIMES

TOTUL ESTE PERFECT! PERFECT... GREȘIT!

În sfârșit, Tally este frumoasă. Și are tot ceea ce și-a dorit vreodată! Arată perfect, are haine splendide, iubitul ei este teribil de sexy, iar în noua lume din care face parte acum, ea a devenit un personaj cât se poate de popular.

Dar, dincolo de distracție – petreceri non-stop, libertate totală –, are sentimentul confuz și sâcăitor că totuși ceva nu este în regulă. Ceva important! La un moment dat, din trecutul ei de urâtă, sosește o scrisoare. Citind-o, își aduce aminte ce este greșit în viața frumoșilor și, brusc, pentru ea distracția se termină.

Din acea clipă, Tally se confruntă cu o alegere dificilă: să facă efortul de a uita tot ce a aflat sau să lupte pentru propria-i viață – pentru că autoritățile nu au de gând să-i ierte pe cei care dețin anumite informații...

**NOMINALIZAT DE AMERICAN LIBRARY ASSOCIATION
LA TITLUL DE CEL MAI BUN ROMAN PENTRU ADOLESCENȚI ÎN 2006**

RECOMANDAT DE:

DE LA 14 ANI

COOL
Junior

Ilustrația copertei: Gulliver/Getty Images
Designul copertei: Andreea Apostol

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-375-3

ISBN: 978-973-128-424-8

9 789731 284248

www.grupulcorint.ro

FRUMOSII

Scott Westerfeld

SCOTT WESTERFELD, unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani de SF/Fantasy pentru tineri și adulți, s-a născut în 1963 în Texas, SUA. Este căsătorit din anul 2001 cu scriitoarea australiană Justine Larbalestier.

Romanele (*Polymorph*, *Fine Prey*, *Evolution's Darling*, *So Yesterday*) și seriile de romane (*The Risen Empire*, *Midnighters*, *Peeps*, *Leviathan*, precum și cea de față, *Urâții*) scrise de Westerfeld s-au bucurat de un mare succes, aflându-se pe lista de bestselleruri *New York Times* și primind mai multe premii.

Cartea întâi din seria *Urâții* a fost inclusă de către American Library Association pe lista celor mai bune cărți pentru tineri, în anul 2006. De asemenea, în anul 2008, în Franța, a primit Grand Prix de l'Imaginaire pentru cel mai bun roman străin adresat tinerilor.

FRUMOSII

Scott Westerfeld

Cartea a doua din seria

URATII

Traducere din limba engleză de

JULIA KRETSCH

CORIN*Teens*

*Pentru comunitatea australiană de SF —
pentru că m-ați primit în rândurile voastre și m-ați susținut*

Această carte este o lucrare de ficțiune. Orice referiri la evenimente istorice, oameni sau amplasări reale sunt ficționale. Alte nume, personaje și incidente sunt produsul imaginației autorului și orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață ori decedate, este o pură coincidență.

Redactare: Carmen Botoșaru
Tehnoredactare: Corina Huțan

SCOTT WESTERFELD
Pretties

Text copyright © 2005 by Scott Westerfeld

Published by arrangement with Simon Pulse, an imprint of Simon&Schuster Children's
Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

CORINTeens este marcă înregistrată a CORINT JUNIOR.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

București, 2012
ISBN 978-973-128-375-3
ISBN 978-973-128-424-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WESTERFELD, SCOTT

Urâții / Scott Westerfeld;

trad.: Julia Kretsch. - București: Corint Junior, 2012

4 vol.

ISBN 978-973-128-375-3

Vol. 2: Frumășii. - 2012 - ISBN 978-973-128-424-8

I. Kretsch, Julia (trad.)

821.111-31=135.1

Partea I

FRUMOASA ADORMITĂ

*Țineți minte că lucrurile cele mai frumoase
din lume sunt cele mai inutile.*

— John Ruskin, *Pietrele Veneției, I*

INFRACŢOAREA

Îmbrăcatul era întotdeauna partea cea mai grea a după-amiezii.

Pe invitația la Vila Valentino se menționa *ținută semiformală*, dar partea cu *semi* era o capcană. Asemenea unei nopți în care nu mergeai la o petrecere, *semi* lăsa loc unui număr prea mare de posibilități. Era destul de rău pentru băieți, pentru care putea să-nsemne sacou și cravată (sau scăpau de cravată în cazul anumitor tipuri de gulere) ori ținută integral albă, fără sacou (însă numai în după-amiezile de vară), ori o diversitate de jachete, veste, fracuri sau pulovere drăguțe. În schimb, pentru fete, definiția cuvântului pur și simplu exploda, așa cum se întâmpla de obicei cu definițiile aici, în Orașul Noilor Frumuseți.

Tally aproape că prefera petrecerile formale cu papion alb sau negru. Hainele erau mai puțin confortabile, iar petrecerile nu erau distractive până când nu se îmbăta toată lumea, dar măcar nu trebuia să te gândești atâta la vestimentație.

— Semiformal, *semiformal*, spuse ea, uitându-se în dresing — banda electrică fâșâia înainte și înapoi, cu umerașele

agățate de ea legănându-se, încercând să țină pasul cu Tally căreia îi cădeau ochii la întâmplare când pe-o haină, când pe alta.

Da, cu siguranță, *semi* era un cuvânt aiurea.

— Dar măcar e un cuvânt? întrebă Tally cu voce tare.

Semi?

Suna ciudat în gura ei — pe care și-o simțea teribil de uscată din pricina nopții anterioare.

— Doar jumătate dintr-un cuvânt, răspunse camera, probabil părându-i-se o replică isteată.

— Trebuia să-mi închipui, murmură Tally.

Se prăbuși înapoi pe pat și se holbă în tavan, simțind cum camera amenință să se învârtă cu ea. Nu i se părea drept ca o jumătate de cuvânt să-i dea atâta de furcă.

— Fă-o să dispară, zise ea.

Camera înțelese greșit și închise ușa dressingului. Tally nu avu energia să-i explice că se referea la mahmureală, care se întindea în capul ei ca o pisică prea grasă, și ursuză, și moale, și care n-avea chef să se clinească de-acolo.

În noaptea care trecuse, ea și Peris merseseră împreună cu alții din grupul Infra să încerce noul patinoar plutitor, construit deasupra Stadionului Nefertiti. Stratul de gheață, susținut la înălțime de un sistem elevator, era suficient de subțire cât să vezi prin el, iar transparența lui era asigurată de un cârd de mici mașinării Zamboni de șlefuit gheața, care țâșneau printre patinatori ca niște insecte acvatică agitate. Focurile de artificii care explodau pe stadion, sub ei, făceau ca gheața să pară un soi de vitraliu schizoid care-și schimba culorile la câteva secunde.

Fuseseră obligați cu toții să poarte jachete de bungee, în caz că trecea cineva prin gheață. Desigur, nu pățise nimeni niciodată una ca asta, însă gândul că în orice clipă lumea putea să fie distrusă din pricina unei simple fisuri o făcu pe Tally să tot bea șampanie.

Zane, liderul grupului Infra, se plictisi și înclină o sticlă plină spre pojghița de gheață. Spuse că alcoolul are un punct de îngheț mai scăzut decât apa, așa că putea trimite pe cineva în zbor spre focurile de artificii. Dar nu turnă suficient alcool cât să o salveze pe Tally de mahmureală în dimineața asta.

Camera scoase un sunet special, care semnifica apelul unui alt tip din grupul Infra.

— Salut!

— Salut, Tally.

— Shay-la! strigă Tally luptându-se să se ridice într-un cot. Am nevoie de ajutor!

— Petrecerea? Știu.

— Oricum, care e treaba cu *semiformalul*?

Shay râse.

— Tally-wa, ești așa de dusă cu pluta! N-ai primit mesajul?

— Care mesaj?

— A fost trimis acum câteva ore.

Tally își privi inelul-interfață, care se afla încă pe măsuta de toaletă. Nu-l purta niciodată noaptea, un obicei de pe vremea când era urâtă și se strecura afară tot timpul. Stătea acolo, pulsând ușor, dat pe *silențios* pentru timpul de noapte.

— Oh, tocmai m-am trezit.

— Ei bine, uită de *semi*. Au schimbat tematica, trebuie să ne deghizăm. Avem nevoie de *costumații*!

Tally se uită la ceas: aproape cinci după-amiaza.

— Cum? În trei ore?

— Da, știu. Și eu sunt total derutată. E atât de neplăcut!

Pot să cobor la tine?

— Te rog.

— În cinci minute?

— Sigur. Adu micul dejun. Pa!

Tally își lăsa capul să cadă pe pernă. Acum patul se învârtea ca o placă de zbor, iar ziua, aflată abia la început, se și termina.

Își puse inelul-interfață și ascultă nervoasă mesajul în care se spunea că nimeni nu avea să fie primit în acea seară fără o costumație cu adevărat senzațională. Mai avea trei ore ca să găsească o deghizare adecvată, pe când toți ceilalți aveau un avans uriaș față de ea.

Uneori i se părea că să fie o *infractoare* adevărată se dovedise cu mult, mult mai simplu.

Shay aduse micul dejun: omlete cu homar, pâine prăjită, chiftele de cartofi, chiftele de porumb, struguri, briose cu ciocolată și Bloody Mary, adică mai multă mâncare decât putea să elimine un pachet de purgative calorice. Tava supraîncărcată se clătină în aer, suporturile de elevare tremurând ca niște copii în prima lor zi de școală.

— Hm, Shay, o să mergem deghizate în baloane sau ce?

Shay chicoti.

— Nu, dar nu mi s-a părut că ești în formă. Or, în seara asta chiar trebuie să fii senzațională. Tot grupul Infra vine să te voteze.

— Grozav, chiar că senzațională!

Tally oftă, ușurând tava de un Bloody Mary. Se încruntă după prima înghițitură.

— N-are suficientă sare.

— Nu e nicio problemă, spuse Shay curățând caviarul care decora o omletă și amestecându-l în pahar.

— Bleah, miroase-a pește!

— Caviarul e bun cu orice.

Shay mai luă o lingură de caviar și o vârî în gură, închizând ochii pentru a-l savura. Își răsuci inelul pentru a da drumul la muzică.

Tally înghiți și sorbi iar din Bloody Mary, ceea ce măcar opri camera din învârtit. Brișele cu ciocolată începeau să miroasă frumos. Apoi ar trece la chiftelele de cartofi. După care, omleta. Ar putea chiar încerca și caviarul. Micul dejun era masa la care Tally simțea nevoia să recupereze ce pierduse în vremurile de sălbăticie. Un mic dejun copios o făcea să simtă că deține controlul, ca și cum o furtună de arome ale orașului putea șterge lunile de fierturi și SpagBol.

Muzica era nouă și făcea ca inima să-i bată mai repede.

— Îți mulțumesc, Shay-la. Ești o salvatoare.

— N-ai pentru ce, Tally-wa.

— Așadar, unde-ai fost aseară?

Shay doar zâmbi, de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Ce? Alt tip?

Shay scutură din cap și-și flutură genele.

— Doar n-ai făcut iar o intervenție! exclamă Tally, iar Shay chicoti. Ba *ai făcut*. Știi că n-ai voie să faci asta mai mult de o dată pe săptămână. Ești de-a dreptul dusă cu capul!

— E-n regulă, Tally-wa. Doar ceva local.

— Unde?

Chipul lui Shay nu arăta diferit. Oare operația era ascunsă de pijama?

— Uită-te mai de-aproape!

Shay își flutură din nou genele lungi.

Tally se aplecă spre ea, uitându-se fix la ochii ei căprui perfecți, mari și presărați cu praf de nestemate, iar inima începu să-i bată și mai tare. La o lună după ce venise în Orașul Noilor Frumuseți, încă era uluită de ochii celorlalți frumoși. Erau atât de largi și de îmbietori, strălucind de curiozitate! Pupilele mari ale lui Shay păreau să murmure: *Te ascult. Mă fascinezi*. Reduceau lumea la Tally, singură în lumina curiozității lui Shay.

Era încă și mai ciudat în cazul lui Shay, pentru că Tally o cunoscuse în perioada ei de urâțenie, înainte ca operațiile să o preschimbe astfel.

— Și mai de-aproape!

Tally inspiră pentru a se liniști, camera învârtindu-se din nou, dar în sensul bun. Făcu semn spre draperii să se deschidă mai mult și, în lumina soarelui, văzu noile adăugiri.

— O, te înfrumusețează!

Mai îndrăznețe decât celelalte implanturi sclipitoare, douăsprezece rubine minuscule înconjurau fiecare dintre pupilele lui Shay, aruncând irizații roșii asupra irisurilor ca smaraldul.

— Senzațional, ha?

— Da. Dar stai... Cele din stânga jos sunt diferite?

Tally își miji ochii și mai mult. Din fiecare ochi părea să lumineze un giuvaier, ca o micuță lumânare albă în profunzimile de cupru.

— Este ora cinci! spuse Shay. Pricepi?

Tally avu nevoie de o secundă ca să-și aducă aminte cum trebuia citit marele ceas din centrul orașului.

— Hm, dar asta înseamnă șapte. Cinci n-ar trebui să fie în *dreapta*?

Shay pufni.

— Merg în sensul invers acelor de ceasornic, prostuțo. Altfel, ar fi atât de plictisitor!

Pe Tally o bufni râsul.

— Stai puțin! Ai bijuterii în ochi? Care arată ora? Și merg în *sensul invers acelor de ceasornic*? Nu crezi că *exagerezi*, Shay?

Tally regretă imediat ce spusese. Expresia așternută pe chipul lui Shay era tragică, alungând strălucirea de dinainte. Părea gata să plângă, doar că n-avea nevoie de ochi umflați și nas roșu. Noile intervenții chirurgicale erau întotdeauna un subiect delicat, aproape ca o nouă coafură.

— Nu-ți place! o acuză Shay încetișor.

— Ba sigur că-mi place! Cum am spus, te înfrumusețează *cu adevărat*.

— Serios?

— Da. Și e *bine* că merg în sens invers.

Lui Shay îi reveni zâmbetul, iar Tally oftă ușurată, încă nevenindu-i să creadă. Era genul de greșeală pe care doar noile frumuseți o făceau, iar ea făcuse operația cu o lună înainte. De ce continua să spună lucruri greșite? Dacă făcea un asemenea

comentariu în seara asta, unul dintre Infra putea să voteze contra ei. Era suficient un vot ca să fii eliminat.

Și apoi ar rămâne singură, aproape la fel ca atunci când era fugară.

Shay spuse:

— Poate-ar trebui să ne costumăm în turnuri cu ceas în seara asta, în onoarea noilor mei ochi.

Tally râse, dându-și seama că gluma asta jalnică însemna că era iertată. Ea și Shay trecuseră prin multe împreună, la urma urmelor.

— Ai vorbit cu Peris și Fausto?

Shay încuviință.

— Au spus că ar trebui să ne costumăm cu toții în răufăcători. Au deja o idee, dar este secret.

— Ce aiurea! De parcă *ei* ar fi niște tipi prea duri! Tot ce-au făcut în perioada lor de urâți a fost să se strecoare afară și poate să traverseze râul de câteva ori. Nici măcar n-au ajuns vreodată în Ținutul de Fum.

Cântecul se termină chiar atunci, iar ultimele cuvinte ale lui Tally căzură în tăcerea deplină. Se gândi ce-ar fi putut să adauge, dar conversația se stinse, asemenea unui foc de artificii pe un cer întunecat. Următorul cântec păru să înceapă foarte târziu.

Când, în sfârșit, muzica se auzi din nou, Tally se simți ușurată și spuse:

— Costumele pentru Infra n-ar trebui să fie o treabă complicată, Shay-la. Doar suntem cele mai mari infractoare din oraș.

Timp de ceasuri, Shay și Tally îi cerură costumații spărturii — pe post de dressing — din perete și le probară. Se gândiră la bandiți, dar nu știau cum arătau aceștia cu adevărat — în toate filmele vechi cu bandiți, văzute pe ecranul din perete, băieții răi nu arătau a Infra, doar a retardați. Pirații erau îmbrăcați mult mai bine, dar Shay nu voia să poarte un petic peste unul dintre ochii ei înfrumusețați. Să meargă deghizate în vânători era o altă idee, dar spărtura din perete avea ceva contra armelor, chiar și a celor false. Tally se gândi la dictatori faimoși din istorie, dar majoritatea fuseseră bărbați și, mai mult, lipsiți de orice simț al modei.

— Poate-ar trebui să ne costumăm în locuitori ai Ruinelor Ruginite! spuse Shay. La școală ei erau întotdeauna cei răi.

— Dar în mare arată ca noi, mă gândesc. Doar că sunt urâți.

— Nu știu... Am putea să tăiem niște copaci sau să dăm foc la petrol ori așa ceva.

Tally râse.

— E vorba de o costumație, Shay-la, nu de un stil de viață.

Shay își desfăcu brațele și adăugă, încercând să facă senzație:

— Am putea să fumăm. Sau să conducem mașini.

Dar spărtura din perete nu le dădea țigări sau mașini.

Totuși, era amuzant să-și petreacă timpul cu Shay și să probeze haine, apoi să pufnească și să chicotească, aruncându-le înapoi în reciclator. Tally adora să vadă cum îi stătea în haine noi, chiar și aiurite. O parte din ea încă-și amintea de vremurile de dinainte, când era dureros să se privească în

oglindă, având ochii atât de apropiați, nasul prea mic și părul mereu zburlit. Acum era ca și cum o persoană superbă stătea în fața ei, urmărindu-i fiecare mișcare — o persoană al cărei chip era în echilibru perfect, a cărei piele strălucea chiar și atunci când suferea de mahmureală, o persoană cu trup minunat proporționat și mușchi supli. O persoană ai cărei ochi argintii se potriveau cu orice ar fi îmbrăcat.

Dar o persoană cu un gust îndoielnic la costume.

După două ore, stăteau întinse pe patul care se învârtea din nou.

— Totul e ca naiba, Shay-la. De ce e totul ca naiba? N-au să mă voteze niciodată, dacă nu am un costum autentic.

Shay o luă de mână.

— Nu-ți face griji, Tally-wa. Ești deja faimoasă. Nu ai niciun motiv să fii neliniștită.

— Ție ți-e ușor să vorbești.

Chiar dacă se născuseră în aceeași zi, Shay devenise frumoasă cu multe săptămâni înaintea lui Tally. Fusese numită Infra cu drepturi depline în urmă cu o lună.

— N-o să fie nicio problemă, spuse Shay. Oricine și-a petrecut timpul cu cei de la Circumstanțele speciale este un Infra înăscut.

Un sentiment de tristețe — ca un bobârnac dureros — o cuprinse pe Tally când Shay spuse asta.

— Și totuși! Vreau să fiu senzațională!

— E vina lui Peris și a lui Fausto că nu ne spun în ce se îmbracă.

— Hai să așteptăm până vin aici. Și apoi ne luăm după ei.

— Așa merită, căzu Shay de acord. Vrei ceva de băut?

— Aș vrea.

Tally era prea amețită ca să se mai deplaseze, așa că Shay îi ordonă tăvii cu micul dejun să plece și să revină cu șampanie.

Când Peris și Fausto își făcură apariția, arătau de parcă luaseră foc.

De fapt, erau doar artificii, în părul lor și lipite de haine, dând impresia unor flăcări de jur împrejurul lor. Fausto râdea încontinuu pentru că-l gădilau. Amândoi purtau jachete de bungee — costumele lor voiau să dea impresia că tocmai săriseră de pe o clădire în flăcări.

— Fantastic! spuse Shay.

— Isteric, fu de acord Tally.

Dar apoi întrebă:

— Dar ce legătură are asta cu Infra?

— Nu mai ții minte? întrebă Peris. Când ai fost la petrecerea de vara trecută și-ai fugit furând o jachetă de bungee și sărind de pe acoperiș? E cel mai grozav truc din istoria urâților.

— Sigur... Dar de ce sunteți în flăcări? întrebă Tally. Vreau să spun, clădirea în flăcări nu are legătură cu Infra.

Shay îi aruncă lui Tally o privire de parcă spusese din nou ceva aiurea.

— Nu puteam doar să purtăm jachete de bungee, răspunse Fausto. Senzațional este să fii în flăcări.

— Da, confirmă Peris.

Dar Tally își dădu seama că el înțelesese semnificația vorbelor ei și acum era trist. Și-ar fi dorit să nu menționeze

asta. Tally cea stupidă. Costumele erau cu adevărat senzaționale.

Băieții stinseră artificiiile ca să le păstreze pentru petrecere, iar Shay îi spuse dressingului din perete să aducă încă două jachete.

— Hei, de ce vă luați după noi? se plânse Fausto, dar se dovedi că n-avea de ce.

Spărtura din perete nu furniza jachete de bungee, pentru ca nu cumva cineva să uite că e doar o costumație, să sară de pe ceva și să se facă praf. Dressingul nu putea livra o jachetă reală. Orice lucru complicat sau permanent trebuia cerut la Rechiziție. Iar Rechiziția nu avea să-ți trimită nimic, pentru că nu era vorba despre un incendiu real.

Shay pufni:

— Vila are reacții total aiurea astăzi.

— Voi de unde-ați luat astea? întrebă Tally.

— Sunt adevărate, răspunse Peris zâmbind și mângâind jacheta. Le-am furat de pe acoperiș.

— Deci chiar *sunt* ale Infra, spuse Tally și sări de pe pat ca să-l îmbrățișeze.

Cu Peris în brațele ei, nu i se mai părea că petrecerea o să fie un dezastru sau că avea să voteze cineva împotriva ei. Ochii lui mari, căprui, erau ațintiți asupra ei. O ridică de la pământ și o strânse cu putere. Întotdeauna se simțise atât de apropiată de Peris în vremurile de urătenie, când făceau tot felul de năzbâtii și creșteau împreună! Era senzațional să se simtă din nou așa.

Toate săptămânile în care Tally fusese pierdută în sălbăticie, nu-și dorise decât să fie cu Peris, frumoasă, în Orașul

Noilor Frumuseți. Era total stupid să se simtă nefericită astăzi. Sau în oricare altă zi. Probabil că băuse prea multă șampanie.

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna, îi șopti ea când Peris o lăsă jos.

— Hei, ce e chestia asta? întrebă Shay.

Se vârâse cu totul în dressingul lui Tally, în căutare de idei. Ridicase o masă diformă de lână.

— Oh, chestia aia...

Tally se desprinsese de Peris.

— E puloverul meu din Ținutul de Fum, nu mai ții minte?

Puloverul arăta ciudat, nu așa cum și-l amintea ea. Era murdar și se cunoșteau cusăturile acolo unde o mână de om îmbinase bucățile. Cei din Ținutul de Fum nu aveau dressin-guri în perete, trebuiau să-și creeze singuri lucrurile, iar oamenii, din câte se vedea, nu erau tocmai pricepuți la asta.

— Nu l-ai reciclat?

— Nu. Cred că e făcut din ceva ciudat. Nici dressingul nu-l poate folosi.

Shay duse puloverul la nas și-l miroși.

— Uau, încă miroase ca-n Ținutul de Fum. A foc de tabără și a fiertură din aia pe care-o tot mâncam. Mai ții minte?

Peris și Fausto se apropiară să miroasă puloverul. Ei nu ieșiseră niciodată din oraș, cu excepția excursiilor școlare la Ruinele Ruginite. Cu siguranță, nu ajunseseră atât de departe, până în Ținutul de Fum, unde toată lumea trebuia să muncească întreaga zi pentru a crea lucruri și pentru a-și cultiva (și uneori omori) propria hrană, și unde cu toții rămâneau

urâți după împlinirea vârstei de șaisprezece ani. Până la moarte chiar.

Desigur, Ținutul de Fum nu mai exista mulțumită lui Tally și Circumstanțelor speciale.

— Hei, Tally, știu! exclamă Shay. Hai să ne deghizăm în locuitori ai Ținutului de Fum!

— Asta ar fi de-a dreptul mortal! spuse Fausto cu ochii plini de admirație.

Cei trei o priviră pe Tally, încântați cu toții de idee și, chiar dacă o senzație neplăcută îi dădea târcoale, știa c-ar fi fost o aiureală să nu accepte. Iar cu o asemenea costumație senzațională — precum un pulover adevărat din Ținutul de Fum —, nimeni n-avea cum să voteze împotriva ei, pentru că Tally Youngblood era o Infra sadea.

PETRECEREA

Petrecerea avea loc la Vila Valentino, cea mai veche clădire din Orașul Noilor Frumuseți. Aflată pe malul râului, lungă, cu doar câteva etaje, avea în schimb un turn de transmisie vizibil de pe jumătate din insulă. Înăuntru, zidurile erau construite din piatră adevărată, astfel încât camerele nu puteau vorbi, dar clădirea avea o istorie îndelungată de petreceri fabuloase. Trebuia să aștepți o veșnicie ca să devii rezident al Vilei Valentino.

Peris, Fausto, Shay și Tally trecură prin grădinile plăcerii, pline deja de oameni care se îndreptau spre petrecere. Tally văzu un înger cu aripi frumoase din pene, care trebuie să fi fost rechiziționate cu *luni de zile* în urmă, ceea ce era așa de deprimant!... și un grup de noi frumuseți care purtau costume de grăsani și măști care-i făceau să pară că au gușă triplă. O gașcă de indivizi aproape dezbrăcați se prefăceau a fi locuitori anteriori perioadei Ruinelor — făcuseră focul și băteau din tobe, creându-și propriul chef-satelit, ceea ce petrecăreții făceau întotdeauna.

Peris și Fausto se contraziceau, nehotărându-se când să aprindă din nou artificiiile. Voiau să aibă o apariție spectaculoasă, dar și să economisească artificii, ca să-i vadă ceilalți Infra. Pe măsură ce se apropiau de intrarea strălucitoare și de gălăgia petrecerii, nervii lui Tally începură să se încordeze. Costumele de locuitori din Ținutul de Fum nu reprezentau mare lucru. Tally purta vechiul ei pulover, iar Shay o copie, cu pantaloni tociți, rucsacuri și pantofi ce păreau lucrați manual, pe care Tally îi descrisese dressingului din perete, amintindu-și de unii pe care-i văzuse la cineva din Ținutul de Fum. Pentru a da impresia credibilă că erau nespălate, își frecaseră fețele și hainele cu noroi, ceea ce pe drum li se păruse senzațional, dar acum nu mai aveau decât o senzație de murdărie.

La ușa erau doi rezidenți din Valentino, îmbrăcați în paznici, care se asigurau că nimeni nu intra necostumat. Mai întâi, îi opriră pe Fausto și Peris, dar râseră când cei doi își aprinseră artificiiile, și le făcură semn să intre. În fața lui Shay și Tally, doar ridicară din umeri și le lăsară să intre.

— Așteaptă până ne vor vedea ceilalți Infra! spuse Shay. Ei o să înțeleagă.

Cei patru își făcură loc în mulțime, printre costumele ce creau confuzie. Tally văzu oameni de zăpadă, soldați, personaje din jocuri și un întreg Comitet al Frumuşilor alcătuit din oameni de știință care țineau diagrame faciale. Figuri istorice se iveau de peste tot, în haine trăsnete din întreaga lume, amintindu-i lui Tally cât de diferit arătau oamenii unii de alții în vremurile în care pământul era suprapopulat. Multe dintre noile frumuseți erau îmbrăcate în costume moderne: doctori, paznici, constructori sau politicieni — tot ceea ce sperau să

devină după operația de înfrumusețare de la maturitate. Un grup de pompieri încercă în glumă să stingă flăcările lui Peris și ale lui Fausto, dar nu reușiră decât să-i plictisească.

— Unde sunt Infra? tot întreba Shay, dar zidurile nu-i răspundeau. E atât de aiurea! Cum trăiesc oamenii de-aici?

— Cred că poartă tot timpul căști de telefon, răspunse Fausto. Ar fi trebuit să cerem și noi câte una.

Problema era că în Vila Valentino nu puteai chema oamenii pur și simplu, pentru că zidurile erau vechi și proaste, deci era ca și cum ai fi fost afară. În timp ce mergeau, Tally atinse zidul cu palma. Îi plăcu răceala pietrelor străvechi. Pentru o clipă, îi amintiră de sălbăticia dură, tăcută și neschimbată. Nu ținea morțiș să-i găsească pe ceilalți Infra. Cu toții o vor privi, întrebându-se cum să voteze.

Se plimbară pe holurile aglomerate, privind spre camerele pline cu astronauți și exploratori din vechime. Tally numără cinci Cleopatre și două Lillian Russell. Erau chiar și câțiva Rudolph Valentino — se pare că vila fusese numită după o frumusețe naturală din vremurile de glorie ale Ruinelor Ruginite.

Alte găști purtau costume tematice — Hochești cu crose, legănându-se pe patine zburătoare, Contorsioniști arătând ca niște cățeluși bolnavi purtând gulere conice de plastic. Și, desigur, Roiul era peste tot, insectele comunicând toate între ele prin inelele-interfață. Insectele aveau antene implantate sub piele, astfel încât se puteau suna de peste tot, chiar și din interiorul zidurilor proaste ale Vilei Valentino. Celelalte grupuri făceau întruna haz de Roi, ai cărui membri se temeau întotdeauna să meargă undeva altfel decât în număr imens.

Erau cu toții îmbrăcați ca niște muște, cu ochi mari, ceea ce măcar avea sens.

Niciun alt Infra nu-și făcu apariția în tumultul de costume, iar Tally începu să se întrebe dacă nu cumva preferaseră să părăsească petrecerea în loc s-o voteze pe ea. Gânduri paranoice începură să o bântuie și tot zărea umbra cuiva stând în întuneric, pe jumătate ascuns de mulțime, dar tot timpul acolo. Totuși, de fiecare dată când se întorcea, costumul gri de mătase dispărea.

Tally nu-și dădea seama dacă era o fată sau un băiat. Purta o mască, înfricoșătoare și, în același timp, frumoasă, ochii cruzi de lup sclipind în lumina palidă și pâlpâitoare de la petrecere. Chipul de plastic stârnea ceva în Tally, o amintire dureroasă, luându-i ceva timp s-o alunge.

Apoi își dădu seama cine purta acel costum: un agent de la Circumstanțele speciale.

Tally se sprijini cu spatele de unul dintre pereții reci de piatră, amintindu-și salopetele gri de mătase pe care le purtau specialii și fețele frumoase și crude care li se creau. Priveliștea o ameți și se simți ca-ntotdeauna când se gândea la zilele ei petrecute în sălbăticie.

Nu avea niciun sens să vadă costumul aici, în Orașul Noilor Frumuseți. În afară de ea și Shay, aproape nimeni altcineva nu văzuse vreodată un special. Pentru majoritatea oamenilor, ei nu erau decât zvonuri și legende urbane, pe care se arunca vina ori de câte ori se întâmpla ceva ciudat. Specialii stăteau bine ascunși. Misiunea lor era să protejeze orașul de amenințările din afară, precum soldații și spionii, pe

vremea Ruinelor Ruginite. Dar numai infractorii totali, precum Tally Youngblood, îi întâlneau în persoană.

Totuși, cineva făcuse o treabă bună cu acel costum. El sau ea trebuie să fi văzut cu adevărat un special la un moment dat. Dar de ce o urmărea pe ea? De câte ori se întorcea, silueta era acolo, mișcându-se cu o grație teribilă de prădător, pe care Tally și-o amintea din vremea când fusese urmărită printre ruinele din Ținutul de Fum, în ziua aceea oribilă când veniseră s-o aducă înapoi în oraș.

Scutură din cap. De câte ori se gândea la asemenea lucruri, în minte îi veneau amintiri false, care nu se potriveau. Desigur, speciali nu o urmăriseră pe Tally. De ce-ar fi făcut-o? Ei o salvaseră, aducând-o acasă după ce părăsise orașul ca să dea de urma lui Shay. Gândul la speciali îi dădea întotdeauna amețeli, dar asta numai pentru că fețele lor erau proiectate să înspăimânte, în același fel în care chipurile frumoșilor te făceau să te simți bine.

Poate că silueta nu o urmărea pe ea. Poate că erau mai mulți indivizi, o gașcă, și toți erau îmbrăcați la fel și se răspândiseră prin mulțimea de la petrecere, ceea ce făcea să pară că un special o urmărea. Ideea asta era mult mai rezonabilă.

Îi ajunse din urmă pe-ai ei și glumi cu ei, în timp ce-i căutau pe ceilalți Infra. Dar, stând cu ochii pe siluetele din umbră, Tally își dădu seama că nu era cu siguranță vorba despre un grup. Întotdeauna era o singură persoană, care nu vorbea cu nimeni, stând tot timpul în umbră. Iar felul în care se mișca, atât de grațios...

Tally își spuse că trebuie să se calmeze. Circumstanțele speciale nu aveau niciun motiv să o urmărească. Și nu avea

niciun sens ca un special să vină la o petrecere cu costume, deghizat în *special*.

Se forță să râdă. Probabil că era vreunul dintre Infra, care făcea o glumă pe seama ei, unul care auzise de sute de ori poveștile lui Shay și Tally și care știa totul despre Circumstanțele speciale.

Dacă așa stăteau lucrurile, era total aiurea să facă o scenă în fața tuturor. Era mai bine să-l ignore cu totul pe falsul special.

Tally își privi propriul costum și se întrebă dacă nu cumva hainele din Ținutul de Fum nu-i agravau starea de panică. Shay avusese dreptate: mirosul puloverului vechi, lucrat manual, îi aducea în minte vremurile petrecute în afara orașului, zile de muncă istovitoare și nopți încălzindu-se la foc, amestecate cu amintirile chipurilor urâte care îmbătrâneau și care, uneori, o făceau să țipe în somn.

Viața în Ținutul de Fum îi afectase grav mintea lui Tally.

Nimeni altcineva nu mai remarcase silueta. Participau cu toții la farsa asta? Fausto își tot făcea griji că artificiile sale se vor termina înainte ca toți ceilalți Infra să le vadă.

— Să vedem dacă nu cumva sunt în vreunul dintre turnuri, spuse el.

— Măcar putem să-i chemăm dintr-o clădire adevărată, fu de acord Peris.

Shay pufni și se îndreptă spre cea mai apropiată ușă.

— Fac orice ca să ies din mormanul ăsta fals de piatră.

Oricum, petrecăreții se revărsau afară, părăsind vechile ziduri de piatră. Shay îi conduse spre un turn ales la întâmplare, trecând printr-un grup de Coafați, cu peruci ca niște stupi de

albine, fiecare având propriul roi, alcătuit de fapt din microelevatoare pictate în galben și negru, care stăteau în formație în jurul capetelor lor.

— Bâzâiala nu le-a ieșit cum trebuie, zise Fausto, dar Tally își dădu seama că era impresionat de costume.

Artificiile din părul lui erau pe sfârșite, iar oamenii se uitau la el mirându-se. *Ha?*

Din interiorul turnului de petrecere, Peris îl chemă pe Zane, care spuse că Infra se aflau sus.

— Ai ghicit, Shay.

Cei patru se înghesuiră în lift împreună cu un chirurg, un trilobit și doi hocheiști beți, care se chinuiau să-și mențină echilibrul pe patinele zburătoare.

— Termină cu privirea aia neliniștită, Tally-wa, spuse Shay, strângând-o de umăr. O să intri fără probleme. Lui Zane îi place de tine.

Tally reuși să schițeze un zâmbet, întrebându-se dacă era adevărat. Zane o întreba mereu despre zilele ei de urâtă, dar făcea asta cu toată lumea, absorbind poveștile cu ochii lui ce aruncau scântei aurii. Oare chiar credea că Tally avea ceva special?

Era clar că exista cineva care credea lucrul ăsta: când ușile liftului se deschiseră, Tally zări mătasea gri strecurându-se cu grație prin mulțime.

URMĂRITORUL

Majoritatea celorlalți Infra veniseră deghizați în tăietori de lemne, purtând costume în carouri, împănați cu mușchi falși, grotești, ținând în mâini fierăstraie electrice false și pahare cu șampanie. Mai erau și măcelari, câțiva fumători care-și făcuseră singuri țigarele false și un călău purtând pe după umeri o frânghie lungă cu laț. Zane, care știa multă istorie, venise ca aghiotant de dictator, cunoscător al modei într-o oarecare măsură. Era îmbrăcat tot în negru și avea o banderolă roșie extravagantă. Își făcuse o intervenție estetică, pentru a avea buzele subțiri și obrajii supti, ceea ce-l făcea să semene cu un special.

Răseră cu toții văzând costumul lui Peris și încercară să aprindă iar costumul lui Fausto, dar nu reușiră decât să ardă câteva șuvițe din părul acestuia. Mirosea total aiurea. Rămaseră o vreme neliniștiți în fața costumelor lui Tally și Shay, dar curând ceilalți Infra se înghesuiau să atingă fibrele aspre ale puloverului lucrat manual, întrebând dacă dădea mâncărimi. (Dădea, însă Tally clătină din cap.)

Shay rămase aproape de Zane și-l puse să studieze noua ei intervenție la ochi.

— Găsești că mă fac mai frumoasă? întrebă ea.

— Le dau cincizeci de mili-Helene, spuse el.

Nimeni nu înțelese nimic.

— O mili-Helenă înseamnă suficientă frumusețe cât să lansezi exact un vas, explică Zane, iar cei mai mari din gașca Infra râseră cu toții.

— Cincizeci e foarte bine.

Shay zâmbi, lauda lui Zane luminându-i chipul precum șampania.

Tally încercă să fie senzațională, dar gândul la acel special din umbră o amețea. După câteva minute, ieși pe balconul turnului, ca să-și umple plămânii cu aer rece și proaspăt.

Câteva baloane cu aer cald erau atașate de turn, plutind ca niște mari luni negre pe cer. Cei aflați în baloanele cu aer cald trăgeau din nacelă cu artificii spre ceilalți, râzând în timp ce flăcările de siguranță străpungeau întunericul. Apoi, unul dintre baloane începu să se ridice, zgomotul arzătorului său acoperindu-l pe cel al petrecerii, priponul căzând și pocnindu-se de turn. Focul se înalță doar de-un deget, dispărând în cele din urmă în zare. Dacă Shay nu ar fi prezentat-o membrilor Infra, Tally se gândi că s-ar fi costumat în balon. Cei din gașca Baloanelor plecau mereu departe în noapte și aterizau în diferite locuri, după care chemau un magnetoglisor să-i ia din vreo suburbie îndepărtată sau chiar de dincolo de marginea orașului.

Privind peste râu, spre întunecimea din Orașul Urâților, Tally se simți considerabil mai puțin amețită. Era ciudat.

Perioada petrecută în sălbăticie era atât de neclară pentru ea, în schimb își aminti perfect că fusese o tânără urâtă, care privea luminile Orașului Noilor Frumuseți de la fereastra dormitorului și de-abia aștepta să împlinească șaisprezece ani. Întotdeauna se imaginase în partea asta, într-un turn înalt, cu artificii sclipind în jurul ei, înconjurată de frumoși, fiind frumoasă ea însăși.

Desigur, Tally din acele fantezii purta de obicei rochii de seară, nu un pulover de lână și pantaloni de lucru, iar fața nu-i era murdară de noroi. Luă între degete un fir de lână ieșit din țesătură, dorindu-și ca Shay să nu fi găsit puloverul în seara asta. Tally voia să lase în urmă Ținutul de Fum, să scape de toate amintirile încâlcite în care alerga, se ascundea și se simțea ca o trădătoare. Detesta să se uite în fiecare minut la ușa liftului, întrebându-se dacă tipul costumat în special o urmărise până acolo. Voia să simtă că aparține cu totul de un loc, nu să se aștepte tot timpul să se dezlănțuie un dezastru.

Poate că tot ceea ce spunea Shay era adevărat, iar votul din seara asta avea să rezolve totul. Gașca Infra era una dintre cele mai unite din Orașul Noilor Frumuseți. Trebuia să fii votat și, imediat ce deveneai Infra, puteai să fii sigur că ai întotdeauna parte de prieteni, petreceri și conversații spumoase. Gata cu fuga pentru Tally!

Singura condiție era că la gașca asta puteau adera doar cei care avuseseră un trecut zbuciumat în perioada de urâtenie, o istorie în care să se fi furișat afară, să fi zburat întreaga noapte cu placa și să fi fost fugari. Infra erau frumoși care nu uitaseră că fuseseră urâți, cărora încă le mai plăceau farsele și

infracțiunile care făceau ca Orașul Urâților să fie, în felul lui, senzațional.

— Cât ai da priveliștii?

Era vocea lui Zane, care apăruse brusc lângă ea, în toată frumusețea lui, înalt de aproape doi metri, purtând vechea uniformă.

— Ce să-i dau?

— O sută de mili-Helene? Cinci sute? Poate o Helenă întreagă?

Tally inspiră ca să se liniștească, privind în jos spre râul întunecat.

— Nu i-aș da nimic. La urma urmelor, este Orașul Urâților. Zane chicoti.

— Ei, haide, Tally-wa, n-ai niciun motiv să fii rea cu frații și surorile tale urâte. Nu e vina lor că nu sunt la fel de frumoși ca tine.

Zane îi dădu lui Tally o șuviță de păr după ureche.

— Nu ei, locul. Orașul Urâților e o închisoare.

Se simți ciudat rostind aceste cuvinte, prea serioase pentru o petrecere.

Dar pe Zane nu păru să-l deranjeze.

— Tu ai scăpat, nu?

Își trecu palma peste fibrele ciudate ale pulloverului, așa cum făceau și ceilalți.

— Era mai bine în Ținutul de Fum?

Tally se întreabă dacă el voia un răspuns adevărat. O neliștea să spună ceva fals. Dacă lui Zane i se va părea că Tally e aiurea, voturile vor scădea semnificativ, indiferent ce promisese ră Shay și Peris.

Îl privi în ochi. Aveau o sclipire metalică de aur strălucitor, reflectând artificiile asemenea unor mici oglinzi, și ceva din dărătul lor părea s-o atragă pe Tally. Nu era magia obișnuită a frumoșilor, ci ceva care părea serios, ca și cum petrecerea din jurul lor ar fi dispărut. Zane asculta întotdeauna absorbit poveștile ei despre Ținutul de Fum. Le auzise pe toate deja, dar poate că voia să știe ceva mai mult.

— Am plecat în noaptea de dinainte de a împlini șaisprezece ani, zise ea. Așa că nu fugeam de Orașul Urâților, de fapt.

— Corect.

Zane își mută privirea spre râu.

— Fugeai de operație.

— O urmam pe Shay. A trebuit să rămân urâtă ca s-o gădesc.

— Ca s-o salvezi, spuse Zane, ațintindu-și din nou ochii asupra ei. Așa a fost?

Tally încuviință cu grijă, șampania din noaptea de dinainte făcând-o să se simtă încă amețită. Sau poate cea din noaptea asta. Se uită la paharul gol pe care-l ținea în mână și se întrebă cât băuse.

— Trebuia neapărat să fac asta!

În timp ce rostea cuvintele, Tally își dădu seama că sunau fals.

— O circumstanță specială? întrebă Zane, zâmbind crispat.

Tally ridică din sprâncene. Se întrebă ce șmecherii făcuse Zane pe vremea când era urât. Nu povestea prea mult. Cu toate că nu era cu mult mai mare decât ea, Zane nu trebuia să facă niciodată dovada că era un Infra adevărat, pur și simplu era.

Chiar și cu buzele subțiate, în ton cu deghizarea, era frumos. Chipul lui fusese sculptat într-o formă extremă față de a majorității, de parcă doctorii ar fi vrut să-i împingă până la limită pe specialiștii Comisiei de Înfrumusețare. Pomeții îi erau ascuțiți ca vârfurile de săgeți sub stratul de mușchi, iar sprâncenele erau absurd de arcuite atunci când se amuza. Brusc, Tally își dădu seama limpede că, dacă oricare dintre trăsăturile lui și-ar fi modificat locul cu doar câțiva milimetri, ar fi arătat groaznic. Și totuși, în același timp, era imposibil să-ți imaginezi că nu fusese niciodată urât.

— Ai fost vreodată la Ruinele Ruginite? îl întreabă ea. În ... tinerețe?

— Aproape în fiecare noapte, iarna trecută.

— *Iarna?*

— Ador ruinele acoperite de zăpadă, spuse el. Face ca marginile să fie mai blânde, ceea ce adaugă mili-Helene priveliștii.

— Oh!

Tally își aminti cum traversase sălbăticia la început de toamnă și cât de frig era.

— Sună total... înghețat, adăugă ea.

— N-am putut să conving pe nimeni să vină cu mine.

Își miji ochii.

— Când vorbești despre ruine, nu spui niciodată dacă te-ai întâlnit cu cineva acolo, continuă Zane.

— Dacă m-am întâlnit cu cineva?

Tally închise ochii, simțind că-și pierde brusc echilibrul. Se sprijini de balustrada balconului și inspiră adânc.

— Da, spuse el. Ai întâlnit vreodată pe cineva?

Paharul gol de șampanie alunecă din mâna lui Tally și căzu în beznă.

— Ai grijă la cei de jos, murmură Zane cu un zâmbet.

Un clinchet spart se auzi din întuneric, râsete de surprindere venind dinspre acesta, precum undele iscate de o piatră aruncată în apă. Părea la o depărtare de kilometri.

— E-n regulă, Tally, șopti Zane. Îngăduie-ți să fii senzațională.

Tally își dădu seama cât de fals suna asta. Să trebuiască să *i se spună* să fie senzațională. Dar în ciuda intervenției, privirea lui Zane se îmblânzise, de parcă ar fi dorit cu adevărat ca ea să se relaxeze.

Își reveni din senzația de gol, apucându-se cu ambele mâini de balustrada din spatele ei. Shay și Peris veniseră, de asemenea, pe balcon. Era înconjurată de toți noii săi prieteni. Infra, protejată — aparținea unui grup. Dar o și priveau cu atenție. Poate că toată lumea se aștepta la ceva deosebit din partea ei în această seară.

— N-am văzut pe nimeni acolo, spuse Tally. Trebuia să vină cineva, dar n-a făcut-o.

Nu auzi răspunsul lui Zane.

Următorul apăruse din nou — de partea cealaltă a turnului, stând nemișcat și privind-o fix, prin mulțime. Ochii strălucitori ai măștii părură să recunoască privirea ei pentru o clipă, apoi silueta se răsuci și se strecură printre halatele albe ale Comisiei pentru Înfrumusețare, dispărând în spatele imenselor diagrame faciale, prezentând fiecare tip major de frumusețe. Și chiar dacă Tally își dădea seama că era ceva

nepotrivit, se îndepărtă de Zane și porni prin mulțime, pentru că nu avea cum să-și revină în seara asta dacă nu afla cine era persoana aceea, un Infra deghizat, un special ori un nou frumos oarecare. Trebuia să știe de ce voia cineva să-i amintească de Circumstanțele speciale.

Tally se ghemui printre halate albe și făcu slalom printre membrii unui grup, cu toții îmbrăcați în costume de grăsani, burțile lor moi, din burete, făcând-o să se rotească. Dădu deoparte aproape o întreagă echipă de hocheiști, care se legănau ca niște țânci pe patinele lor zburătoare. Frânturi de mătase gri o incitau, iar Tally continua să fugă înainte. Dar mulțimea era covârșitoare și se mișca frenetic, astfel că, atunci când ajunsese în coloana din centrul turnului, silueta dispăruse.

Privind luminile de deasupra liftului, văzu că acesta pornește în sus, nu în jos. Așa-zisul special era încă în zonă, undeva în turn.

Apoi Tally observă ușile care dădeau spre scara de urgență. Erau de un roșu puternic, iar pe ele erau lipite avertizări: dacă le deschideai, alarma începea să sune. Se uită din nou în jur — nici urmă de siluetă gri. Oricine ar fi fost, *trebuie* că o luase pe scări în jos. Alarmerle puteau fi oprite. Ea însăși făcuse șmecheria asta de-atâtea ori, pe vremea când era urâtă.

Tally întinse o mână tremurândă spre ușă. Dacă alarma pornea să urle, toată lumea avea să se uite la ea și să șușotească, în timp ce paznicii evacuaau turnul. Ar fi fost un mod senzațional de a-și încheia cariera de Infra.

Ce mai Infra, se gândi ea. Ar fi fost de-a dreptul un simulacru de infractor dacă nici măcar o alarmă nu era în stare să oprească din când în când.

Deschise uşile. Nu se auzi niciun sunet.

Tally păşi pe trepte. Uşile se închiseră în urma ei, estompând tumultul petrecerii. În tăcerea subită, îşi putea simţi inima bubuindu-i în piept şi îşi auzea respiraţia, încă sacadată din pricina urmăririi. Ritmul muzicii părea să se strecoare pe sub uşă, făcând să se cutremure podeaua de ciment.

Silueta stătea pe scară, cu câteva trepte mai sus.

— Ai reuşit!

Era o voce de băiat, neclară din pricina măştii.

— Am reuşit ce? La petrecere?

— Nu, Tally. Ai reuşit să treci de uşă.

— Nu părea încuiată.

Încercă să privească prin fantele sclipitoare ale măştii.

— Cine eşti?

— Nu mă recunoşti?

Vocea părea sincer uimită, de parcă ar fi fost a unui vechi prieten, cineva care purta tot timpul o mască.

— Cu cine semăn?

Tally înghiţi în sec şi spuse încet:

— Cu cineva din Circumstanţele speciale.

— Bun. Îţi aminteşti.

Tally simţea zâmbetul din vocea lui. El vorbea încet şi gri-juliu, de parcă ea ar fi fost o idioată.

— Sigur că-mi amintesc. Faci parte dintre ei? Te cunosc?

— De ce nu arunci o privire?

Silueta nu făcu nicio mișcare pentru a-și scoate masca.

— Haide, Tally.

Brusc, Tally își dădu seama ce se petrecea. Recunoașterea semnificației costumului, urmărirea de la petrecere, bravura în fața ușii cu alarmă... totul fusese un test. Un soi de recrutare. El stătea și se întreba dacă ea va îndrăzni să-i scoată masca.

Tally era sătulă de teste.

— Stai departe de mine, spuse ea.

— Tally...

— Nu vreau să lucrez pentru Circumstanțele speciale. Vreau doar să trăiesc aici, în Orașul Noilor Frumuseți.

— Eu nu...

— Lasă-mă-n pace! țipă ea strângând din pumni.

Ecoul strigătului se izbi de pereții din ciment, lăsând în urma sa un moment de tăcere, care parcă-i surprindea pe-amândoi. Muzica petrecerii se lăsa purtată pe scări, estompată și timidă.

În cele din urmă, din spatele măștii se auzi un oftat, iar el ridică o pungă de piele neprelucrată.

— Am ceva pentru tine. Dacă ești pregătită. Vrei, Tally?

— Nu vreau nimic de la...

Vocea ei se stinse. Sub ei se auziră foșnete. Nu era petrecerea. Cineva urca treptele.

Cei doi se mișcă în același timp, privind peste balustradă, spre deschiderea îngustă dintre trepte. La mare distanță, jos, Tally văzu sclipiri de mătase gri și mâini apucând balustrada. Vreo șase oameni urcau scările incredibil de

repede, pașii lor de-abia auzindu-se peste sunetul vag al muzicii.

— Ne vedem mai târziu, spuse silueta, stând nemișcată.

Tally clipi. El o trase deoparte, înspăimântat de priveliștea specialilor adevărați. Așadar, cine era el? Înainte ca degetele lui să apuce mânerul ușii, Tally îi smulse masca de pe față.

Era un urât. Un urât *adevărat*.

Fața lui nu avea nimic în comun cu acele costumații de grăsani pe care frumoșii le pregătiseră pentru petrecere, cu nasuri mari și ochi privind cruciș. Nu trăsăturile exagerate îl făceau diferit. Totul era diferit, ca și cum ar fi fost făcut din cu totul altă substanță. În acele secunde, ochii frumoși, perfecți ai lui Tally surprinseră fiecare por deschis, șuvițele zbârlite de păr, lipsa de simetrie a chipului. I se strânse pielea la vederea imperfecțiunilor: tuleiele de barbă adolescentină, dinții necosmetizați, erupțiile de pe frunte care anunțau o boală. Voia să se dea înapoi, să pună distanță între ea și *urâtenia* lui nefericită, necurată și nesănătoasă.

Dar cumva îi știa numele ...

— Croy? spuse ea.

CĂDEREA

— Pe mai târziu, Tally, spuse Croy, luându-i masca din mână, cu un gest smucit, și punându-și-o pe față.

Deschise ușa în forță, iar zgomotul petrecerii se grăbi să se-mprăstie de-a lungul scărilor, în timp ce el țâșnea înăuntru, mătasea gri a costumului său dispărând în mulțime.

Tally rămase pe loc, în picioare, prea uluită ca să se poată mișca, în timp ce ușa se închise la loc. Ca și în cazul vechiului său pullover, nu ținuse minte bine cum era urâtenia: chipul lui Croy era mult mai neplăcut decât în imaginea ei mentală despre locuitorii din Ținutul de Fum. Zâmbetul lui strâmb, ochii lipsiți de strălucire, felul în care pielea lui nădușită căpătase urme roșii în locurile unde masca îi presase fața...

Dar apoi ușa se trânti închizându-se și, printre ecouri, Tally auzi pași care continuau să urce spre ea — speciali adevărați care se apropiau; și, pentru prima dată în acea zi, un gând îi răsună clar în minte.

Fugi!

Trase de ușă, o deschise și ea se pierdu în mulțime.

Liftul tocmai sosise și Tally se împiedică de un grup de Naturali, acoperiți cu frunze uscate, reprezentând ultimele zile ale toamnei, scăpărând în nuanțe de galben și roșu, când trecu pe lângă ei. Reuși să-și mențină echilibrul: podeaua era lipicioasă de la șampania vărsată. Zări din nou un crâmpei de mătase gri.

Croy se îndrepta spre balcon și spre membrii Infra.

Se repezi după el. Tally nu voia să fie urmărită de nimeni la petreceri, să intre în panică, să-i fie răscolite amintirile, când ea ar fi trebuit de fapt să fie senzațională. Trebuia să-l prindă pe Croy și să-i spună să n-o mai urmărească niciodată.

Aici nu erau în Orașul Urâților sau în Ținutul de Fum — el nu avea niciun drept să se afle aici. Nu avea dreptul să-și facă apariția din trecutul ei de urâtă.

Și mai exista un motiv pentru care fugea: specialii. Îi fusese de-ajuns o singură privire îndreptată spre ei, ca fiecare celulă din trup să-i fie pusă în alertă. Viteza lor inumană i se părea respingătoare, se simțea de parc-ar fi privit un gândac alergând pe-o farfurie. Mișcările lui Croy i se păruseră poate nefirești, încrederea lui de locuitor din Ținutul de Fum ieșind în evidență la o petrecere a frumoșilor, dar specialii erau o cu totul altă specie.

Tally dădu buzna pe balcon, la timp pentru a-l vedea pe Croy sărind peste balustradă, fluturându-și brațele pentru o clipă, nesigur. Apoi își recăpătă echilibrul, își îndoi genunchii și porni în noapte.

Alergă iute spre balustradă și se uită peste ea. Croy dispăru din raza privirii ei, silueta lui fiind înghițită de întunericul de dedesubt. După un moment de derută, reapăru, grăbit,

mătasea gri reflectând lumina artificiiilor, în timp ce el alerga spre râu.

Zane stătea lângă ea, privind în jos.

— Hm, invitația nu spunea „sunt necesare jachetele de bungee“, murmură el. Cine era tipul, Tally?

Ea deschise gura, dar în aceeași clipă alarma începu să urle.

Tally se întoarse și văzu mulțimea dându-se la o parte. Grupul de speciali se revărsa pe ușa dinspre scară, făcându-și loc printre noile frumuseți, acum confuze. Chipurile crude nu mai erau măști, așa cum nici urâtenia lui Croy nu fusese, și era la fel de șocant să le privești. Ochii ca de lup îi dădură fiori lui Tally, iar înaintarea lor, la fel de hotărâtă și de periculoasă ca a unei pisici la vânătoare, îi transmitea trupului ei o nevoie acută să fugă.

La celălalt capăt al balconului îl văzu pe Peris, stând înghețat lângă balustradă, uluit de spectacol. Artificiile i se stinseseră în sfârșit, dar lumina de pe gulerul jachetei sale de bungee încă strălucea, verde.

Tally își croi drum până la el, printre ceilalți Infra, calculând unghiurile, știind exact când să sară. Pentru o clipă, lumea i se păru ciudat de clară, ca și cum Croy cu urâtenia lui și specialii de o frumusețe crudă ar fi eliminat o barieră dintre ea și lume. Totul era strălucitor și strident, iar detaliile atât de clare, încât Tally își miji ochii, ca și cum ar fi fugit în timp ce un vânt înghețat îi bătea din față.

Îl prinse pe Peris la timp, îl apucă de umeri cu brațele, inerția ridicându-i pe amândoi peste balustrada balconului. Se rostogoliră în beznă, costumul lui Peris aprinzându-se

pentru o ultimă oară în cădere, artificiile trecând pe lângă obrajii ei, reci ca fulgii de nea.

El țipa și râdea în același timp, ca și cum i s-ar fi făcut o farsă enervantă, dar revigorantă — apă rece aruncată în cap.

La jumătatea drumului, lui Tally îi trecu prin minte că era posibil ca jacheta de bungee să nu-i țină pe amândoi.

Strânse mai tare și-l auzi pe Peris gemând, în timp ce elevatorul intrau în funcțiune. Jacheta îl ridică, aproape smulgându-i lui Tally umerii din încheieturi. Avea încă mușchii puternici în urma săptămânilor de muncă fizică din Ținutul de Fum — operația nu făcuse decât să i-i fortifice și mai și — dar de-abia putea să rămână prinsă, în timp ce jacheta absorbea viteza căderii. Brațele îi alunecară și mai jos, până când înconjurară talia lui Peris, degetele cuprinzând dureros curelele jachetei.

Oprindu-se cu opinteli, picioarele lui Tally șterseră iarba; apoi îi dădu drumul lui Peris. Acesta fu din nou tras în sus, atingând cu genunchiul arcada lui Tally și trimițând-o din nou în întuneric. Ea își pierdu echilibrul și ateriză pe o pătură de frunze moarte, care foșniră sub ea.

Pentru o clipă, Tally rămase nemișcată. Covorul de frunze mirosea suav a pământ și a putreziciune, a ceva vechi și obosit. Clipi când ceva îi intră în ochi. Poate că ploua.

Ridică privirea spre turnul în care avea loc petrecerea, la baloanele cu aer fierbinte din depărtare, clipind și ținându-și respirația. Zări câteva siluete privind în jos de la balconul luminos, aflat la etajul zece. Tally se întrebă dacă printre acestea se aflau și speciali.

Peris nu era nicăieri. Își aminti cum făcuse bungee jumping pe vremea când era urâtă, cum jacheta o putea menține în pantă. Pesemne că el își continuase drumul spre râu, după Croy.

Croy. Ar fi vrut să-i spună ceva lui Croy...

Tally se strădui să se ridice în picioare și privi spre râu. Capul îi zvâcnea, dar claritatea cu care văzuse lucrurile atunci când se aruncase de la balcon nu dispăruse. Inimi îi tresări la explozia unor artificii care aprinseră cerul, aruncând brusc lumini roz și umbre printre copaci, făcând să se vadă fiecare fir de iarbă.

Totul era foarte real: repulsia ei puternică față de urâtenia lui Croy, teama sa de speciali, formele și mirosurile din jurul ei. Era ca și cum o peliculă subțire de film ar fi fost dată la o parte de pe ochii ei, revelând colțurile tăioase ale lumii.

Alergă peste deal, spre luciul râului și spre Orașul Urâților.

— Croy! strigă ea.

Floarea roz de pe cer se stinse, iar Tally se împiedică de rădăcina șerpuită a unui copac bătrân. Se opri.

Din întuneric se ivea cineva.

— Croy?

Artificiile îi lăsaseră puncte luminoase pe retină.

— Nu renunți, nu-i așa?

Era pe o placă magnetoglisoare, la un metru deasupra pământului, cu picioarele depărtate pentru a-și menține echilibrul, părând să stea confortabil. Cenușiul mătăsii se transformase într-un negru intens; își aruncase masca. În spatele lui, pluteau alte două siluete întunecate, urâți tineri în uniforme de internat și cu priviri agitate.

— Voiam...

Vocea lui Tally se stinse. Îl urmărise ca să-i spună: *Pleacă, lasă-mă-n pace, nu te mai întoarce niciodată*. Să țipe la el. Dar totul devenise atât de clar și de intens... Ceea ce voia acum era să mențină această concentrare. Intruziunea lui Croy în lumea ei avea legătură cu asta, știa cumva.

— Croy, se apropie, spuse unul dintre tinerii urâți.

— Ce voiai, Tally? întrebă el, calm.

Ea clipi, nesigură, îngrijorată că, dacă spune din nou ceva greșit, claritatea aceea putea să dispară — bariera s-ar fi lăsat din nou între ei.

Croy zâmbi și desprinsă de curea vechea pungă de piele.

— Asta? Da, cred că ești pregătită pentru asta. E o singură problemă: ar fi mai bine să n-o iei acum de la mine. Paznicii se apropie. Poate că fac parte dintre speciali.

— Da, cam în zece secunde, se plânse urâtul, agitat.

Croy îl ignoră.

— Dar o las pentru tine la Valentino, 317. Poți să ții minte asta? Valentino, 317.

Ea încuviință și clipi din nou. Își simțea capul ușor.

Croy se încruntă.

— Așa sper.

Cu o mișcare grațioasă, își făcu placa să se rotească, apoi ceilalți doi îi urmară exemplul.

— Pe mai târziu! Și-mi pare rău pentru ochiul tău.

Țâșniră spre râu, virând în trei direcții diferite, dispărând în beznă.

— Îți pare rău pentru ce? întrebă ea încet.

Atunci, Tally clipi din nou, înțelegând, privirea încetșându-i-se. Își atinse fruntea cu mâna. Degetele-i simțiră ceva lipicios — mai multe picături întunecate îi curseră în palmă. Le privi perplexă.

În cele din urmă, simți durerea, capul zvâcnindu-i odată cu bătăile inimii. Coliziunea cu genunchiul lui Croy trebuie să o fi rănit. Degetele ei urmăriră un șiroi de sânge care ocolea arcada și cobora pe obraz, fierbinte ca lacrimile.

Se așeză pe iarbă, tremurând brusc din tot corpul.

Artificiile luminau din nou cerul, colorând într-un roșu aprins sângele de pe mâna ei, fiecare picătură fiind o oglindă în care se reflectau exploziile de deasupra. Acum, pe cer erau magnetoglisoare ... o mulțime!

Tally simți ceva dispărând în timp ce sângera, ceva ce ar fi vrut să păstreze ...

— Tally!

Ridicând privirea, îl văzu pe Peris, chicotind în timp ce urca dealul.

— Ei bine, asta *nu* a fost o mișcare senzațională, Tally-wa. Era să sfârșesc în râu!

Mimă înecul, lipsa de aer și scufundarea.

Ea se trezi că râde văzând pantomima, tremurul ei bizar transformându-se într-o stare senzațională, acum, că Peris era aici.

El își masă un umăr.

— De asemenea, *felicitări* pentru agățare.

Tally încercă să-și amintească de ce i se păruse o idee atât de bună să sară din turn, dar priveliștea propriului sânge

o lăsase năucă. Nu voia decât să doarmă. Totul era puternic și strălucitor.

— Îmi pare rău.

— Data viitoare, avertizează-mă!

Artificiile explodară deasupra capului lor și Peris o privi cu ochii mijiți, uluirea citindu-se pe frumosul lui chip.

— Ce e cu sângele ăla?

— Ah, da. Când te-ai ridicat, m-ai lovit cu genunchiul. Nu-i aiurea?

— Nu te prea înfrumusețează.

El întinse mâna și o strânse ușor de braț.

— Nu-ți face griji, Tally. O să chem o mașină de pază. Sunt o mulțime în seara asta.

Una se apropia deja. Trecu în tăcere pe deasupra capetelor lor, luminile farurilor dând o nuanță roșiatică ierbii din jur. Un reflector îi reperă. Tally oftă, lăsând să se disperseze deranjantele lumini strălucitoare din jur. Își dădu seama acum de ce fusese o zi atât de aiurea. Încercase mult prea din răsuputeri, făcându-și griji pentru votul celor din gașca Infra și pentru costumația mai mult serioasă decât senzațională. Nu era de mirare că spărgătorii de chef o împinseseră dincolo de limită.

Chicoti. Dincolo de limită, în sensul literal al cuvântului.

Dar acum totul era în regulă. Urâții și frumoșii cruzi odată plecați, și aflându-se în grija lui Peris, pe Tally o cuprinse o senzație de relaxare. Ciudat cum lovitura la cap o amețise pentru o clipă, făcând-o chiar să discute cu acei urâți, de parcă ar fi contat.

Magnetoglisorul ateriză în apropiere și doi paznici săriră din el, apropiindu-se, unul ducând o trusă de prim-ajutor. Poate că, dacă tot îi oblojeau capul — se gândi Tally —, putea să aibă și ea parte de o intervenție la ochi, la fel ca a lui Shay. Nu chiar la fel, ar fi fost aiurea, dar ceva de genul ăla.

Privi chipurile paznicilor: niște frumoși maturi, calmi, înțelepți și stăpâni pe situație. Preocuparea pe care o afișau făcea ca sângele de pe fața ei să semene mai puțin cu o înșelătorie.

O conduseră cu blândețe până la mașină și, cu un spray, pulverizară un strat nou de piele peste rană. Apoi îi dădură o pastilă antiinflamatorie. Când îi întrebă despre răni, râseră și spuseră că operația avusese grijă de asta. Nu va mai avea niciodată răni.

Pentru că era o lovitură la cap, îi făcură o examinare neurologică, arătându-i un led roșu, mișcându-l într-o parte și-ntr-alta, în timp ce-i urmăreau privirea. Testul părea destul de rudimentar, dar paznicii îi spuseră că nu suferise niciun șoc și niciun traumatism. Peris povesti cum intrase odată într-o ușa de sticlă la Vila Lillian Russell și trebuise fie să rămână treaz, fie să moară. Râseră cu toții.

Apoi paznicii îi adresară câteva întrebări despre urâții puși pe farse, care traversaseră râul în acea seară și provocaseră tot acel neajuns.

— Îl cunoști pe vreunul dintre ei?

Tally oftă. Nu prea avea chef să discute despre asta. Se simțea complet rușinată pentru că din cauza ei urâții distruseseră petrecerea. Dar acum întrebările erau puse de frumoșii maturi și nu-ți puteai permite să-i trimiți la plimbare.

Întotdeauna știau ce fac și era o prostie să spui o minciună în fața acelor chipuri calme și autoritare.

— Da, cred că mi-l amintesc pe unul dintre ei. Croy.

— E din Ținutul de Fum, nu-i așa, Tally?

Ea încuviință, simțindu-se stupid în puloverul acela din Ținutul de Fum, murdar de noroi și de sânge. Era numai vina celor de la Vila Valentino pentru că stabiliseră o asemenea ținută pentru petrecere. Era total aiurea să fii costumat când plecai de la o petrecere.

— Ai idee ce voia, Tally? De ce era acolo?

Se uită la Peris, cerându-i ajutorul. El îi sorbea fiecare cuvânt, cu ochii săi luminoși larg deschiși. O făcea să se simtă importantă.

Tally ridică din umeri.

— De șmecher, atâta tot. Se dădea mare în fața prietenilor, probabil.

Ceea ce suna fals. La urma urmelor, Croy nu trăia în Orașul Urâților. El era din Noul Fum, zona sălbatică dintre orașe. Cei doi care se aflau cu el probabil că veniseră doar de dragul farsei, pe când Croy avea cu siguranță un plan.

Dar paznicii o crezură și doar îi zâmbiră și încuviințară.

— Stai liniștită, n-o să se mai întâmple. O să stăm cu ochii pe tine ca să ne asigurăm de asta.

La rândul ei, le zâmbi, iar paznicii o duseră acasă.

Când Tally ajunsese în camera ei, primi un mesaj de la Peris, care se întorsese la petrecere. *Ghici ce?* striga el.

Zgomotul mulțimii și muzica se amestecau cu vorbele, făcând-o pe Tally să-și fi dorit să se întoarcă la petrecere, chiar și cu noul strat de piele pulverizat pe frunte.

Se încruntă și se aruncă pe pat, în timp ce continua să asculte mesajul: *Când m-am întors, Infra votaseră deja! Li s-a părut de-a dreptul senzațională prezența specialilor adevărați la petrecere, iar aruncarea noastră din turn a primit șase sute de mili-Helene de la Zane! Ești atât de Infra! Ne vedem mâine. Ah, și nu pune să ți se șteargă cicatricea aia până n-o vede toată lumea. Cei mai buni prieteni pentru totdeauna!*

Când mesajul se încheie, Tally simți că patul se cam rotea cu ea. Închise ochii și scoase un lung oftat de ușurare. În sfârșit, era o Infra în adevăratul sens al cuvântului. Tot ce-și dorise i se-ntâmplase în cele din urmă. Era frumoasă și locuia în Orașul Noilor Frumuseți împreună cu Peris și Shay și o mulțime de prieteni noi. Toate dezastrele și terorele din anul care trecuse — fuga în Ținutul de Fum, traiul de-acolo, în mizeria existenței anterioare Ruinelor Ruginite, călătoria înapoi în oraș prin sălbăcie — se rezolvaseră cumva.

Era atât de minunat, iar Tally era atât de epuizată, încât îi luă ceva vreme să înțeleagă toate astea. Ascultă mesajul lui Peris de mai multe ori, apoi, cu mâini tremurânde, își scoase puloverul mirositor și-l aruncă într-un colț. A doua zi, avea să-i ceară spărturii din perete să-l recicleze.

Tally rămase o vreme întinsă, privind tavanul. Primi un ping de la Shay, dar îl ignoră, setând interfața inelului pe modul de adormire. Totul fiind perfect, realitatea îi părea cumva fragilă, ca și cum cea mai ușoară întrerupere ar fi putut să-i pericliteze viitorul de ființă frumoasă. Patul de sub ea,

Vila Komachi și chiar și orașul din jurul ei, toate păreau fragile asemenea unui balon de săpun, tremurător și gol.

Probabil că lovitura de la cap îi provocase rătăcirea asta ciudată, care-i atenua bucuria. Nu avea nevoie decât de un somn bun — și, spera ea, să se trezească a doua zi fără mahmureala asta —, după care totul avea să i se pară din nou solid, prefect, așa cum și era cu adevărat.

Câteva minute mai târziu, Tally adormi fericită că, în sfârșit, făcea parte din gașca Infra.

Dar visele ei se dovediră a fi total aiurea.

ZANE

Așadar, a fost odată o prințesă frumoasă.

Era închisă într-un turn înalt, cu ziduri de piatră; încăperile erau goale și reci, și nu puteau vorbi. Nu exista lift și nici măcar scări de incendiu, așa că Tally se întreba cum ajunsese prințesa în acel loc.

Și totuși era acolo, în vârf. Fără jachetă de bungee și cu fundată într-un somn adânc.

Turnul era păzit de un dragon. Avea ochi de nestemate și trăsături crude, flămânde. Mișcările lui aveau o iuțime care făcea ca stomacul lui Tally să se răsucească de dezgust. Chiar și în vis își dădea seama exact ce reprezenta dragonul. Era una dintre frumusețile crude, un agent al Circumstanțelor speciale sau poate mai mulți agenți sub acoperire, deghizați cu toții în reptile gri, cu solzi de mătase.

Iar într-un asemenea vis nu se putea să nu existe și un prinț.

Acesta reuși să treacă de dragon, nu ucigându-l, cât cățărându-se pe furiș, căutând crăpături în piatra veche —

îmbătrânită și sfărâmicioasă — în care să-și strecoare degetele. Se sui cu ușurință până-n vârful turnului, aruncând doar o privire amuzată în jos spre dragonul distras de o ceată de șobolani jucăuși, care tropăiau peste ghearele lui.

Prințul reuși să sară pe fereastra înaltă de piatră; o sărută pe prințesă și astfel o trezi, acesta fiind sfârșitul poveștii. Drumul înapoi, pe lângă dragon, se dovedi a nu fi o problemă, pentru că acesta era un vis, nu un film, și nici măcar un basm. Totul se încheie cu un sărut măreț — un final fericit clasic.

Cu o singură excepție.

Prințul era de-a dreptul urât.

Tally se trezi cu o puternică durere de cap.

Văzându-și reflexia în oglindă, își aminti că doar din cauza mahnurelii. Și descoperi că o lovitură în cap nu te face tocmai frumoasă. Așa cum o avertizaseră paznicii în seara anterioară, stratul de piele pulverizat deasupra ochiului se înroșise puternic. Trebuia să meargă la un cabinet de intervenții chirurgicale pentru a elimina cicatricea.

Dar Tally se hotărî să nu renunțe încă la ea. Așa cum spusese Peris, chiar arăta ca o infractoare. Zâmbi, amintindu-și de noul ei statut. Cicatricea era perfectă.

Primise o mulțime de pinguri de la alți Infra, felicitări amestecate de băutură și rapoarte despre alte comportamente nebunești pe măsură ce petrecerea înaintase (deși nimic atât de senzational precum aruncarea ei în gol de pe turn, împreună cu Peris). Tally ascultă mesajele cu ochii închiși, cufundându-se în zgomotele mulțimii din fundal, căci adora să fie conectată la ceilalți, chiar dacă se întorsese acasă devreme.

Asta însemna să fii acceptat într-o gașcă: să știi că ai prieteni, indiferent ce faci.

Zane lăsase trei mesaje cu totul, în ultimul întrebând-o pe Tally dacă voia să ia micul dejun împreună în această dimineață. Nu părea la fel de beat cum erau ceilalți, așa că poate se trezise deja.

Când Tally îi dădu un ping, el răspunse:

— Cum ești?

— Îmi lipsește o bucată de față, răspunse ea. Ți-a zis Peris cum m-am lovit la cap?

— Da. Chiar ai sângerat?

— Abundent.

— Uau!

Vocea și respirația lui îi sunau în ureche. Zane își pierduse obișnuita stăpânire de sine.

— Totuși, frumoasă cădere. Mă bucur că n-ai ... știi tu ... că n-ai murit.

Tally zâmbi.

— Mulțumesc.

— Ai citit despre ciudățenia de la petrecere?

Printre mesajele primite de Tally fusese unul cu știri, dar nu se simțise în stare să-l citească.

— Ce ciudățenie?

— Cineva a intrat fraudulos pe e-mail ieri și a trimis o nouă invitație — în care se spunea că ținuta obligatorie e de bal-mască. Toată lumea din Comitetul Petrecerii Valentino a crezut că unul dintre ei a trimis mesajul, așa că s-au conformat cu toții. Dar nimeni nu știe cine a scris de fapt invitația. Amețitor, nu?

Tally clipi, camera devenind brusc neclară. *Amețitor* era un cuvânt potrivit. Lumea părea să se învâртеască în jurul ei, ca și cum ea s-ar fi aflat în stomacul a ceva imens și incontrollabil. Doar urâții făceau lucruri de genul ăsta — să spargă parola unui cont de e-mail. Și știa o singură persoană care ar fi dorit ca petrecerea de la Valentino să se transforme într-una cu costume: Croy, cu masca lui de frumusețe crudă și ofertele sale ciudate.

Ceea ce însemna că totul avusese legătură cu Tally Youngblood.

— E total aiurea, Zane.

— Total! Ți-e foame?

Ea încuviință, simțind că iar începea s-o doară capul. Afară pe fereastră, turnurile Vilei Garbo se înălțau suple și ascuțite. Tally se holbă la ele, de parcă dacă privea fix lumea s-ar fi oprit din vertij. Probabil că exagera: la urma urmelor, nu totul avea legătură cu ea. Poate că invitația o trimisese niște urâți care doar se distrau; ori cineva din Comitetul Petrecerii Valentino care-și pierduse mințile.

Dar chiar și dacă fusese o simplă greșală, Croy avusese costumația pregătită. În Ruinele Ruginite și în sălbăticia în care se ascundeau cei din Ținutul de Fum nu existau dresinguri în perete. Trebuia să-ți faci singur îmbrăcăminte, ceea ce necesita timp și efort. Iar Croy nu se deghizase la întâmplare... Tally își aminti de ochii aceia reci, ca niște pietre nestemate, și simți că era gata să leșine.

Poate că mâncarea avea s-o întremeze.

— Da, mi-e o foame de lup. Hai să luăm micul dejun!

Se întâlniră în Parcul Denzel, o grădină a plăcerii care se întindea din centrul Orașului Noilor Frumuseți până la Vila Valentino. Vila propriu-zisă era ascunsă de copaci, dar turnul de transmisie din vârf era vizibil, vechiul steag Valentino fiind fluturat de vântul rece. În grădină, dezordinea din noaptea trecută fusese remediată în mare, cu excepția câtorva porțiuni negre lăsate de focurile aprinse de petrecăreți. Un robot de mentenanță plutea deasupra unui cerc de cenușă, răscolind pământul cu ghearele sale metalice, cu mișcări grijulii, plantând semințe în solul pârjolit.

Sugestia lui Zane de a merge la un picnic o făcuse să ridice din sprâncene (o mișcare ce voia să sugereze: *hm!*), dar plimbarea prin aerul proaspăt chiar îi limpezi mintea. Pastilele pe care i le dăduse paznicul îi alungaseră durerea, dar nu aveau niciun efect asupra amețelii. Prin Orașul Noilor Frumuseți umbla zvonul că doctorii știau cum să vindece mahmurelile, dar, din principiu, țineau tratamentul secret.

Zane sosi la timp, micul dejun urmându-l îndeaproape, în briza rece. Pe măsură ce se apropia, ochii i se măreau tot mai mult văzând cicatricea de pe fruntea ei. Întinse o mână, ca și cum ar fi vrut s-o atingă.

— Cam aiurea, nu? spuse ea.

— Arată în stil Infra, răspunse el, cu ochii în continuare măriți.

— Nu prea face multe mili-Helene, nu-i așa?

El o privi câteva clipe, gânditor.

— N-aș măsura-o în Helene. Însă nu prea știu ce-aș folosi în schimb. Ceva mai senzational.

Tally zâmbi: Peris avusese dreptate când îi spusese să nu-și repare fața imediat. În fascinația lui pentru cicatrici, Zane era extra frumos, iar expresia lui îi dădea fiori de plăcere — ca și cum ar fi fost în centrul universului, dar fără să aibă senzația de rotire.

Modificările de pe chipul lui Zane, făcute ca să se asorteze la costumație, dispăruseră. Buzele sale erau din nou pline și frumoase ca înainte. Totuși, întotdeauna avusese trăsături extreme la lumina zilei. Chipul lui era plin de contraste, bărbia și pomeții ascuțiți, fruntea înaltă. Pielea îi era măslinie ca a tuturor, dar, la lumina soarelui, contrastând cu părul negru, părea cumva palidă. Ghidul pentru operații interzicea părul complet negru, întrucât Comisiei i se părea exagerat, însă Zane îl vopsise pe-al său cu cerneală caligrafică. În plus, nu mânca mult; avea fața osoasă și privirea intensă. Dintre toți frumoșii pe care-i cunoscuse Tally de la operație încoace, el era singurul a cărui înfățișare ieșea în evidență.

Poate că de-asta era șeful găștii Infra — trebuia să fii diferit de toți ceilalți ca să fii cu adevărat Infra. Ochii lui aurii sclipiră în căutarea unui loc pentru picnic și poposiră pe umbra unui stejar impunător.

Se așezară pe iarbă și frunze, iar Tally inspiră mirosul de rouă și pământ. Puseră între ei micul dejun, care răspândea căldură de la elementii încinși ce mențineau ouăle-jumări și chiftelele de cartofi calde, împiedicându-le să devină clisoase.

Tally luă o farfurie încălzită și o umplu cu ouă, brânză și felii de avocado și vâri jumătate de brioadă în gură. Ridicând privirea spre Zane, văzu că el nu luase decât o ceașcă de cafea

și se întrebă dacă nu era aiurea ca ea să mănânce ca un porc hămesit.

Dar ce mai conta? Acum era Infra, își reaminti ea, aleasă cu unanimitate de voturi. Și, la urma urmelor, Zane o invitase aici, dorind să-și petreacă timpul cu ea. Venise momentul să înceteze să-și mai facă griji dacă era acceptată sau nu, și pur și simplu să se bucure. Existau lucruri mai rele decât să stea într-un parc perfect și să fie privită îndeaproape de un băiat frumos.

Tally mănâcă toată brioșa aburindă, acoperită cu ciocolată pe jumătate topită, și-și luă furculița ca să atace ouăle. Spera ca micul dejun să aibă și niște purgative calorice. Funcționau mai bine dacă le luai imediat după masă, iar ea chiar avea de gând să mănânce mult. Poate că pierderea sângelui provoca foamea.

— Așadar, cine era tipul de-aseară? întrebă Zane.

Continuând să mestece, Tally se mulțumi să ridice din umeri, dar el așteptă răbdător ca ea să înghită.

— Doar un urât pus pe fugă, zise ea într-un târziu.

— Mi-am dat seama. Pe cine altcineva ar urmări specialii? Vreau să spun, era o persoană pe care o cunoști?

Tally privi în depărtare. Era stânjenitor ca viața de urâtă să te urmărească dincoace de râu, cel puțin prin intermediul unei persoane. Dar Peris o auzise vorbindu-le paznicilor în noaptea de dinainte, așa că era aiurea să-l mintă pe Zane.

— Da, cred că-l știu. E din Ținutul de Fum. Un tip pe nume Croy.

Pentru câteva clipe, privirea lui Zane căpătă un aer ciudat. Ochii lui aurii se pierdură în zare, căutând ceva. Apoi încuviință.

— Și eu l-am cunoscut.

Tally rămase stană de piatră, cu furculița la gură.

— Glumești!

Zane clătină din cap.

— Dar credeam că tu n-ai fugit niciodată, spuse Tally.

— Nu, n-am fugit.

Își ridică picioarele și-și înconjură un genunchi cu brațul, sorbind din cafea.

— Nu mai departe de Ruinele Ruginite, în orice caz. Dar Croy și cu mine am fost prieteni în copilărie. Am locuit în același dormitor al urâților.

— Ce... ciudat!

Tally luă în sfârșit o gură de omletă, mestecând încet. În oraș erau un milion de oameni, iar Zane îl cunoscuse pe Croy.

— Care-ar fi fost șansele? spuse ea încet.

Zane clătină din nou din cap.

— Nu e o coincidență, Tally-wa.

Tally se opri din mestecat. Ouăle aveau un gust ciudat — simțea că lumea începe din nou să se învâртеască în jurul ei. Se întâmplau o mulțime de coincidențe în ultima vreme.

— Cum adică?

Zane se aplecă înainte.

— Tally, știi că Shay a locuit în dormitorul meu, nu? Pe vremea când eram urâți.

— Sigur, răspunse ea. Așa s-a apropiat de voi după ce a venit aici.

Tally făcu o pauză, apoi începu să-și dea seama cum se așezau lucrurile. Amintirile din Ținutul de Fum veneau întotdeauna cu greutate, ca niște bule de aer care se ridicau dintr-un lichid gros, vâscos.

— În Ținutul de Fum, spuse ea cu grijă, Shay m-a prezentat lui Croy. Erau prieteni de multă vreme. Așadar, vă știați toți trei?

— Da, ne știam.

Zane se strâmbă, de parcă în cafeaua lui s-ar fi strecurat ceva stricat.

Tally privi nefericită spre mâncarea ei. Pe măsură ce Zane continua, se simțea ca astă-noapte, întreaga poveste aiurită din vara trecută revenindu-i neplăcut în minte.

— Am fost șase cu toții în dormitorul meu, zise el. Ne spuneam Infra încă de pe-atunci. Făceam toate șmecheriile obișnuite: ne strecuram afară noaptea, intram în conturile administratorilor de dormitor, veneam la râu ca să spionăm noile frumuseți.

Tally încuviință, amintindu-și poveștile lui Shay de dinainte ca ele două să se cunoască.

— Și-ați mers la Ruinele Ruginite?

— Da, după ce niște urâți mai mari ne-au arătat drumul.

Ridică privirea spre turnurile din centrul Orașului Noilor Frumuseți.

— Când ești acolo, îți dai seama cât de mare este lumea. Vreau să spun că în vechiul oraș al Ruginii locuiau douăzeci de milioane de oameni. Prin comparație, locul ăsta e minuscule.

Tally închise ochii și puse furculița pe farfurie. Nu prea mai avea poftă de mâncare. După tot ce se întâmplase noaptea trecută, poate că micul dejun cu Zane nu fusese o idee așa de bună. Uneori, el părea că se crede încă urât, încercând să fie senzațional, respingând distracțiile facile specifice frumoșilor. Desigur, de-asta era grozav să-i conducă el pe Infra. Dar, în secret fie spus, era în stare să provoace amețeli.

— Da, dar toți locuitorii Ruinelor au murit, spuse ea încet. Erau prea mulți și erau complet idiști.

— Știu, știu. Aproape că au distrus lumea, declamă el, apoi oftă. Dar să mă furișez la Ruine a fost cel mai grozav lucru pe care l-am făcut vreodată.

Ochii lui Zane sclipiră când rosti cuvintele, iar Tally își aminti de propriile ei călătorii la Ruine, de felul în care măreția orașului-fantomă îi ținea în alertă fiecare mușchi din corp. Sentimentul că un pericol real pândește de oriunde, spre deosebire de emoția unei ridicări cu balonul sau a unui salt bungee, ambele inofensive.

Se cutremură, amintindu-și o parte din trăirile acelea, când întâlnește privirea lui Zane.

— Știu ce vrei să spui.

— Și știam că nu voi mai merge niciodată acolo după operație. Noile frumuseți nu fac lucruri atât de riscante. Așa că, înainte să împlinesc șaisprezece ani, am început să mă gândesc să părăsesc orașul, să merg în sălbăticie. Cel puțin pentru o vreme.

Tally încuviință încet. Își amintea că Shay spusese aceleași lucruri când se întâlniseră, cuvinte care o făcuseră și pe ea să pornească pe drumul spre Ținutul de Fum.

— Și tu i-ai convins pe Shay, Croy și ceilalți să meargă cu tine?

— Am încercat.

Râse, apoi continuă:

— La început au crezut că sunt nebun, pentru că nu se poate trăi în sălbăticie. Dar apoi l-am cunoscut pe un tip de-acolo care ...

— *Oprește-te!* spuse Tally.

Brusc, inima începuse să-i bată cu putere, ca atunci când luai un purgativ caloric, iar metabolismul se accelera pentru a arde kaloriile. Își simțea fața umedă, iar briza devenise deodată rece. Obrajii-i asudau, dar frumoșii nu transpiră ...

Tally clipi, încheștându-și pumnii până când își înfipse unghiile-n palme. Lumea se schimbase cumva. Ace de lumină tășneau brutal printre frunzele de deasupra, în timp ce ea încerca să inspire adânc, lent. Își aminti că i se întâmplase același lucru cu o noapte în urmă, când îl văzuse pe Croy.

— Tally? spuse Zane.

Ea clătină din cap. Voia ca el să nu mai spună nimic. Nimic despre întâlnirea cu cineva din Ruinele Ruginite. Își dădu seama că vorbea repede ca să-l facă să tacă, repetând ce-i spusese Shay.

— Ai auzit de Ținutul de Fum, nu-i așa? Unde oamenii trăiesc la fel ca în perioada anterioară Ruinelor și sunt urâți toată viața. Așa că ați decis să mergeți acolo cu toții. Dar când a venit vremea să fugiți, majoritatea ați intrat în panică. Shay mi-a povestit despre noaptea aia: își pregătise totul, dar până la urmă i s-a făcut prea frică să mai plece.

Zane încuviință, privindu-și cafeaua.

— Așa că ai renunțat și tu, nu? spuse Tally. Trebuia să fugi atunci?

— Da, răspunse el cu fermitate. N-am mai plecat, deși toată acțiunea fusese ideea mea. Și am devenit frumos, conform programului.

Tally își întoarse privirea, incapabilă să alunge amintirile din acea vară. Prietenii lui Shay fugiseră cu toții în Ținutul de Fum sau deveniseră frumoși, lăsând-o singură în Orașul Urăților. Atunci se întâlniseră ele două, Shay și Tally, și ajunseseră să fie cele mai bune prietene. Și când cea de-a doua încercare de a fugi a lui Shay reușise, Tally fusese atrasă în toată acea nebunie.

Expiră lung, spunându-și că trebuia să se calmeze. Poate că vara trecută fusese un coșmar, dar era și motivul pentru care acum devenise Infra, și nu doar o nouă frumusețe plictisitoare, care încerca să intre într-o gașcă penibilă, deloc senzatională. Poate că meritase totul, fiindcă ajunsesese în acest punct, frumoasă și populară.

Îl privi pe Zane. Ochii lui frumoși erau îndreptați spre zațul de cafea. Tally simți că se relaxează. Zâmbi. El părea atât de tragic, stând acolo, cu sprâncenele întunecate arcuite a disperare, încă regretând că renunțase să fugă în Ținutul de Fum. Tally îl prinse de mână.

— Hei, nu e mare lucru. N-a fost chiar așa de grozav acolo. Majoritatea timpului ne-a ars soarele și ne-au înțepat insectele.

El o privi în ochi.

— Măcar tu ți-ai asumat riscul, Tally. Ai fost suficient de curajoasă ca să afli pe propria-ți piele cum este.

— N-am avut de ales, sincer. Trebuia s-o gălesc pe Shay. Se înfioră, retrăgându-și mâna.

— Pur și simplu, am avut baftă că am reușit să mă întorc.

Zane se apropie și mai mult și întinse mâna, atingând cu degetele lui delicate urmele de piele pulverizată peste cicatricea ei. Ochii lui aurii erau larg deschiși.

— Mă bucur că te-ai întors.

Ea zâmbi, punându-și mâna peste a lui.

— Și eu.

Zane își strecură degetele în părul ei. O trase cu blândețe mai aproape. Ea închise ochii și el o sărută, iar ea îi cuprinse obraji cu palmele, ca să-i simtă pielea netedă, fără cusur.

Lui Tally îi bătea din nou inima cu putere, mintea gonindu-i în timp ce buzele lor se despărțeau. Realitatea dispărea din jurul ei, dar de data asta lui Tally îi plăcea acest sentiment.

Când ajunsese în Orașul Noilor Frumuseți, Peris o avertizase pe Tally cu privire la sex. Aproximarea prea mare de alți frumoși putea fi copleșitoare la început. Era nevoie de timp ca să te obișnuiești cu toate chipurile superbe, trupurile perfecte, ochii luminoși. Cum toată lumea era frumoasă, puteai sfârși prin a te îndrăgosti de primul frumos pe care-l sărutai.

Dar poate că era timpul. Se afla aici de o lună, iar Zane era deosebit. Nu doar pentru că-i conducea pe Infra și arăta altfel decât toți ceilalți, ci pentru felul în care încerca să rămână senzational, să încalce regulile. Într-un fel, asta-l făcea încă și mai frumos decât alții.

Și, dintre toate evenimentele neașteptate, din ultimele douăzeci și patru de ore, acesta era cel mai plăcut. Sărutul lui

Zane o amețise, dar nu ca și cum s-ar fi prăbușit în beznă. Buzele lui erau calde, moi, perfecte, iar ea se simțea în siguranță.

După multă vreme, cei doi se desprinseră din îmbrățișare. Tally își ținea încă ochii închiși. Simți respirația lui unindu-se cu a ei și mâna caldă și moale susținându-i ceafa.

— David, șopti ea.

SENZAȚIONAL

Zane se retrase, mijindu-și ochii.

— Oh, îmi pare rău, se repezi Tally să spună. Nu știu ce ...

În timp ce ea dădea înapoi, Zane clătină încet din cap.

— Nu, e-n regulă.

— N-am vrut să spun că ..., reluă Tally, dar Zane îi făcu semn să tacă, chipul lui frumos părând deodată gânditor.

Privi în pământ, smulgând între degete fire de iarbă.

— Acum îmi aduc aminte, zise el.

— Ce-ți aduci aminte?

— Cum îl chema.

— Pe cine?

Zane vorbi încet, monoton, de parcă s-ar fi străduit să nu trezească pe cineva care dormea prin apropiere.

— Pe cel care trebuia să ne ducă în Ținutul de Fum. David.

Tally oftă încet, fără să vrea. Își miji ochii de parcă soarele ar fi luminat mai tare. Încă simți amintirea sărutului lui Zane

pe buze, căldura acolo unde mâinile lui o atinseseră, dar brusc, începu să tremure.

Îi luă mâna lui Zane.

— N-am vrut să spun asta.

— Știu. Dar uneori, lucrurile vin înapoi.

Privi în sus, ochii aurii sclipindu-i.

— Povestește-mi despre David.

Tally înghiți în sec și-și întoarse privirea.

David. Îl putea vedea aieveja, cu nasul lui mare, haios, și fruntea înaltă. Pantofii făcuți manual pe care-i purta și jacheta din bucăți de piei de animale, cusute laolaltă. David crescuse în Ținutul de Fum și nu pusese niciodată piciorul în oraș. Avea un chip cu-adevărat urât, bronzat inegal, cu o cicatrice care-i brăzda sprânceana... dar amintindu-și de el, Tally se simți tulburată în sinea ei.

Dădu din cap, uimită. Cumva, uitase de David.

— L-ai întâlnit la Ruinele Ruginite, nu? o presă Zane.

— Nu, răspunse ea. Auzisem despre el de la Shay, iar ea încercase o dată să-l cheme. Dar nu s-a arătat. El a fost cel care a dus-o totuși pe Shay în Ținutul de Fum.

— El trebuia să mă ducă și pe mine, spuse Zane oftând. Dar tu ai mers singură în Ținutul de Fum, nu?

— Da. Dar când am ajuns acolo, el și cu mine...

Tally își amintea acum. Părea în urmă cu un milion de ani, dar se putea vedea pe sine — ea, cea urâtă — sărutându-l pe David, călătorind cu el prin sălbăticie vreme de săptămâni. Simți un ciudat imbold al memoriei — cât de puternică fusese trăirea alături de el, și cât de nesfârșită!

După care, cumva, el dispăruse.

— Unde-i acum? întrebă Zane. L-au prins specialii când au invadat Ținutul de Fum?

Tally clătină din cap. Celelalte amintiri cu David erau neclare, dar momentul în care plecaseră era pur și simplu ... șters.

— Nu știu.

Tally se simți slăbită, lumea devenind instabilă pentru a suta oară în acea zi. Întinse mâna spre tava cu micul dejun, dar Zane o prinse de încheietură.

— Nu, nu mânca.

— Poftim?

— Nu mai mânca nimic, Tally. De fapt, ia două dintr-astea.

Scoase un pachet de purgative calorice din buzunar — patru fuseseră deja folosite.

— Te ajută dacă inima îți bate prea repede.

Mai scoase două și le înghiți cu o gură de cafea.

— Ajută la *ce*? întrebă ea.

Zane arată înspre tâmplă.

— Să te gândești. Foamea te face să te concentrezi. Orice excitant funcționează, de fapt.

Rânji și-i puse pachetul în palmă.

— De exemplu, să săruți pe cineva nou. Asta funcționează foarte bine.

Tally privi purgativele calorice, fără să înțeleagă. Folia lucioasă scliffea dureros în soare, iar marginile pachetului păreau tăioase ca lama de ras.

— Dar de-abia dacă am mâncat ceva. În niciun caz cât să mă-ngraș.

— Nu e vorba că te-ngrași. Trebuie să-ți vorbesc, Tally. Trebuie să fii atentă la mine încă un minut. Aștept de multă vreme pe cineva ca tine. Am nevoie de tine... senzațională.

— Purgativele mă fac senzațională?

— Ajută. Am să-ți explic mai târziu. Ai încredere în mine, Tally-wa.

Privirea lui rămase ațintită asupra ei, aproape nebunesc de intensă, ca atunci când le explica vreo idee nouă de farsă celor din gașcă. Era greu să-i rezisti lui Zane când arăta așa, chiar dacă tot ce spunea nu avea niciun sens.

— E-n regulă, cred.

Cu degete neîndemânatic, Tally scoase două purgative și le duse la gură, dar ezită. Nu trebuia să le iei dacă nu mâncai înainte. Era periculos. Pe vremea Ruinelor Ruginite — înainte de operație, când toată lumea fusese urâtă — bântuise o boală din cauza căreia nimeni nu mânca, deliberat. Tuturor le era atât de frică să nu se îngrașe, încât deveneau mult prea slabi, flămânzind uneori până mureau, într-o lume plină de mâncare. Era unul dintre lucrurile cele mai înfricoșătoare pe care operația le eliminase.

Dar două purgative nu aveau s-o omoare. Când Zane îi întinse cafeaua lui, Tally le înghiți, apoi se strâmbă din cauza gustului amar.

— E tare cafeaua, nu? întrebă el, zâmbind.

După un moment, inima începu să-i bată cu putere, metabolismul ei accelerându-se. Vederea îi rămase ascuțită. Ca și în noaptea anterioară, se simțea de parcă o peliculă de film

care se afla între ea și lume fusese eliminată. Miji ochii în lumina puternică a soarelui.

— În regulă, spuse Zane. Care este ultimul lucru pe care ți-l amintești despre David?

Tally încercă să-și potolească tremurul mâinilor, căutând febril prin minte, luptând împotriva ceții care-i învăluia amintirile urâte.

— Eram cu toții afară, la Ruine, spuse ea. Ți mai aduci aminte povestea lui Shay despre felul în care am răpit-o?

Zane încuviință, deși Shay avea mai multe feluri de a spune acea poveste. În unele versiuni, Shay fusese răpită de Tally și de cei din Ținutul de Fum chiar din sediul Circumstanțelor speciale. În altele, părăsise orașul ca s-o salveze pe Tally din mâinile locuitorilor Ținutului de Fum, iar cele două evadaseră și se întorseseră împreună în oraș. Desigur, nu doar poveștile lui Shay se schimbau uneori. Infra exagerau întotdeauna când vorbeau despre vremurile trecute, pentru că ideea era ca totul să fie senzațional. Dar Tally avea impresia că Zane dorea să știe adevărul.

— Specialii distruseseră Ținutul de Fum, continuă ea. Dar mai eram câțiva ascunși printre ruine.

— Noul Fum. Așa vă spuneai.

— Așa e. Dar de unde știi asta? Nu deveniseși deja frumos?

Zane rânji.

— Crezi că ești singura frumusețe nouă pe care o pun să-mi povestească, Tally-wa?

— Oh!

Amintindu-și de sărutul de-adineauri, Tally se întrebă cum le impulsionase Zane pe celelalte să-i povestească despre vremurile de urățenie.

— Dar de ce te-ai întors în oraș? întrebă el. Nu-mi spune că Shay chiar te-a salvat.

Tally clătină din cap.

— Nu cred.

— Specialii te-au prins? L-au prins și pe David?

— Nu.

Cuvântul ajunsese pe buzele ei fără ezitare. Oricât de neclare ar fi fost amintirile ei, David era încă acolo, undeva, știa sigur. Cu ochii minții îl putea vedea clar acum, ascunzându-se printre ruine.

— Spune-mi, Tally, te-ai întors aici și te-ai predat?

Zane încă o ținea de mână și i-o strânse cu putere în așteptarea răspunsului. Își apropiase din nou fața de-a ei. Ochii lui aurii erau luminoși în petele de umbră. Îi sorbea fiecare cuvânt. Dar, cumva, amintirile nu reveneau. Gândul la acele vremuri era ca și cum s-ar fi dat cu capul de perete.

Își mușcă buza.

— Cum se face că nu-mi aduc aminte? Ce este în neregulă cu mine, Zane?

— E o întrebare bună. Dar, orice-ar fi, este ceva în neregulă cu noi toți.

— Cu cine? Cu Infra?

El clătină din cap, privind turnurile de petrecere care dominau peisajul.

— Nu doar cu noi. Cu toată lumea. Cel puțin, cu toată lumea de-aici, din Orașul Noilor Frumuseți. Majoritatea oamenilor nici nu discută despre vremea când erau urâți. Spun că nu vor să vorbească despre chestii plicticoase, specifice puștilor.

Tally încuviință. Își dăduse seama mai devreme cum stătea treaba cu Orașul Noilor Frumuseți — în afara cercului Infra, nu era deloc la modă să vorbești despre perioada de urâtenie.

— Dar când îi forțezi, continuă Zane, se dovedește că majoritatea dintre ei *nu-și pot aminti*.

Tally se încruntă.

— Dar noi, Infra, vorbim tot timpul despre vremurile trecute.

— Am fost cu toții buclucași, spuse Zane. Așa că avem chestii incitante înmagazinate în minte. Dar trebuie să tot spui poveștile astea, să-i asculți pe ceilalți și să încalci regulile. Trebuie să rămâi senzațional, altminteri, treptat, ai să uiți tot din acea perioadă. Pentru totdeauna.

Întorcându-i privirea intensă, Tally își dădu seama brusc de ceva.

— De-asta există Infra, nu-i așa?

El încuviință.

— Exact, Tally, ca să împiedicăm uitarea și ca să mă ajute să-mi dau seama ce e în neregulă cu noi.

— Cum ai... Ce te face atât de diferit?

— Încă o întrebare bună. Poate că așa m-am născut sau poate pentru că mi-am făcut o promisiune mie însumi, după ce am fost laș în noaptea aceea, primăvara trecută: într-o zi,

voi părăsi orașul, frumos sau nu. Vocea lui Zane se stinse când rosti ultimele cuvinte. Expiră printre dinții încleștați. Doar că s-a dovedit a fi mult mai greu decât îmi imaginasem, continuă el. Lucrurile deveneau mult prea plictisitoare după o vreme și începeam să uit. Dar apoi ai apărut tu, adăugă, chipul luminându-i-se, cu poveștile tale bizare, care nu aveau niciun sens. Acum, lucrurile sunt cu siguranță senzaționale.

— Presupun că sunt.

Tally își privi mâna în palma lui.

— Încă o întrebare, Zane-la?

— Sigur, răspunse el zâmbind. Îmi plac întrebările tale.

Tally își întoarse privirea, ușor stânjenită.

— Când m-ai sărutat adineauri, a fost ca să te ajute să rămâi senzațional și ca să mă ajute să-mi amintesc? Sau a fost...

Se opri, uitându-se agitată în ochii lui.

Zane zâmbi.

— Tu ce crezi?

Dar nu-i dădu șansa să răspundă. O prinse de umeri și o trase din nou aproape, sărutând-o încă o dată, mai profund de data asta. Căldura buzelor lui se îmbina cu forța mâinilor care o cuprindeau, cu gustul de cafea și mirosul părului.

După care, Tally se dădu înapoi, respirând din greu, pentru că sărutul o lăsase complet fără suflare. Dar o făcuse să se simtă senzațional, mai mult decât pilulele purgative sau chiar decât săriturile din turn, cu o noapte înainte. Și-și mai aminti un lucru, care-ar fi trebuit să fie cât se poate de limpede și demn de rememorat până atunci, dar, într-un fel sau altul, nu se-ntâmplase asta.

Și avea să-l facă pe Zane pe deplin fericit.

— Noaptea trecută, spuse Tally, Croy mi-a spus că avea ceva pentru mine, dar nu a spus și ce anume. Urma să lase obiectul aici, în Orașul Noilor Frumuseți, ascuns, pentru ca paznicii să nu-l găsească.

— Ceva din Noul Fum? Făcu ochii mari. Unde?

— Valentino, 317.

VALENTINO, 317

— Stai puțin, spuse Zane.

Îi scoase inelul-interfață și apoi pe-al său și o conduse mai adânc în grădina plăcerii.

— E mai bine să scăpăm de astea, spuse el. Nu vreau să ne urmărească.

— Oh, corect.

Tally își aminti de zilele de urâtenie: cât de ușor era să-i păcălești pe supraveghetorii dormitoarelor!

— Azi-noapte, paznicii au spus că vor sta cu ochii pe mine. Zane chicoti.

— Pe mine stau cu ochii *tot timpul*.

Prinse inelele de două ramuri înalte, care se legănară sub greutatea metalului.

— Vântul le va mișca din când în când, explică el. În felul ăsta, n-au de unde să știe că ni le-am scos.

— Dar nu va părea ciudat? Să stăm atâta timp într-un loc?

— Dar *este* o grădină a plăcerii, explică Zane râzând. Eu mi-am petrecut mult timp aici.

Un sentiment neplăcut o năpădi pe Tally, dar nu lăsa să se vadă asta.

— Cum o să le găsim din nou?

— Cunosce bine locu-ăsta. Nu-ți mai face atâtea griji!

— Oh! Scuze...

El se întoarse spre ea și râse. N-ai de ce să-ți ceri scuze. A fost cel mai bun mic dejun pe care l-am avut de foarte multă vreme.

Lăsară inelele și porniră în jos, spre râu și Vila Valentino, Tally întrebându-se cum vor găsi camera 317. În majoritatea vilelor, fiecare cameră avea un nume — numele camerei lui Tally din Vila Komachi era Etcaetera, a lui Shay era Cer Albastru —, dar Valentino era atât de veche, încât camerele aveau numere. Rezidenții din Valentino făceau tot timpul caz de asemenea chestii, atașându-se de vechile tradiții ale locuinței lor în ruină.

— E un loc bun pentru ascunzători, spuse Zane când se apropiară de clădirea masivă. E mai ușor să ascunzi lucrurile acolo unde pereții nu vorbesc.

— Probabil că de-asta au atacat petrecerea Valentino și nu una din altă vilă, spuse Tally.

— Numai că a trebuit să vin eu și să stric totul, spuse Zane. Tally îl privi nedumerită.

— Tu?

— Am pornit de jos, din vila de piatră, dar când nu v-am mai găsit nicăieri, am zis că ar trebui să mergem în noul turn de petrecere, pentru ca zidurile inteligente să vă poată găsi.

— Și eu am avut ideea asta, spuse Tally.

Zane scutură din cap.

— Da, ei bine, dacă am fi rămas cu toții la Valentino, specialiilor nu l-ar fi găsit pe Croy atât de repede. Ar fi avut timp să stea de vorbă cu tine.

— Deci ei pot auzi prin pereți?

— Da.

Zane rânji.

— De ce crezi că am sugerat un picnic în ziua asta cumplit de friguroasă?

Tally încuviință, analizând lucrurile. Interfața orașului îți aducea mesaje, îți răspundea la întrebări, îți amintea de întâlniri, ba chiar aprindea și stingea luminile din cameră. Dacă voiau Circumstanțele speciale să te urmărească, chiar aflau tot ce făceai și gândeai. Își aminti că discutase cu Croy în turn, având inelul-interfață pe deget, zidurile percepând fiecare cuvânt...

— Urmăresc pe *toată lumea*?

— Nu, n-ar avea cum, iar majoritatea oamenilor nici nu merită să fie urmăriți. Dar unii dintre noi avem parte de tratament special. Adică de Circumstanțe speciale.

Tally înjură. Specialii își făcuseră apariția atât de rapid cu o noapte în urmă! Avusese parte doar de câteva minute cu Croy — părea să fie pândit îndeaproape. Sau poate că văzuseră deja că petrecerea fusese interceptată. Ori poate că nu stătuseră niciodată prea departe de Tally Youngblood...

Privi copacii. Umbrele se mișcau în vânt; își imagină siluete cenușii trecând printre ele.

— Nu cred că, aseară, ce s-a petrecut a fost din vina ta, Zane. Ci din vina mea.

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna e vina mea.

— Asta e o aiureală, Tally, spuse Zane cu blândețe. Nu e nimic greșit în a fi special.

Vocea lui se pierdu când trecură pe lângă bolta principală a Vilei Valentino. În interiorul zidurilor reci de piatră era tăcere ca într-un mormânt.

— Petrecerea era încă în desfășurare când am plecat, șopti Zane. Probabil că au plecat cu toții să se culce.

Tally încuviință. Nu erau nici măcar roboți de mentenanță puși în funcțiune. Bucăți de costume stăteau aruncate pe holuri. Băuturile vărsate umpleau aerul cu un parfum dulce îngreșător, iar sub tălpi podeaua era lipicioasă. Strălucirea petrecerii dispăruse, asemenea senzaționalului transformat în mahmureală.

Își simțea degetul gol fără inelul-interfață, iar asta îi aducea aminte cum se strecurase de-a lungul râului când era urâtă și ce groază-i fusese că va fi prinsă. Dar frica o ajuta să rămână senzațională, iar simțurile ei erau suficient de ascuțite ca să audă ecoul petrecerii pe coridoarele prin care răzbătea curentul și ca să separe aroma stafidită de șampanie vărsată de izul berii stătute. În afara pașilor lor, vila era tăcută.

— Oricine ar locui la 317, trebuie să doarmă, șopti Tally.

— Atunci o să-i trezim, spuse Zane încet, ochii lui sclipind în semiîntuneric.

Toate camerele de la parter aveau numere pornind de la o sută, așa că trebuiau să caute o cale să urce. La un moment dat, în vilă fuseseră adăugate lifturi noi, dar, fără inelele-interfață, acestea nu se deschideau pentru ei. Niște scări de piatră

îi conduseră pe Tally și Zane până la etajul al treilea, în fața ușii 301. Numerele creșteau pe măsură ce înaintau pe hol, impare pe o parte și pare pe cealaltă. Zane o strânse de mână când ajunseră la 315.

Dar camera următoare era numerotată 319.

Se dădură înapoi, cercetând cealaltă latură a holului, dar nu erau decât uși cu numerele 316, 318 și 320. Cercetând în continuare etajul, găsiră alte camere care începeau cu 320 și altele cu 330, pare și impare, dar nici urmă de 317.

— Iată un puzzle senzațional, chicoti Zane.

Tally oftă.

— Poate că nu a fost decât o glumă.

— Crezi că vreo persoană din Noul Fum s-ar infiltra ca să modifice o invitație pentru întregul oraș, s-ar strecura de-a lungul râului și ar distruge o petrecere doar ca să ne irosească nouă timpul?

— Probabil că nu, recunosc Tally, dar simțea cum ceva din ea începe să se estompeze.

Se trezi întrebându-se dacă nu cumva toată această expediție — căutarea unui secret pe care *urâții* îl lăsaseră în urmă — nu fusese cumva cam jalnică. La urma urmelor, să te streкори în vila altcuiva era destul de aiurea.

— Crezi că micul dejun mai este cald? întrebă ea.

— Tally...

Zane își întoarse privirea intensă spre ea. Cu mâini tremurânde, îi dădu părul după urechi.

— Rămâi cu mine.

— Sunt aici, răspunse ea.

El o trase mai aproape, până când buzele lui aproape că i le atinseră pe ale ei.

— Vreau să spun, rămâi senzatională.

Tally îl sărută și, sub presiunea buzelor lui, lumea deveni din nou clară. Își alungă foamea din minte și spuse:

— În regulă. Ce zici de lift?

— Care?

Îl conduse în spațiul dintre Valentino 315 și 319. Lungul zid de piatră fusese întrerupt de ușa unui lift.

— Aici era o cameră înainte, spuse ea.

— Dar au eliminat-o când au instalat liftul, răspunse Zane râzând. Ce frumoși leneși! Nu pot urca două etaje.

— Așa că, probabil, 317 este acum lift.

— Ei bine, asta e complet aiurea, spuse Zane. Nu-l putem deschide dacă n-avem inelele-interfață.

— Putem s-așteptăm să cheme cineva liftul și să ne strecurăm și noi în el.

Zane se uită într-o parte și-ntr-alta a holului dar era gol — doar pahare de plastic și decorațiuni de hârtie rupte.

— Va mai dura ore bune, spuse el, oftând. Nu vom mai fi senzationali.

— Da. Deloc senzationali.

Ceața începea să-i cuprindă din nou vederea lui Tally, iar stomacul îi ghiorțăia de foame, aducându-i în minte imaginea unei briose calde cu ciocolată. Scutură din cap pentru a alunga închipuirea, vizualizând în schimb o uniformă a Circumstanțelor speciale. Cu o noapte în urmă, se concentrase la imaginea mătăsii gri, care o condusesese spre Croy, pe scara de incendiu. Totul fusese un test pentru a vedea cât de bine

îi funcționează creierul. Poate că ăsta era alt test. Un puzzle senzational, așa cum spusese Zane.

Privea ușa liftului. Trebuia să existe o cale de acces.

Încet, memoria începu să-i revină. Era o amintire din perioada de urâtenie, dar nu foarte veche. Tally își aduse aminte cum căzuse într-un spațiu întunecat. Era una dintre poveștile pe care lui Shay îi plăcea întotdeauna să le audă, despre felul în care Tally și David se strecuraseră în sediul Circumstanțelor speciale...

— Acoperișul, spuse Tally.

— Poftim?

— Poți coborî în casa liftului de pe acoperiș. Eu am făcut asta.

— Serios?

În loc să răspundă, Tally îl sărută din nou. Nu mai știa exact cum, dar știa că, dacă rămânea senzatională, avea să-și aducă aminte.

— Vino cu mine.

Să urce pe acoperiș nu era atât de simplu pe cât se așteptase — scara pe care urcaseră se opreau la etajul al treilea. Tally se încruntă, frustrarea instalându-se din nou. În Vila Komachi era ușor să ajungi pe acoperiș.

— Ce aiurea! Ce fac oamenii ăștia în caz de incendiu?

— Piatra nu arde, răspunse Zane.

Arată spre o ferestruică din capătul holului, prin vitraliul căreia se strecura lumina.

— Asta-i ieșirea.

Porni spre ferestruică.

— Cum?! Să te cațeri pe zidul exterior?

Zane își vârî capul afară și privi în jos, fluierând lung.

— Nimic nu se compară cu înălțimile pentru a te menține senzational.

Tally se încruntă, nefiind sigură că voia să se simtă *chiar* atât de senzational.

Zane se săltă pe pervaz și se aplecă în afară, apucându-se de marginea de sus a ferestrei. Se ridică în picioare încet, cu grijă, până când Tally nu mai putu să-i vadă decât bocancii pe marginea de piatră din afară. Inima începu să-i bubuie din nou — îi simțea bătăile chiar și-n vârful degetelor. Lumea devenise ascuțită asemenea țurțurilor de gheață.

Vreme îndelungată, picioarele lui rămaseră nemișcate, apoi se apropiară mai mult de margine, până când doar vârfurile degetelor se mai aflau pe piatră, într-un echilibru precar.

— Ce faci acolo?

Drept răspuns, bocancii lui se ridicară ușor în aer. Apoi Tally auzi sunetul înfundat al tălpilor târându-se pe piatră. Își scoase capul pe fereastră și privi în sus.

Deasupra ei, Zane atârna de marginea acoperișului, picioarele legănându-i-se și zgâriind zidul. Apoi, găsi cu bocancul un spațiu între pietre și se săltă pe acoperiș, dispărând din raza ei vizuală.

O clipă mai târziu, apăru chipul lui. Zâmbea larg.

— Haide sus!

Tally își vârî capul prin deschizătură și inspiră adânc, apucându-se cu mâinile de pervaz. Piatra era colțuroasă și rece. Vântul care șuiera prin ferestruică făcea să i se zbârlească părul pe brațe.

— Rămâi senzațională, spuse Tally încetișor.

Se sprijini în brațe până se așează pe pervaz, simțind răceala pietrei pe coapse, și aruncă o privire rapidă spre pământ. Era distanță mare până la frunzele împrăștiate pe jos și rădăcinile care i-ar fi estompat căderea. Vântul se întee, crengile din apropiere unduindu-se — Tally vedea fiecare ramură. Mirosul de pin devenise strident în nărilor ei. Nu avea să-i fie greu să rămână senzațională.

Își strecură un picior pe margine, apoi pe celălalt.

Să se ridice în picioare era partea cea mai înspăimântătoare. Tally se apucă de pervazul ferestrei cu o mână și, în timp ce se ridica, bâjbâia ca să dea de ceva de care să se apuce în peretele exterior. Nu îndrăzneă să se uite din nou în jos. Piatra rece era plină de găuri și crăpături, dar niciuna nu părea suficient de mare încât să poată vâri în ea mai multe degete.

Când își întinse de tot picioarele, Tally paraliză pentru un moment. Se clătină ușor în vânt, asemenea unui turn prea înalt, lipsit de sprijin.

— Te face să te simți senzațional, nu-i așa? se auzi vocea lui Zane de sus. Apucă-te de streășină!

Tally își desprinsе privirea de peretele din fața ei și se uită în sus. Nu ajungea până la marginea acoperișului.

— Hei, nu e drept! Tu ești mai înalt decât mine.

— Nu e nicio problemă.

Zane îi întinse o mână.

— Ești sigur că poți să mă ții?

— Haide, Tally-wa. Ce rost are să ai toți mușchii ăia noi și frumoși dacă nu-i folosești la nimic?

— Ca să mor? șopti ea, dar se întinse ca să-l apuce de mână.

Noii ei mușchi erau mai puternici totuși decât își imaginasese ea. Ținându-l strâns de încheietură pe Zane, Tally își făcu ușor vânt de pe pervazul ferestrei. Se prinse cu mâna liberă de marginea acoperișului, iar cu vârful unui picior reuși să-și găsească loc într-o crăpătură din zid. Gemând, Tally reuși să ajungă sus, trecând peste margine și apoi pe acoperiș. Se întinse pe piatra reconfortant de solidă, chicotind cuprinsă de sentimentul de ușurare.

Zane zâmbi.

— E adevărat ce am spus mai devreme.

Ea îl privi întrebătoare.

— Așteptam pe cineva ca tine.

Frumoșii nu roșesc, cel puțin nu așa neplăcut ca urâții. Tally se ridică în picioare pentru a-și ascunde reacția. Cățărarea lor senzațională, sfidând moartea, făcuse ca Zane să aibă o privire și mai intensă. Rămase în picioare ca să studieze priveliștea.

De pe acoperiș, vedea turnurile Orașului Noilor Frumuseți, impunătoare încă, și șerpuitoarele grădini verzi ale plăcerii, pe dealul din mijloc. De-a lungul râului, Orașul Urâților era deja treaz. Văzu un teren de fotbal plin de urâți care alergau după o minge alb cu negru, iar vântul aduse până la ea sunetul unui fluier furios. Priveliștea părea teribil de aproape și de clară. Sistemul ei nervos încă era agitat, de când atârnase în gol ținându-se de brațul lui Zane.

Acoperișul de piatră era plan, marcat doar de trei ventilaatoare care se învâртеau, turnul de transmisie și o cabină de

metal, nu mai mare decât debaraua unui urât. Tally arătă spre aceasta din urmă.

— E chiar deasupra liftului.

Traversară acoperișul. Pe vechea ușă de metal a cabinei, acoperită de rugină, identică aceleia care domina ruinele, fuseseră scrijelite cu greu niște litere și cifre: VALENTINO 317.

— Deloc aiurea, Tally, spuse Zane, zâmbind.

Trase de ușă, dar un lanț sclipitor zăngăni revoltat.

— Hmm...

Tally privi dispozitivul care împiedica lanțul să alunece, scormonind în mintea ei încă amețită.

— Se numește... lacăt, cred.

Simți metalul neted între degete, încercând să-și aducă aminte cum funcționa.

— Aveau așa ceva în Ținutul de Fum, ca să țină închise lucruri pe care oamenii le-ar fi furat.

— Grozav! Am ajuns până aici și tot avem nevoie de inelele-interfață.

Tally dădu din cap.

— Locuitorii din Ținutul de Fum nu folosesc inelele-interfață, Zane. Ca să deschizi un lacăt ai nevoie de...

Scormoni din nou în memorie ca să găsească acel cuvânt. Și reuși.

— Trebuie să fie vreo cheie pe undeva.

— O cheie? Adică o parolă?

— Nu. Cheia e un obiect mic, de metal. O introduci în lacăt și răsucești, iar el se deschide.

— Cum arată?

— E o bucată plată de metal, lungă de un deget, cu zimți.

Zane chicoti imaginându-și obiectul, dar începu să se uite în jur.

Tally privi fix ușa. Fără îndoială, cabina era mult mai veche decât lanțul care o ținea închisă. Se întrebă la ce fusese folosită. Apropiindu-se de deschizătura îngustă pe care o făcuse Zane, Tally își puse palmele streășină la ochi ca să vadă mai bine în beznă. Se obișnuie încet cu întunericul, până când reuși să deslușească formele întunecate.

Părea să fie un scripete imens și un motor brut, mecanic, asemănător celor folosite în Ținutul de Fum. Cândva, liftul era urcat și coborât cu ajutorul unui lanț. Cabina asta era veche. Trebuie să fi fost abandonată după inventarea elevatoarelor, cu o mulțime de ani în urmă. Elevatoarele moderne funcționau după același principiu ca plăcile zburătoare sau jachetele de bungee. (Ceea ce era *mult* mai sigur decât să atârni de un lanț... Tally se cutremură la acest gând.) Când fuseseră adăugate elevatoarele, vechiul mecanism trebuie să fi fost abandonat aici, pe acoperiș, pradă ruginii.

Tally trase din nou de lacăt, dar acesta rămânea ferm. Masiv și brut, lacătul părea total nepotrivit aici, în oraș. Când paznicii voiau să securizeze ceva, puneau un senzor care te avertiza să nu te apropii. Doar locuitorii din Noul Fum ar fi folosit un lacăt de metal.

Croy îi spusese să vină aici, așa că trebuia să existe o cheie pe undeva.

— Un alt test stupid, murmură ea.

— Un ce? întrebă Zane.

Tot căutând cheia, se urcase în vârful cabinei.

— Precum costumul de special al lui Croy, explică ea. Și faptul că ne-a pus să găsim Valentino, 317. Cheia trebuie să fie bine ascunsă, pentru că totul este un test. Scopul lor este să facă *greu* de găsit lucrul ăsta pe care Croy l-a lăsat pentru mine. Nu vor să dăm de el decât dacă suntem senzaționali.

— Sau poate, spuse Zane, aplecându-se peste marginea cabinei, vor ca această căutare să ne *facă* senzaționali, ca să gândim clar atunci când găsim obiectul.

— Mă rog, spuse Tally și oftă.

Simți plictisul adunându-se în ea și sentimentul că testul ăsta nu se va sfârși niciodată, că fiecare soluție nu va duce decât la un alt nivel și mai dificil, ca într-un joc stupid. Poate cea mai inteligentă mișcare ar fi fost să lase baltă totul și pur și simplu să ia micul dejun. Până la urmă, de ce încerca să-și dovedească ea calitățile față de cei din Noul Fum? Ei nu contau. Ea era frumoasă, iar ei erau urâți.

Dar creierul lui Zane încă zbârnâia.

— Deci ar ascunde cheia undeva unde ar fi extra-complicat de ajuns. Dar oare ce-ar fi mai complicat decât să urci până aici?

Tally cercetă acoperișul cu privirea, până când dădu de turnul de transmisie. În vârful lui, la douăzeci de etaje deasupra lor, steagul Valentino flutura în vânt. Văzându-l, lumea deveni din nou clară, iar Tally zâmbi.

— Să te urci până acolo.

TURNUL ÎNALT

Turnul de transmisie era cel mai nou element al Vilei Valentino, creat din oțel, vopsit cu polimeri albi ca să nu ruginască. Făcea parte din sistemul care urmărea inelele-interfață ale oamenilor, chipurile ca să ajute la găsirea celor care se rătăceau sau erau răniți în afara unei clădiri inteligente.

Proptele albe se ridicau impunătoare deasupra lui Tally și Zane, încrucișându-se precum un joc de sfori și strălucind în soare ca porțelanul. Turnul nu părea greu de urcat, cu excepția faptului că era de cinci ori mai înalt decât Vila Valentino, chiar mai înalt decât un turn de petrecere. În timp ce Tally îl privea cât era de înalt, un zgomot înfundat se auzea dinspre stomacul ei. Era sigură că nu-i era foame.

— Măcar nu-i niciun dragon care să-l păzească, spuse ea. Zane își coborî privirea dinspre turn.

— Ha?

Tally clătină din cap.

— Un vis de-al meu.

— Chiar crezi că se află cheia acolo?

— Mă tem că da.

— Cei din Noul Fum au urcat atâta?

Vechi amintiri îi reveniră în minte.

— Nu. Ar fi putut zbura cu placa. Plăcile pot ajunge foarte sus dacă rămân suficient de aproape de o bucată mare de metal.

— Știi, am putea cere o placă ..., spuse Zane încet.

Ea îl privi surprinsă.

— Desigur, doar că asta n-ar fi tocmai senzațional, nu? continuă el în șoaptă.

— N-ar fi. Și orice zboară are un coordonator. Știi cum să-l păcălești pe coordonatorul de securitate al unei plăci de zbor?

— Știam, dar nu-mi mai amintesc.

— Nici eu. În regulă, atunci. Urcăm.

— Bine, spuse el. Dar mai întâi...

O luă pe Tally de mână, o trase spre el și se sărutară din nou.

Ea clipi o dată, apoi zâmbi larg:

— Doar ca să rămânem senzaționali.

Prima jumătate de turn a fost ușor de urcat.

Tally și Zane rămaseră împreună, urcând pe părți opuse, găsind mânere în țesătura de proptele și cabluri. Vântul bătea din când în când, smucind-o în joacă pe Tally într-un fel care-i dădea emoții, dar nu avea nevoie decât să se uite o dată în jos ca să se concentreze.

La jumătatea urcușului, putea deja să vadă întreaga Vilă Valentino, grădinile plăcerii întinzându-se în toate direcțiile,

și chiar și helioporturile de pe spitalul central, unde se făceau operațiile. Râul sclipea, soarele urcând tot mai sus pe cer, pe măsură ce se apropia prânzul, și, dincolo de apă, în Orașul Urâților, Tally își văzu vechiul dormitor ițindu-se printre copaci. Pe terenul de fotbal, câțiva urâți îi priveau și arătau înspre ei, probabil întrebându-se cine urca pe turn.

Tally se întrebă cât avea să dureze până când cineva din partea asta de râu avea să-i remarce și să cheme paznicii.

Cu noii săi mușchi, urcușul nu era o provocare fizică. Dar, pe măsură ce se apropiau amândoi de vârf, turnul devenea tot mai îngust, iar mânerile, tot mai nesigure. Stratul de vopsea polimerică era alunecos, chiar umed în zonele pe care soarele dimineții nu le uscaseră de rouă. Antenele parabolice și ghebele de cabluri aglomerau parâmele, iar îndoiala începea să se strecoare în mintea lui Tally. Oare cheia chiar se afla sus? De ce-ar fi pus-o acolo cei din Noul Fum: să-și riște viața doar ca să treacă un test? Pe măsură ce urcușul devenea tot mai dificil, iar posibilitatea căderii tot mai înfricoșătoare, Tally se trezi întrebându-se cum ajunsese pe spira asta înaltă și bătută de vânt.

Cu o noapte în urmă, singurul ei scop era să devină Infra, frumoasă și populară, înconjurată de o gașcă de prieteni noi. Și reușise să obțină tot ce-și dorise, ba, în plus, Zane o sărutase, un eveniment senzațional pe care nici măcar nu și-l imaginase până-n dimineața asta.

Desigur, când obții tot ce-ți dorești, nu este niciodată așa cum ți-ai imaginat că va fi. Să fii Infra nu avea legătură cu vreo stare de mulțumire, iar timpul petrecut cu Zane se pare că presupunea să-ți riști viața și să nu iei micul dejun. Tally

tocmai fusese votată în gașcă și iat-o nevoită să-și dovedească din nou talentul.

Și pentru ce? Chiar își dorea să descuie cabina ruginită de dedesubt? Indiferent ce-avea să găsească acolo, n-avea decât s-o amețească și mai mult și, cu siguranță, o să-i aducă aminte de David, de Ținutul de Fum și de tot ce lăsase în urmă. Se simțea de parcă, de fiecare dată când făcea un pas înainte în noua ei viață, ceva o trăgea înapoi înspre zilele de urățenie.

Cu mintea încălцитă de aceste întrebări, Tally puse piciorul greșit.

Talpa îi alunecă pe un cablu gros îmbrăcat în plastic lucios, picioarele i se desprinseră de turn, iar brațele, cu care se prinsese de o pară încă udă de rouă, îi fură smucite. Tally porni în jos, senzația de cădere liberă trecându-i prin tot trupul, cunoscută din vremurile când o ștergea pe placa magnetoglisoare ori se arunca de pe vreo clădire.

Instinctul îi spuse să se relaxeze, până când își dădu seama de uriașa diferență dintre această cădere și toate celelalte: Tally nu purta nici brățelele de protecție, și nici jacheta de bungee. De data asta, cădea *cu adevărat*; nimic n-avea s-o prindă.

Reflexele ei de nouă frumoasă intrară în funcțiune și începu să dea din mâini ca să se-apuce de un cablu. Palmele-i alunecară pe plasticul izolant, fricțiunea arzându-i pielea, ca și cum cablul ar fi fost cuprins de flăcări. Picioarele se balansară spre turn — genunchii îndoiți, trupul răsucindu-se —, iar Tally amortiză impactul cu metalul folosindu-și șoldul, o lovitură care o zdruncină cu totul, dar nu slăbi prinsoarea degetelor încinse.

Picioarele lui Tally se luptară să-și găsească echilibrul, tălpile ei dând de o proptea lată care, din fericire, preluă aproape toată greutatea corpului, până atunci fusese susținută de mâini. Înconjură cablul cu brațele, cu toți mușchii tensionați la maximum, de-abia auzind strigătele lui Zane de deasupra ei. Privi spre râu, uluită de ce vedea.

Totul strălucea, ca și cum prin Orașul Urâților ar fi fost răspândite diamante. Își simțea mintea limpede, asemenea aerului de după o ploaie de dimineață, și înțelise în sfârșit de ce urcase aici. Nu ca să-l impresioneze pe Zane ori pe cei din Noul Fum, nu ca să treacă vreun test, ci pentru că o parte din ea voia asta: o viziune limpede pe care n-o mai avusese de la operație. Era ceva care depășea senzaționalul.

— Ești în regulă? se auzi un strigăt de departe.

Ridică privirea spre Zane. Văzând cât de mult căzuse în gol, Tally înghiți în sec, dar reuși să schițeze un zâmbet.

— Sunt senzațională. Total. Stai că vin!

Urcă mai repede acum, ignorându-și șoldul rănit. Palmele arse protestau de fiecare dată când se prindeau de ceva, dar în decurs de un minut ajunse din nou în dreptul lui Zane. Ochii lui aurii erau mai largi ca oricând, ca și cum căderea lui Tally l-ar fi speriat mai mult decât pe ea însăși.

Tally zâmbi din nou, dându-și seama că probabil așa și stăteau lucrurile.

— Haide!

Îl lăsă în urmă, urcând înaintea lui ultimii câțiva metri.

Ajungând în vârf, Tally găsi un magnet negru prins de baza steagului, o cheie nouă și strălucitoare fiind agățată de acesta. Desprinse cheia cu grijă și o strecură în buzunar în timp ce

steagul Valentino flutura deasupra capului ei, cu același foșnet pe care-l scoteau hainele când ieșeau din zid, în camera ei.

— Am găsit-o! strigă ea și începuse să coboare, trecând pe lângă Zane înainte ca el să fi apucat să facă vreo mișcare.

Șocul era încă întipărit pe chipul lui.

De-abia când ajunse din nou pe acoperiș, Tally își dădu seama cât de tare o dureau mușchii. Inima încă îi bubuia, dar lumea rămăsese limpede. Scoase cheia din buzunar, trecând cu un deget tremurător peste zimții ei. Simțurile ei înregistrau fiecare detaliu de pe marginea neregulată a bucății de metal.

— Grăbește-te! îi strigă ea lui Zane, care se afla de-abia la jumătatea drumului.

El începuse să coboare mai repede, dar Tally pufni și, întorcându-i spatele, porni spre cabină.

Când răsuci cheia în lacăt, acesta se deschise, ușa ruginită gemând de veche ce era atunci când marginea ei de jos trecu peste piatră. Tally păși înăuntru, orbită de întuneric pentru o clipă, văzând pete roșii care pulsau în ritmul inimii ei pline de încântare. Dacă locuitorii din Noul Fum pregătiseră toate astea ca s-o facă să se simtă senzațională, atunci primiseră ceea ce-și doreau.

Încăperea mică mirosea a vechi. Aerul dinăuntru era cald și stătut. Pe măsură ce ochii lui Tally se obișnuiră cu bezna, ea reuși să vadă însemne grafitti care acopereau fiecare centimetru de zid, straturi peste straturi de sloganuri, anunțuri mângălite și nume de cupluri care-și proclamau iubirea. Unele date includeau ani care nu aveau niciun sens, până când Tally își dădu seama că erau scrise în stilul celor din Ruine, luând

în calcul toate secolele de dinainte de colaps. Mașinăria liftului, în ruină, era decorată cu alte însemne grafitti, iar pe podea erau răspândite vechi produse de contrabandă: cutii vechi de spray-uri cu vopsea, tuburi turtite și golite de celebrul nanolipici, artificii mirosind a focuri de tabără din vechime. Tally văzu un dreptunghi de hârtie îngălbenită, rupt și ars la un capăt, asemenea imaginii unei țigaretă dintr-o carte de istorie despre cei din Ruine. Ridică hârtia și o mirosi, scăpând-o când stomacul i se întoarse pe dos din pricina duhorii.

O țigaretă? Locul ăsta era mai vechi decât elevatoarele, își reaminti ea, poate mai vechi decât orașul însuși, un petec de istorie, ciudat și uitat. Se întrebă câte generații de urâți și câte noi frumuseți buclucașe, asemenea celor din gașca Infra, îl transformaseră în locuința lor.

Punga pe care Croy i-o arătase se afla pe unul dintre vechile echipamente ale mecanismului liftului, așteptând-o.

Tally o luă. Pielea veche îi dădea o senzație ciudată, trimițând-o cu gândul la texturile uzate din Ținutul de Fum. O deschise și scoase o foaie de hârtie. Un sunet slab se auzi dinspre podeaua de piatră și Tally își dădu seama că din pungă-i căzuse un mic obiect... două obiecte, de fapt. Tally se lăsă pe vine și își miji ochii, pipăind piatra rece cu palmele încă usturânde, până când găsi două pilule mici, albe.

Le privi, simțind că o amintire țâșnește la suprafață.

Camera se întunecă, iar ea își ridică privirea. Zane se afla în dreptul ușii, gâfâind. Ochii îi sclipeau în întuneric.

— Ce să zic?! Mulțam că m-ai așteptat, Tally.

Ea nu spuse nimic. Zane făcu un pas înăuntru și se așeză în genunchi, lângă ea.

— Ești în regulă?

Îi puse o mână pe umăr.

— Nu te-ai lovit la cap când ai căzut, nu?

— Nu, dimpotrivă, mintea mi s-a limpezit. Uite ce-am găsit.

Îi întinse lui Zane foaia de hârtie. Acesta o netezi și o ridică în lumina care se strecura prin deschizătura ușii. Hârtia era acoperită cu o mângăleală aproape indescifrabilă.

Tally privi din nou în jos, la pilulele din mâna ei. Mici și albe, semănau cu niște purgative calorice. Dar Tally era convinsă că făceau mai mult decât să ardă calorii. Își aminti ceva...

Zane lăsă încet foaia în jos, cu ochii mari.

— Este o scrisoare și-ți este adresată.

— O scrisoare? De la cine?

— De la tine, Tally. Vocea lui avea un ușor ecou din pricina pereților de metal ai cabinei: e de la tine.

SCRISOARE CĂTRE SINE ÎNSĂȘI

Dragă Tally,

Tu ești eu.

Sau, cu alte cuvinte, eu sunt tu — Tally Youngblood. Aceeași persoană. Dar dacă o să citești această scrisoare, atunci suntem și două persoane diferite. Cel puțin asta credem noi, cei din Noul Fum, că s-a întâmplat până acum. Te-ai schimbat. Este motivul pentru care-ți scriu epistola de față.

Mă întreb dacă-ți amintești când ai pus pe hârtie aceste cuvinte. (De fapt, îi dictez lui Shay. A învățat să scrie la școală.) Ți se pare că seamănă cu o pagină de jurnal de pe vremea când erai mică sau cu o pagină din jurnalul unei alte persoane?

Dacă nu-ți amintești *cătuși de puțin* de această scrisoare, atunci avem mari probleme amândouă. Mai ales eu. Pentru că eu să nu mă țin minte pe mine înseamnă că, cea care a scris această epistolă, am fost cumva

ștearsă. Au! Și poate asta înseamnă că, într-un fel, sunt moartă. Așa că, te rog, *încearcă* măcar să-ți amintești.

Tally făcu o pauză și urmări cuvintele cu degetul, încercând să-și amintească momentul în care le dictase. Lui Shay îi plăcea să demonstreze cum se puteau crea litere cu un *stylus*, una dintre șmecheriile pe care le învățase în pregătirea ei pentru călătoria în Ținutul de Fum. Lăsase un bilețel pentru Tally în care-i spunea cum s-o găsească acolo. Dar oare asta chiar era scrisul lui Shay?

Mai important, oare cuvintele erau adevărate? Tally chiar nu-și putea aminti. Inspiră adânc și continuă să citească...

Dar, în orice caz, iată ce încerc să-ți spun: ți-au umblat la creier — creierul *nostru* — și de aceea scrisoarea asta ți se pare cam ciudată.

Noi (adică, cei din Noul Fum, nu tu și cu mine) nu știm exact cum funcționează, dar suntem siguri că i se întâmplă *ceva* oricui face operația. Atunci când te înfrumusețează, adaugă și niște leziuni (un fel de mici cicatrici) pe creier. Te transformă, și nu în sens pozitiv. Privește-te în oglindă, Tally. Dacă ești frumoasă, atunci ai leziunile.

Tally auzi o inspirație adâncă lângă ea. Se întoarse și dădu de Zane care citea peste umărul ei.

— S-ar putea să ai dreptate în legătură cu noi, frumoșii, spuse ea.

El încuviință fără grabă:

— Da. Grozav! Arată spre următorul paragraf. Dar ce zici de asta?

Tally își coborî din nou ochii pe pagină.

Vestea bună este că există un tratament. De-asta a venit David la tine, ca să-ți dea pastilele pentru tratamentul creierului. (Chiar sper că ți-l amintești pe David.) Este un băiat de treabă, chiar dacă a trebuit să te răpească pentru a te aduce aici. Ai încredere în el! S-ar putea să ți se pară înspăimântător acest loc, departe de oraș, oriunde te-ar ascunde cei din Noul Fum, dar oamenii care ți-au produs leziunile o să te caute, așa că trebuie să stai la loc sigur până când te vindeci.

Tally se opri din citit.

— M-au răpit?

— Se pare că a existat o schimbare în plan de când ai scris asta, spuse Zane.

Tally se simți ciudat pentru o clipă, imaginea lui David devenind mai puternică în mintea ei.

— *Dacă* am scris asta. Și *dacă* este adevărat. În orice caz, Croy a venit să mă vadă, nu ... David.

În timp ce-i rostea numele, amintirile o invadară: mâinile lui David, bătătorite de anii de muncă, jacheta lui din piei de animale cusute laolaltă, cicatricea albă care-i trecea peste sprânceană. Începu s-o cuprindă panica.

— Ce s-o fi-ntâmplat cu David, Zane? De ce n-a venit el? Zane clătină din cap.

— Nu știu. Tu și cu el erați... ?

Tally privi din nou scrisoarea. Deveni încețoșată sub ochii ei și o lacrimă căzu pe hârtie. Cerneala se uni cu lacrima, în-negrind-o.

— Sunt sigură că eram.

Vocea-i era răgușită, iar amintirile i se amestecau în minte.

— Dar ceva s-a-ntâmpat.

— Ce anume?

— Nu știu.

Tally se întrebă de ce nu-și putea aminti. Era cu adevărat din cauza *leziunilor* — cicatricile de pe creier — despre care era avertizată în scrisoare? Sau pur și simplu nu voia să-și amintească?

— Tally, ce ai în mână? întrebă Zane.

Ea deschise palma înroșită și scoase la iveală pastilele mici.

— Tratamentul. Lasă-mă să termin de citit!

Inspiră adânc, să se calmeze.

Încă un lucru — Maddy (mama lui David, care a creat tratamentul) spune că trebuie să adaug asta, un fel de „consimțământ informativ“:

Eu, Tally Youngblood, prin această scrisoare le acord lui Maddy și David dreptul de a-mi da pastilele care le vindecă frumoșilor creierul. Sunt conștientă că acesta este un test al unui medicament a cărui eficiență nu a fost dovedită și deci ar putea avea efecte dezastuoase. Asupra creierului.

Ăăă, îmi pare rău pentru ultima parte. Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Iată de ce am acceptat să devin frumoasă: ca să putem testa pilulele și să-i salvăm pe Shay și Peris și pe toți ceilalți din lume al căror creier a fost afectat.

Așa că trebuie să le iei. Pentru mine. Scuze anticipate dacă n-o faci de bunăvoie, iar David și Maddy te vor forța. O să-ți fie mai bine, îți promit.

Baftă!

Cu dragoste,

Tally

Tally lăsa foaia să-i cadă în poală. Cumva, cuvintele scrise pe hârtie alungaseră limpezimea din jur, făcând lumea să se învâртеască din nou în jurul ei. Inima-i bătea încă tare, dar nu plăcut, cum se simțise când căzuse din turn. Era mai degrabă panică, de parc-ar fi fost încuiată în cabina de metal.

Zane fluieră ușor.

— Deci de-asta te-ai întors.

— Crezi, nu-i așa?

Ochii lui sclipiră în întuneric.

— Bineînțeles. Acum totul are sens. De ce nu ți-l amintești pe David ori venirea înapoi în oraș? De ce Shay are în minte atâtea povești amestecate despre zilele alea? Și de ce locuitorii din Noul Fum sunt atât de interesați de tine?

— Pentru că am leziuni la cap?

Zane clătină din cap.

— *Cu toții* avem leziuni la cap, Tally. Exact cum mi-am imaginat. Dar tu te-ai predat intenționat, știind că există un tratament.

Arată spre pilulele din palma ei.

— *Astea* sunt motivul pentru care ești aici.

Ea privi pilulele, care, în obscuritatea cabinei, păreau mici și ne semnificative.

— Dar în scrisoare se spune că e posibil să nici nu funcționeze. Aș putea să sfârșesc rău ...

El o prinse ușor de încheietura mâinii.

— Dacă nu vrei să le iei tu, Tally, am să le iau eu.

Ea închise palma.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Dar asta am așteptat! O cale să scap de frumusețe, să fiu senzational tot timpul!

— *Eu* nu am așteptat asta! strigă Tally. Nu am dorit altceva decât să fiu *Infra*!

Zane arată spre scrisoare.

— Da, așa e.

— Asta nu sunt eu. O spune chiar ea.

— Dar tu ...

— Poate că m-am răzgândit!

— Nu *tu* te-ai răzgândit. Operația a făcut asta.

Tally deschise gura, dar nu mai scoase niciun cuvânt.

— Tally, tu însăși te-ai predat, știind că va trebui să riști luând tratamentul. Este un gest uimitor de curajos.

Zane îi mângâie obrazul. Ochii lui străluceau în raza de lumină care pătrundea în cabină.

— Dar dacă tu nu vrei, lasă-mă să risc eu în locul tău.

Tally clătină din cap, întrebându-se de ce se temea mai tare: că pilulele vor avea efecte negative asupra ei sau să-l vadă pe Zane transformându-se într-o legumă în locul ei? Ori poate că, de fapt, se temea să afle ce se întâmplase cu David. Dacă ar fi lăsat-o Croy în pace ... Sau dacă n-ar fi găsit nicio dată Valentino, 317 ... Dacă ar reuși să uite de pastile și să rămână proastă și frumoasă, nimic din toate astea nu ar mai îngrijora-o vreodată.

— Vreau doar să-l uit pe David.

— De ce? întrebă Zane apropiindu-se de ea. Ce ți-a făcut?

— Nimic. Nu mi-a făcut nimic. Dar de ce mi-a lăsat Croy pastilele astea, în loc să vină el să mă ia? Dacă este ...

Cabina se cutremură pentru o clipă, făcând-o să tacă. Amândoi ridicară privirea. Ceva de mari dimensiuni trecuse pe deasupra lor.

— Un magnetoglisor ..., șopti Tally.

— Probabil că doar a trecut pe deasupra. Ei știu că ne aflăm în grădina plăcerii.

— Doar dacă nu ne-a văzut cineva când am urcat pe ...

Tăcu, pentru că tocmai atunci un nor de praf intră pe ușa întredeschisă a cabinei, lucind în raza de lumină.

— Aterizează.

— Știu că suntem aici, spuse Zane și se-apucă să rupă scrisoarea.

— Ce faci?

— Nu-i putem lăsa să găsească asta, spuse el. Nu trebuie să afle că există un tratament.

Vări bucățile de hârtie în gură, strâmbându-se din pricina gustului.

Ea se uită la pastilele din palmă.

— Cum facem cu astea?

Zane înghiți scrisoarea, cu o expresie de om torturat.

— Trebuie să le iau *acum*!

Vârî o altă bucată de hârtie în gură și începu să mestece.

— Sunt atât de mici... Am putea să le-ascundem, spuse Tally.

El clătină din cap, înghițind din nou.

— Ne vor prinde, fără inelele-interfață, Tally, e evident. Vor să știe ce punem la cale. Când o să mănânci, n-o să mai fii atât de senzatională... S-ar putea să ți se facă frică și să pre-dai pastilele.

Se auzea zgomot de pași pe acoperiș... se apropiau.

Zane trânti ușa, închizând-o și trăgând în interior lanțul cu lacăt. Închise lacătul și rămaseră în beznă.

— Asta n-o să-i oprească multă vreme. Dă-mi pastilele! Dacă funcționează, îți promit că mă asigur ca tu...

O voce strigă de-afară și Tally simți un fior pe șira spinării. Vocea avea în ea ceva ascuțit, ca niște lame în urechile ei. Nu paznicii erau afară. Erau Circumstanțele speciale.

În întunericul cabinei, pilulele parc-o priveau ca doi ochi albi, lipsiți de viață. Tally era cumva sigură că vorbele — implorarea să înghită pastilele — din scrisoare erau ale ei. Poate că, după ce-o să le ia, totul o să fie clar și senzational tot timpul, așa cum spusese Zane.

Sau poate că tratamentul n-o să meargă, iar ea o să fie pustiită pe dinăuntru — o carcasă, cu creierul inert.

Ori poate că David era cel mort. Tally se întrebă dacă, după ziua asta, o parte din ea își va aminti totdeauna de chipul

lui, indiferent ce făcea. Iar dacă nu lua pastilele, nu avea să afle niciodată.

Tally vru să ducă pastilele la gură, dar descoperi că nu poate. Își imaginează propriul creier dezvăluindu-se. Fiind șters, la fel cum se întâmplase cu cealaltă Tally, cea care-i trimisese scrisoarea. Privi în ochii frumoși și rugători ai lui Zane. Măcar el nu avea îndoieli.

Poate că nu trebuia să facă asta singură...

Ușa scoase un scârțâit puternic. Cineva încerca s-o deschidă, trăgând de lanț. În micuța cabină metalică se auzi o buibitură, asemenea unor artificii. Specialii erau puternici, dar chiar puteau dărâma o ușă de metal?

— Acum, Tally, șopti Zane.

— Nu pot.

— Atunci, dă-mi-le mie.

Ea clătină din cap și se aplecă mai aproape de el, șoptind, pentru a nu fi auzită, printre loviturile puternice în ușă.

— Nu-ți pot face asta, Zane. Și nici n-o pot face singură. Poate că dacă am lua fiecare câte una...

— Poftim? Asta e nebunie curată. Nu știm cum o să...

— Nu știm *nimic*, Zane.

Bătăile încetară, iar Tally îi făcu semn să tacă. Specialii nu erau doar puternici și rapizi, dar aveau și auzul ascuțit, precum prădătorii.

Brusc, o lumină strălucitoare pătrunse prin deschizătura ușii, aruncând umbre mișcătoare înăuntru și lăsând pete pe retina lui Tally. Aparatul bâzâia tăind lanțul, iar mirosul de metal topit ajunsese în nările ei. Specialii aveau să pătrundă în interior în câteva secunde.

— Împreună, șopti ea, dându-i lui Zane una dintre pilule. Inspirând adânc, și-o puse pe limbă pe cealaltă.

Amăreala explodează în gura ei, de parcă ar fi mușcat un sâmbure de strugure. Înghiți pastila, care-i lăasă un gust acid pe gât.

— Te rog, îi șopti ea. Fă asta cu mine!

El oftă și luă pastila, strâmbându-se când îi simți gustul. Se uită la Tally, clătinând din cap.

— S-ar putea să fie o mișcare foarte proastă, Tally.

Ea încercă să zâmbească.

— Măcar am fost proști împreună.

Aplecându-se spre el, îi cuprinse ceafa cu mâinile și-l sărută. David nu venise ca s-o salveze. Ori era mort, ori nu-i păsa ce se-ntâmpla cu ea. Era urât, iar Zane era frumos, senzațional și se afla aici.

— Acum avem nevoie unul de altul.

Încă se sărutau, când specialiile dădură buzna înăuntru.

Partea a II-a

TRATAMENTUL

*iar săruturile sunt o soartă mai bună
ca înțelepciunea*

— e. e. cummings, „de vreme ce trăirea primează”

LOVITURA

Peste noapte, venise primul îngheț al iernii. Copacii străluceau ca sticla, iar în crengile goale luceau țurțuri. Degete negre scânteietoare trecură de-a lungul ferestrei, tăind cerul în bucăți mici, ascuțite.

Tally puse mâna pe geam, apăsând, lăsând răceala sticlei să-i pătrundă în palmă. Frigul tăios făcea lumina amiezii și mai stridentă. Își imagină fragilitatea țurțurilor de-afară. Se concentra cu acea parte a minții cu care încă dorea să se cufunde în vise specifice frumoșilor.

Când, în sfârșit, își retrase mâna de pe geam, lăsă pe el urma aburindă a palmei, care apoi dispăru încet.

— Tally cea încețoșată nu mai există, spuse ea, apoi zâmbi, punându-și palma rece pe obrazul lui Zane.

— Ce naiba..., murmură el, scuturându-se cât să scape de mâna lui Tally.

— Trezește-te, frumosule!

El întredeschise ochii.

— Fă întuneric, spuse el către brățara-interfață.

Camera se conformă, acoperind fereastra.

Tally se încruntă.

— Iar te doare capul?

Din când în când, Zane încă avea migrene care-l scoteau din uz ore-n șir, dar nu mai erau atât de rele ca în primele săptămâni după ce luase pastila.

— Nu, murmură el. Mi-e somn.

Întinse mâna după manualul de instrucțiuni și setă fereastra pe modul transparent.

— Atunci, este vremea să te ridici din pat. Întârziem la patinaj.

El se uită la ea cu un singur ochi.

— Patinajul e aiurea.

— Dormitul e aiurea. Scoală-te și fii senzațional!

— E aiurea să fii senzațional.

Tally ridică din sprânceană. N-o mai durea când făcea asta. Fusese o frumoasă ascultătoare și-și făcuse operație la frunte, dar își immortalizase cicatricea cu un tatuaj: niște spirale celtice negre, chiar deasupra ochiului, care se răsuceau în ritm cu bătăile inimii ei. Pentru simetrie, își făcuse și o operație la ochi, la fel cu a lui Shay: ceasuri care mergeau în sensul invers al acelor de ceasornice obișnuite.

— Să fii senzațional nu e aiurea, adormitul e!

Tally își puse din nou palma pe geam, ca s-o răcească. Brățara-interfață sclișea în soare asemenea copacilor înghețați de jos și, pentru a milioana oară, căută o îmbinare în suprafața de metal. Dar brățara părea să fi fost turnată dintr-o singură bucată de oțel, potrivindu-se perfect la încheietura ei.

O mișcă, simțindu-i jocul ușor. Tally devenea tot mai slabă cu fiecare zi.

— Cafea, te rog, spuse ea dulce către brătară.

Mireasma de cafea fierbinte începu să se infiltreze în cameră, iar Zane se răsuci din nou în pat. Când mâna i se răci suficient, Tally o puse pe pieptul lui gol. El tresări, dar nu se opuse. Doar apucă în pumni cearșaful și inspiră, tremurând. Deschise ochii, irisurile aurii sclipind asemenea soarelui rece de iarnă.

— Ei bine, *asta* chiar a fost senzațional.

— Credeam că senzaționalul e aiurea.

El zâmbi și ridică din umeri somnoros.

Tally zâmbi și ea. Zane era extrem de frumos imediat când se trezea. Etapele somnului îi atenuau privirea intensă, transformând trăsăturile lui severe în unele aproape vulnerabile, de parcă ar fi fost un băiat pierdut și flămând. Desigur, Tally nu-i spusese niciodată, altminteri Zane ar fi făcut probabil operație ca să repare acest lucru.

Tally se duse la cafetieră, călcând peste mormane de haine nereciclate și vase murdare care acopereau fiecare centimetru de podea. Ca-ntotdeauna, camera lui Zane era un dezastru. Ușa dressingului era pe jumătate deschisă, fiind prea încărcată ca să se poată închide cum trebuie. Era o cameră în care puteai ascunde ușor orice.

Sorbind din cafea, Tally îi spuse dressingului săpat în pereți să scoată echipamentul lor obișnuit de patinaj: jachete groase sintetice, căptușite cu imitație de blană de iepure, pantaloni cu genunchiere pentru căzăturile dureroase, fulare negre și, cel mai important, mănuși groase care le ajungeau

aproape până la coate. În timp ce dressingul arunca hainele, ea îi duse cafeaua lui Zane, iar el se trezi de-a binelea.

Zane și Tally săriră peste micul dejun — o masă pe care n-o mai luaseră în ultima lună — și coborâră cu liftul până la ușa din față a Vilei Pulcher, în tot acest timp vorbind în limbajul frumoșilor.

— Ai văzut ce frig e, Zane-la? Perfect pentru îngheț.

— Iarna e absolut senzațională!

— Absolut! Vara e prea ... nu știu. *Prea cald* sau cam așa ceva.

— Așa e!

Zâmbiră plăcut către paznicul de la intrare și ieșiră în frig, oprindu-se pentru o clipă pe treptele din față ale vilei. Tally îi întinse lui Zane cana de cafea și-și ridică mânușile pe sub mâneci, acoperind brățara-interfață de la încheietura stângă cu două straturi de haine. Apoi își acoperi brațul și cu fularul negru, ca să strângă brățara bine. Luă ambele cafele de la Zane, privind aburii care se ridicau unduindu-se din cele două cercuri negre de lichid, tremurânde, în timp ce Zane procedă la fel cu mânușile lui.

Când termină, Tally vorbi, nu prea tare:

— Credeam că astăzi trebuie să ne comportăm normal.

— Dar mă comport normal.

— Ei haide! Senzaționalul e aiurea?

— Ce? Am exagerat?

Ea clătină din cap, chicoti și-l trase spre patinoarul plutitor.

Trecuse o lună de când luaseră pastilele, iar Tally și Zane încă nu deveniseră legume. Primele ore fuseseră totuși foarte aiurea. Specialii îi cercetaseră frenetic, atât pe ei, cât și Valentino, 317, punând în pungi mici de plastic tot ce găsiseră. Lătraseră un milion de întrebări către ei, cu vocile lor stridente de speciali, încercând să afle de ce doi frumoși se urcaseră pe turnul de transmisie. Tally încercă să le spună că doriseră doar un pic de intimitate, dar nicio explicație nu-i mulțumea.

În cele din urmă, își făcură apariția niște paznici, aducând inelele-interfață abandonate, spray medicinal pentru palmele lui Tally și briose. Tally mănca mult-amânatul mic dejun ca un câine hămesit până când orice urmă de senzational dispăru. Apoi zâmbi drăguț și ceru să fie dusă la operație pentru cicatricea din noaptea anterioară. După încă o oră plictisitoare, specialiile le îngăduiră paznicilor s-o ducă la spital, cu Zane în remorcă.

Cam asta fusese tot, cu excepția brățărilor-interfață. Lui Tally doctorii i-o strecuraseră în timpul operației la arcadă, iar Zane se trezise în dimineața următoare purtând și el una. Funcționau la fel ca inelele-interfață, numai că puteau trimite mesaje vocale de oriunde, la fel ca de pe un telefon mobil. Asta însemna că brățelele te auzeau vorbind chiar și când erai afară și, spre deosebire de inele, nu puteau fi scoase. Erau cătușe cu un lanț invizibil, iar Tally și Zane nu le putuseră înlătura cu nicio unealtă.

În mod neașteptat, brățelele deveniseră, de asemenea, elementul la modă al momentului. De îndată ce ceilalți Infra le văzură, Zane făcu tot ce-i stătea în putință ca să-i oprească să

solicite și ei unele la fel. Așa că îi ceru dressingului din perete să creeze niște copii non-funcționale și le răspândi printre Infra. În următoarele săptămâni, se răspândi zvonul că brățările erau un nou însemn al infracționalității și că arătau că te-ai urcat în vârful turnului de transmisie de pe Vila Valentino. Se dovedi că sute de noi frumoși fuseseră martorii escaladării lui Tally și Zane, trimițându-și mesaje între ei ca să alerge la ferestre și să privească spectacolul.

În câteva săptămâni, doar cei lipsiți complet de simțul modei mai ieșeau fără o brățară metalică la încheietura mâinii; în plus, trebuiră instalate pretutindeni avertismente vocale pentru a-i ține departe de turn pe noii frumoși.

Oamenii începeau să arate înspre Tally și Zane când aceștia ieșeau în public și zi de zi apăreau tot mai mulți indivizi dornici să devină Infra. Toată lumea voia să fie senzațională.

Pe Tally o neliniștea lovitura pe care o dăduseră. Ea și Zane nu vorbiră mult pe drumul până la patinoar. Deși brățările lor nu puteau auzi nimic, fiind înfășurate în hainele groase de iarnă, tăcerea era un obicei care începuse să-i urmeze peste tot. Tally se obișnuise să comunice în alte feluri: făcea cu ochiul, își dădea ochii peste cap și mima cuvintele. Viața într-o conspirație plină de tăcere umplea de semnificație fiecare gest, încărca de sensuri nerostite fiecare atingere.

În elevatorul de sticlă care-i duse până sus, la stratul plutitor de gheață de deasupra uriașului Stadion Nefertiti, Zane îi luă mâna lui Tally. Ochii lui scânteiau, ca întotdeauna înaintea unei șmecherii neașteptate, precum o ambuscadă cu bulgări de zăpadă de pe acoperișul Vilei Pulcher. Privirea lui

jucăușă apăru tocmai la timp ca să mai liniștească nervii agitați ai lui Tally. La urma urmelor, nu trebuia s-o vadă în starea asta și ceilalți Infra.

Majoritatea lor sosiseră deja, schimbându-și cizmele cu patine și căutând jachete de bungee de mărimea potrivită. Câțiva Infra proaspăt votați se încălzeau, nesiguri pe gheața plutitoare, sunetul patinelor semănând cu cel pe care-l scot bibliotecarii ca să te atenționeze să nu mai vorbești.

Shay se apropie lunecând pe gheață, salutând-o pe Tally cu o îmbrățișare care semăna cu o izbitură.

— Salut, Slăbănoago-wa!

— Salut, Zbanghio-la! răspunse Tally chicotind.

Poreclele urâte erau din nou la modă, dar Shay și Tally le inversaseră pe-ale lor, acum, că Tally pierdea în greutate. Era ca naiba să stea nemâncată, dar mai devreme sau mai târziu spera să fie suficient de slabă cât să-și scoată brățara de pe mână.

Văzu că-și înfășurase și Shay un fular negru în jurul brațului, din solidaritate. Avea și o versiune a tatuajului lui Tally, un cuib de șerpi încolăciți pe una dintre sprâncene și coborând pe obraz. Mulți Infra aveau noi tatuaje pe față, care pulsau în ritmul inimii — puteai vedea de la o poștă cât erau de senzaționali. Cămile de cafea care se autoîncălzeau trimiteau aburi în aerul de deasupra grupului de Infra și tatuajele tuturor se roteau.

Când apărură Tally și Zane, se auzi un cor de saluturi, cei din grup devenind și mai entuziasmați. Peris — cu o jachetă de bungee și cu patinele obișnuite ale lui Tally — se apropie de ei.

— Mulțam, Năsosule, spuse Tally, scoțându-și cizmele și așezându-se pe gheață.

Aici, la patinoar, nu erau permise patinele zburătoare. În lumina rece, lamele de metal adevărat sclipeau asemenea unor pumnale. Tally își legă șireturile strâns.

— Ți-ai adus sticla? îl întrebă ea pe Peris.

El o scoase la iveală.

— Vodcă dublă.

— Topește orice.

Tally și Zane nu mai beau alcool, care, se părea, îți transforma creierul mai mult în al unei frumuseți decât în al unui senzațional. Dar alcoolul își găsea alți utilizatori aici, pe gheață.

Își întinse mâinile înmănușate, iar Peris o ridică, inerția făcându-i pe amândoi să alunece ca-ntr-un mic vals. Chicotind, se echilibra sprijinindu-se unul de altul.

— Să nu-ți uiți jacheta, Slăbănoago, spuse el.

Tally o luă de la el și-i legă curelele.

— Ar fi aiurea, nu-i așa?

Peris încuviință agitat.

— Vreo veste de la prietenii noștri de peste râu? întrebă ea, coborându-și vocea.

— Niciun mesaj. Lipsesc cu desăvârșire.

Tally se încruntă. Vizita lui Croy avusese loc cu o lună înainte, iar locuitorii din Noul Fum nu-și mai făcuseră apariția de-atunci. Tăcerea lor era de rău augur. Decât dacă nu cumva era și asta un alt test enervant. În orice caz, de-abia aștepta să plece în căutarea lor, avea s-o facă de îndată ce scăpa de brățara asta stupidă.

— Cum se descurcă Fausto cu placa aia de zbor, o păcălește?

Peris doar ridică din umeri, privindu-i distrat pe ceilalți. Infra care invadau patinoarul, râzând și țipând, croindu-și drum printre micile mașinării Zamboni care lustruiau gheața.

Tally privi tatuajul de pe fruntea lui Peris — un al treilea ochi care clipea în ritmul inimii lui — și apoi se uită în ochii lui superbi, căprui, blânzi și lipsiți de profunzime. Peris părea mai senzațional decât cu o lună înainte — toți Infra erau așa —, dar, de la o zi la alta, Tally nu mai vedea nicio îmbunătățire la el. Era mult mai greu pentru ceilalți, care nu luaseră pastilele, care nu erau pe jumătate vindecați, precum Tally și Zane. Puteau deveni euforici în scurt timp, dar le era greu să rămână concentrați.

Ei bine, lovitura avea să le dea un impuls puternic.

— E-n regulă, Năsosule. Hai să patinăm!

Tally își luă avânt desprinzându-se de o bară, căpătând viteză pe măsură ce aluneca pe marginea patinoarului. Privi în jos spre fereastra de gheață zgâriată de dedesubt. Elevatoarele zburătoare care țineau patinoarul suspendat în aer erau ușor de văzut, dispuse în rețea, la câțiva metri unul de altul, din care porneau o mulțime de cabluri de refrigerare. Mult mai departe, dedesubt, se vedea ovalul larg al stadionului, ușor neclar, precum lumea din mintea încețoșată a unui frumos. Luminile stadionului se aprindeau, pregătind meciul de fotbal programat patruzeci și cinci de minute mai târziu. Ca-ntotdeauna, aveau să fie artificii înainte de începutul jocului, după ce lumea își ocupa locurile. Ceva foarte frumos.

Cerul de deasupra lor era de un albastru fără cusur, cu excepția câtorva baloane cu aer cald prinse de cel mai înalt dintre turnurile de petrecere. Când plutea în aer, patinoarul era cel mai înalt loc din Orașul Noilor Frumuseți. Tally putea vedea întreg orașul desfășurându-se dedesubt.

Patină până la Zane, prinzându-l în timp ce acesta făcea o piruetă.

— Ție toată lumea ți se pare senzațională?

— Mai degrabă agitată.

Zane se întoarse cu grație, patinând cu spatele, cu o ușurință înăscută. Mușchii, îmbunătățiți prin operație, erau lipsiți de timiditatea și lenea specifice frumoșilor. Putea sta în mâini fără să tremure, reușea să urce la fereastra lui din Vila Pulcher în câteva secunde și avea puterea să întrecă trenul care aducea babalâcii din suburbii la spitalul central. Nu transpira niciodată și-și putea ține respirația două minute.

Știind de toate aceste performanțe ale lui, Tally își amintea de Pădurarii care o salvaseră de un incendiu de vegetație în călătoria ei spre Ținutul de Fum. Zane era la fel de tare ca ei din punct de vedere fizic — rapid și puternic —, dar fără bruschețea inumană a agenților de la Circumstanțele speciale. Nici Tally nu era o trântoriță, dar cumva tratamentul dusesese forța și coordonarea lui Zane la un nou nivel. Adora să alunece pe gheață împreună cu el, descriind cercuri în jurul celorlalți, fiind centrul grațios spre care se îndreptau toate luminile multicolore ale săbiilor fosforescente purtate de Infra.

— Ceva dinspre Noul Fum? întrebă el, de-abia auzindu-se peste șuierăturile patinelor.

— Peris spune că nimic.

Zane înjură și viră brusc, aruncând cu gheață într-un tip oarecare care se lupta să alunece încet pe marginea patinoarului.

Tally îl ajunse din urmă.

— Trebuie să avem răbdare, Zane. O să reușim să ne scoatem brățărilor, în cele din urmă.

— M-am săturat să am răbdare, Tally.

Privi în jos prin gheață. Stadionul era înțesat, publicul tot mai numeros așteptând primul meci de baraj.

— Cât mai e?

— Dintr-un moment în altul, răspuse ea.

Imediat ce cuvintele-i ieșiră din gură, primele artificii explodară dedesubt, transformând instantaneu patinoarul într-o paletă colorată în nuanțe de roșu și albastru. O secundă mai târziu, o bubuitură întârziată cutremură gheața, urmată de un *ahhh!* de apreciere din partea mulțimii.

— Pornim, spuse Zane rânjind, enervarea trecându-i.

Tally îi strânse mâna și apoi îl lăsă să patineze mai departe, ea mergând până-n centru, unde se opri. Era locul cel mai îndepărtat de structura de susținere din jurul gheții. Ridică o mână și așteaptă să se adune în jurul ei și ceilalți Infra.

— Sticlele, spuse ea încet și auzi șoapta răspândindu-se prin grup.

Recipientele de metal sclipiră în soare, iar Tally auzi doburile deșurubându-se. Inima-i bătea repede, simțurile-i erau ascuțite, nerăbdătoare. Tatuajele tuturor se învârtteau. Îl văzu pe Zane grăbindu-se, pe marginea patinoarului.

— Turnați, spuse ea încet.

Un lichid se răspândește printre cei din grupul Infra, vodca dublă și alcoolul etilic pur susurând. Lui Tally i se păru că aude o pâraitură, cel mai slab protest din partea gheții, pe măsură ce punctul de îngheț se pierdea din pricina băuturii.

Chiar și pe vremuri, Zane visase întotdeauna să facă o șmecherie ca asta, uneori turnând șampanie pe gheață în timp ce Infra patinau. Dar tratamentul îl schimbase și devenise serios. Făcuse chiar și un test în micul frigider din camera sa. Umpluse cu lichid o tavă de făcut cuburi de gheață, turnând în micile compartimente un amestec diferit de vodcă și apă, și o vârâse în congelator. Doar cuburile din apă înghețaseră normal, pe când cele cu mai mult alcool erau fleșcăite, iar ultimele cuburi, doar din vodcă, rămăseseră perfect lichide.

Tally privi în jos la alcoolul care se răspândea încet pe gheață, printre patinatori, topind zgârieturile lăsate de lamele metalice și de căzături. Stadionul capta întreaga atenție, iar Tally vedea fiecare detaliu al exploziei de artificii verzi și galbene. Când bubuitura ca de tunet ajunse la urechile ei, se auzi și o pâraitură amenințătoare. Jocul de artificii creștea în intensitate, apropiindu-se de final.

Tally își ridică brațul pentru Zane.

El mai făcu o răsucire, apoi porni spre ei, patinând cu forță. Tally simți un val de panică în grupul din jurul ei, de parcă ar fi fost un grup de gazele care văd o felină în depărtare. Câțiva Infra sorbiră ultimii stropi din sticlele lor, apoi turnară suc de portocale în ele, din cutii, pentru a ascunde ce făcuseră.

Tally rânji, imaginându-și uimirea pe care o va afișa în fața paznicilor. *Stăteam cu toții acolo și vorbeam, ne vedeam de treabă, nici măcar nu patinam, și deodată...*

— Atenție! strigă Zane și grupul se despărți în două, creând un drum pentru el.

El patină până-n centru și sări în aer, inuman de sus, cu ochii și săbiile fosforescente scânteind, apoi lovi gheața cu patinele, lăsându-și toată greutatea pe ele.

Zane dispăru brusc din fața tuturor, cu un zgomot ca de sticlă spartă, iar Tally auzi sunetul pârâiturii din gheață, asemănător copacilor căzând în Ținutul de Fum. Pentru o ciudată fracțiune de secundă, fu ridicată în aer în timp ce o bucată mare de gheață se balansă pe propteaua unui elevator, dar apoi se rupse în două, iar Tally căzu, simțind cum stomacul i se urcă în gât. Mâini înmănușate o apucară de haină din toate direcțiile într-un moment de panică generală, apoi se auzi un strigăt când mijlocul patinoarului cedă cu totul, așchii de gheață, Infra și mașini Zamboni căzând spre iarba verde a stadionului de fotbal, sub privirile uluite a zece mii de spectatori.

Ei bine, *asta* chiar că era senzațional.

SALTUL

Pentru o clipă, se instalează tăcerea.

Pretutindeni în jurul ei, gheața spartă cădea fără un sunet, reflectând luminile stadionului. Vântul smulse strigăte de luptă din gurile membrilor Infra. Mulțimea de dedesubt privea înmărmurită. Tally își deschise brațele pentru a încetini căderea, prinzând secunde prețioase în căușul palmelor. Partea asta a săriturii bungee semăna întotdeauna cu zborul.

Apoi, o explozie de lumină și sunet o făcu pe Tally să se răsucească, urechile-i pocniră și ochii i se închiseră forțat din pricina strălucirii orbitoare. După câteva secunde de uluială, scutură din cap și deschise ochii: flăcări multicolore zburau în toate direcțiile, de parcă Tally s-ar fi aflat în centrul unei galaxii în explozie. Alte bubuituri se auziră deasupra ei, dezlănțuind o ploaie incandescentă. Înțelese ce se întâmplase...

Marea finală a spectacolului de artificii fusese detonată chiar când grupul de Infra căzuse prin gheața spartă. Sincronizarea loviturii pe care o dăduseră fusese perfectă.

O flacăra șuierătoare se prinse pe jacheta ei, arzând cu insistența artificiiilor de siguranță, gâdilându-i fața cu scânteile zburătoare. Tally dădu din brațe ca să se echilibreze, dar pământul deja se grăbea spre ea, mai avea câteva secunde. Încă nu-și regăsise controlul când chingile jachetei de bungee o smuciră, oprindu-i căderea la câțiva metri deasupra solului.

Când jacheta o smulse aruncând-o din nou în aer, Tally se ghemui pentru a se proteja, în caz că vreun obiect de dimensiuni mari încă mai cădea din cer. Posibilitatea ca vreunul dintre ei să fie lovit de bucăți de gheață sau de vreo mașină Zamboni fusese întotdeauna partea care-i neliniștise la acest plan. Dar Tally reușise saltul fără să fie nimicită și, când ajunse în punctul cel mai înalt, auzi un *ahhh!* dinspre mulțimea confuză. Știau că nu funcționase totul cum trebuia.

Tally și Zane se gândiseră să umble la panoul de afișaj și să transmită un mesaj în acest moment, pentru a pătrunde în mințile frumoșilor cât încă erau concentrați. Dar atunci, paznicii ar fi știut că lovitura fusese plănuită, ceea ce ar fi dus la tot felul de complicații aiurea.

Într-un fel sau altul, locuitorii din Noul Fum vor afla despre șmecheria asta și măcar vor ști ce înseamnă...

Tratamentul funcționase. Cei din Noul Fum aveau aliați în oraș. Cerul se prăbușea.

În mijlocul terenului de fotbal, Tally încetă să mai plutească; pe iarba presărată cu bucăți de gheață, mașini Zamboni hureau, Infra chicoteau și câțiva patinatori inocenți erau brusc fericiți că jachetele de bungee erau obligatorii pe patinoar. Îl căută din priviri pe Zane și văzu că inerția îl dusesese

până la una dintre marginile terenului, în poartă. Alergă în direcția lui, verificând în același timp starea membrilor Infra. Tatuajele tuturor pulsau nebunește, răsucindu-se datorită magiei loviturii anti-frumusețe pe care o dăduseră. Dar nimeni nu era rănit, se aleseseră doar cu câteva zgârieturi sau cu părul un pic ars.

— A funcționat! Absolut! spuse Fausto când Tally trecu pe lângă el, privind uluit bucata de gheață pe care o avea în mână.

Tally continuă să alerge.

Zane râdea isteric, prins în plasa porții. Când o văzu pe Tally, strigă lung:

— Goooool!

Ea se opri, ușurată, îngăduindu-și să se bucure de senzaționalul care învăluia totul. Lumea se transformase în jurul ei. Era ca și cum ar fi putut percepe întreaga audiență dintr-o singură privire, fiecare expresie fiind cât se poate de clară în luminile artificiale ale stadionului. Zece mii de chipuri erau îndreptate spre ea, năucite, uimite.

Tally se imagină ținând un discurs chiar atunci, spunându-le despre operație, despre leziuni, despre groaznicul preț plătit pentru a fi o frumusețe, anume că frumos însemna lipsit de minte și că viețile lor ușoare erau goale. Mulțimea uluită o privea de parcă ar fi ascultat-o.

Ea și Zane voiseră să le dea un semn celor din Noul Fum, dar acesta nu fusese singurul scop al loviturii. O șmecherie la scara asta îi va energiza pe Infra pentru câteva zile, știau asta, dar oare o experiență cu adevărat senzațională îi putea schimba permanent pe frumoșii care nu luaseră pastila?

Privindu-l în ochi pe Fausto, Tally se gândi că era posibil. Iar acum, văzând chipurile din mulțime — frumoși noi, maturi și chiar vârstnici, cu toții într-o stare de euforie —, Tally se întrebă dacă nu cumva iscase ceva la o scară mult mai mare.

Orașul observase, cu siguranță. Paznicii se adunaseră pe teren, ținând în mâini truse de prim-ajutor. Tally nu mai văzuse expresii atât de speriate la frumoșii maturi. Asemenea mulțimii, cu toții păreau uluiți să vadă că un lucru putea funcționa atât de greșit aici, în oraș. Camerele video plutitoare fuseseră pregătite să înregistreze meciul și filmaseră dezastrul. Până la urmă, își dădu seama Tally, această șmecherie avea să fie transmisă în toate orașele de pe glob.

Inspiră adânc. Se simțea ca atunci când lansase primul ei foc de artificii în copilărie, uimită să vadă că apăsarea pe un singur buton putea produce atâta zgomot și întrebându-se dacă avea să dea de bucluc. Când euforia se atenuă, Tally nu reuși să alunge sentimentul că, indiferent cât de grijuliu ținuseră secret planul, cineva o să-și dea seama că lovitura fusese pusă la cale în detaliu.

Brusc, Tally simți nevoia să-l îmbrățișeze pe Zane, îi era necesară asigurarea lui tăcută, așa că parcurse în goană restul distanței până la poartă. Fusesse eliberat din plasă, doi paznici tratându-i fața cu un spray medicinal. Tally îi împinse la o parte și-l luă pe Zane în brațe.

Erau paznici peste tot, așa că vorbi în limbajul specific frumoșilor:

— Senzațional, nu?

— Absolut, răspunse Zane.

El nu avea niciun tatuaj conectat la bătaile inimii, dar Tally i le putea simți prin haina groasă.

— Ești rănit?

— Nu. Doar că mă doare aici.

Își atinse ușor obrazul. Avea linii roșii, identice cu structura plasei.

— Se pare că am înscris.

Ea chicoti și-l sărută cât se poate de gingaș pe obrazul rănit, apoi își apropie buzele de urechea lui.

— A funcționat. Chiar a funcționat. Se pare că putem face orice.

— Putem.

— Acum, cei din Noul Fum *știi* că tratamentul funcționează. O să ne mai trimită pastile și totul o să se schimbe.

El se dădu înapoi și încuviință, apoi se apropie ca s-o sărute pe ureche și-i șopti:

— Iar dacă nu s-au prins, trebuie să mergem să-i căutăm.

DISTRUGEREA PETRECERII

În acea noapte, contase doar șampania. Chiar dacă juraseră să nu mai bea, Tally și Zane simțeau nevoia să toasteze pentru supraviețuirea găștii Infra în Marele Colaps de la Stadionul Nefertiti.

Cu toții exersaseră pentru noaptea asta, fiecare reacție fusese repetată, așa că nimeni nu zise nimic despre băutura turnată pe gheață, și nici nu se lăudă cu planul care funcționase perfect — ci doar pălăvrăgiri încântați, ca niște noi frumoși care se refăceau după o călătorie deloc firească, senzațională și neașteptată.

Toată lumea spuse și repetă povestea propriei căderi — tremurul gheții sparte, uluitorul spectacol de artificii privit din interior, smucitura jachetelor de bungee și, în final, apele disperate de la părinți în vârstă care văzuseră întreaga scenă difuzată la infinit pe toate canalele TV. Majoritatea celor Infra fuseseră intervievați pentru știri și-și spusese povestea cu expresii inocente de surpriză. Întâmplarea prezentată la știri se răspândea și atrăgea după sine tot felul de

schimbări: cereri de demisie din consiliul metropolitan al arhitecților, reprogramarea meciurilor, închiderea definitivă a patinoarului suspendat (un efect aiurea, pe care Tally nu-l prevăzuse).

Dar nu a fost nevoie de mult timp pentru ca știrile să devină repetitive — orice chip (chiar și-al tău, propriu) e plictisitor după ce l-ai văzut pe ecran de cincizeci de ori. Așa că Zane îi conduse afară pe Infra, ca să pregătească un foc de tabără în Parcul Denzel.

Infra rămăseseră senzaționali, tatuajele lor rotindu-se în lumina focului în timp ce-și repovesteau întâmplările. Vorbeau cu toții fluent, în limbajul frumoșilor, în caz că stătea cineva să-i asculte, dar Tally auzi mai mult decât vorbărie searbădă în cuvintele lor. Semăna cu felul în care vorbeau ea și Zane, tot timpul conștienți de existența brățărilor, dar încărcându-și discuția cu semnificații. Conspirația tăcută pe care o împărtășeau nu mai era doar a lor. În timp ce privea flăcările, ascultându-i pe cei din gașca Infra, din jurul ei, Tally începu să creadă că încântarea și senzaționalul loviturii chiar aveau să dureze. Poate că oamenii își puteau *gândi* propria cale de a ieși din sistemul de gândire al frumoșilor, fără să aibă nevoie de pastile.

— Ai face bine să bei șampania aia, Slăbănoago, spuse Zane, trecându-și degetele pe ceafa ei, ca să-i întrerupă gândurile. Am auzit că alcoolul se evaporă foarte repede.

— Se evaporă? Teribil.

Tally își luă o figură serioasă și ridică șampania în lumina focului. La știri se dădeau din oră în oră actualizări cu privire la rezultatele investigației. O echipă de ingineri încerca să-și

dea seama cum un strat de gheață de douăzeci de centimetri, susținut de elevatoare, se putuse sparge sub greutatea câtorva zeci de oameni. S-a dat vina pe undele de șoc venite dinspre spectacolul de artificii, pe căldura degajată de luminile stadionului, ba chiar și pe vibrațiile produse de patinatorii care se mișcau în tandem, asemenea unor soldați în marș. Dar niciunul dintre experți nu ghicea motivul real pentru care acesta se evaporase pur și simplu.

Tally își ridică paharul, ciocnindu-l de-al lui Zane. El și-l goli pe-al lui, apoi își mai turnă din șampania lui Tally.

— Mulțumesc, Slăbănoago, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru c-am făcut jumi-juma.

Tally îi zâmbi frumos. Desigur, el se referea la pastilele pe care le împărțiseră între ei doi, nu la șampanie.

— Cu plăcere. Mă bucur că a ajuns pentru amândoi.

— Ce noroc senzațional că lucrurile s-au terminat așa!

Ea încuviință. Tratatamentul nu fusese perfect, dar având în vedere că fiecare luase doar o jumătate de doză, testul fusese un succes. Tratatamentul îl afectase pe Zane aproape instantaneu, alungându-i mentalitatea de frumos în doar câteva zile. Pastila lui Tally acționase ceva mai lent și încă se trezea amețită în majoritatea dimineților, având nevoie ca Zane să-i amintească să gândească senzațional. Partea bună era că ea nu avusese niciodată migrenele crâncene ale lui Zane.

— E mai bine când împarți totul cu cineva, cred eu, spuse Tally, ciocnind din nou paharul.

Își aminti de avertismentul din scrisoarea către ea însăși și se înfioră, în ciuda focului. Poate că două pastile reprezentau,

într-adevăr, prea mult, iar dacă Tally le-ar fi luat pe amândouă, acum ar fi fost o legumă.

Zane o trase mai aproape de el.

— După cum spuneam... mulțumesc.

O sărută. Buzele lui erau calde în aerul rece al nopții, iar ochii îi sclipeau reflectând focul. Își ținu buzele lipite de ale ei vreme îndelungată. După sărutul care o lipsea de suflare și de șampanie, Tally simți că începea să gândească precum frumoșii, contururile petrecerii devenind încețoșate. Ceea ce poate că nu era întotdeauna un lucru rău...

Într-un târziu, Zane îi dădu drumul și se întoarse spre foc, șoptindu-i la ureche:

— Trebuie să ne scoatem astea.

— Șșș...

Chiar și cu hainele groase de iarnă și cu mănușile acoperindu-le brățelele, Tally se simțea prea faimoasă în acest moment ca să facă planuri în gura mare. Infra aruncaseră deja cu pietre într-o cameră zburătoare care filma petrecerea, pentru un reportaj care continua relatările despre căderea patinoarului.

— Mă scoate din minți, Tally.

— Stai liniștit. O s-o rezolvăm noi.

Nu mai vorbi, îl rugă ea în tăcere.

Zane aruncă o creangă în flăcări. Când aceasta se aprinse, el scoase un geamăt de durere.

— Zane?

El clătină din cap, ducându-și degetele la tâmpile. Tally înghiți în sec. Încă o migrenă. Uneori dispăreau după câteva secunde, alteori durau ore întregi.

— Nu. Sunt în regulă.

Zane inspiră adânc.

— Știi... ce-ar fi să mergi la doctor?

— Las-o baltă cu asta! Își vor da seama că sunt vindecat.

Ea îl trase mai aproape de focul care trosnea și-și lipi buzele de urechea lui.

— Ți-am povestit despre Maddy și Az, părinții lui David? Erau doctori — chirurghi — și vreme îndelungată n-au știut nici ei despre leziunile pe creier. S-au gândit doar că majoritatea oamenilor erau proști. Un doctor obișnuit nu va crede că e ceva în neregulă dacă te tratează.

Zane scutură cu furie din cap și se întoarse ca să-i șoptească:

— N-o să scap de migrenă dacă merg la un doctor obișnuit, Tally. Noii frumoși nu se îmbolnăvesc.

Ea privi chipurile luminoase din jurul focului. Infra ajungeau la spital destul de des, dar numai pentru răni, nu pentru boli. Operația le îmbunătățea sistemul imunitar, le întărea organele și le repara dantura pentru totdeauna. Un nou frumos bolnav era o asemenea raritate, încât probabil că i se făceau zeci de teste. Iar dacă durerile de cap ale lui Zane persistau, rezultatele testelor aveau să fie înmânate experților.

— Sunt deja cu ochii pe noi, șopti el. Nu ne permitem să stea cineva și să-mi analizeze mie creierul.

Se înfioră din nou, cu fața contorsionată de durere.

— Ar trebui să mergem acasă, spuse ea încet.

— Tu rămâi. Eu pot s-ajung la Pulcher fără probleme.

Ea gemu și îl trase de lângă foc.

— Haide!

El o lăsă să-l conducă prin întuneric, înconjurându-i pe Infra care stăteau în cerc. Shay îi strigă, dar Tally îi făcu semn cu mâna, spunând:

— Prea multă șampanie.

Shay zâmbi înțelegătoare și se întoarse la foc.

Merseră greu până acasă. Pământul lipsit de iarbă sclipea înghețat în lumina lunii. Vântul era rece, mai ales în contrast cu plăcuta căldură a focului de dinainte. Era o noapte frumoasă, dar Tally nu făcea decât să se întrebe ce se întâmpla în capul lui Zane. Era doar un efect secundar minor al tratamentului? Sau un semn că funcționase ceva îngrozitor de greșit?

— Nu-ți face griji, Zane, spuse ea, aproape șoptit. O să aflăm cum să rezolvăm asta. Sau o să plecăm de-aici, să căutăm ajutor în Noul Fum. E tratamentul lui Maddy, ea știe ce se întâmplă.

Zane nu răspunse, doar urcă dealul împleticindu-se.

Când Vila Pulcher le apăru în fața ochilor, Zane o opri.

— Întoarce-te la petrecere. Pot să ajung fără probleme de-aici.

Vocea lui era prea puternică.

Tally se uită în jur, dar erau singuri. Nu se vedea niciun frumos și nicio mașină zburătoare.

— Îmi fac griji pentru tine, șopti ea.

El vorbi încet:

— E o prostie să-ți faci griji, Slăbănoago. E doar o durere de cap. La fel ca-ntotdeauna. Probabil pentru că eu am fost frumos mai multă vreme decât tine.

Se forță să zâmbească.

— Îmi ia mai mult timp să mă obișnuiesc din nou cu creierul, atâta tot.

— Haide! Trebuie să te culci.

— Nu, tu întoarce-te. Nu vreau ca ei să afle ceva despre ... asta.

— N-am să spun nimic, șopti Tally.

Nu pomeniseră nimănui despre tratament și n-aveau s-o facă până când nu erau absolut convinși că toți ceilalți Infra erau suficient de senzaționali încât să-și țină gura.

— O să spun doar că ai băut prea mult.

— Bine, dar întoarce-te la petrecere, spuse el hotărât. Trebuie să-i menții senzaționali. Ai grijă să nu se îmbete și să înceapă să spună prostii.

Tally privi înapoi spre foc, de-abia vizibil printre copacii de dedesubt. După prea multă șampanie, se putea trezi vreunul care să se laude. Se uită din nou spre Zane.

— O să fii în regulă?

El încuviință.

— Deja mă simt mai bine.

Tally inspiră aerul rece. El nu arăta mai bine.

— Zane ...

— Ascultă, o să fiu în regulă. Și, indiferent ce se-ntâmplă, mă bucur că am luat pastila.

Tally inspiră adânc, pentru a se liniști.

— Ce vrei să spui cu asta? Indiferent ce se-ntâmplă ...

— Nu mă refer la seara asta. Oricând. Înțelegi tu.

Tally privi în ochii lui cu reflexii aurii și văzu durerea pe care Zane o suporta în tăcere. Orice s-ar fi întâmplat cu el, nu

merita să-l piardă doar pentru a rămâne senzaționali. Clătină din cap.

— Nu. Nu înțeleg.

El oftă.

— Cred că a fost un mod nefericit de a pune problema. Sunt în regulă.

— Mă îngrijorezi.

— Întoarce-te la petrecere.

Tally oftă încet. Nu avea niciun sens să-l contrazică. Își ridică un braț, arătând spre fularul din jurul încheieturii.

— Bine. Dar dacă te simți mai rău, trimite-mi un mesaj.

El zâmbi cu amărăciune.

— Măcar sunt și astea bune la ceva.

Tally îl sărută ușor, apoi îl privi cum se târăște spre ușa vilei, apoi intrând.

În călătoria solitară spre petrecere, aerul păru să devină mai rece. Tally aproape că și-ar fi dorit să aibă din nou creier de frumoasă, măcar pentru o noapte, în loc să fie nevoită să stea cu ochii pe Infra. De la primul sărut, existența alături de Zane complicase lucrurile.

Oftă. Poate că așa funcționau întotdeauna lucrurile astea.

Zane nu s-ar fi dus niciodată la doctor, Tally știa. Dacă migrenele se înrăutățeau, oare îl putea *forța* să meargă? Bineînțeles, Zane avea dreptate: orice doctor care putea rezolva problema asta își dădea seama și ce anume o provocase, iar asta însemna că era un doctor care-i putea transforma din nou creierul lui Zane într-unul de frumos.

Dacă n-ar fi dispărut Croy! Tally se întreabă cât timp avea să le ia acum celor din Noul Fum să intre în contact cu ei.

După lovitură, trebuie să-și fi dat seama că tratamentul funcționase. Chiar dacă nu exista televiziune acolo unde locuiau, fiecare urât de pe planetă avea să vorbească despre colapsul patinoarului, despre Tally Youngblood care apăruse pe ecrane părănd nevinovată.

Desigur, ea și Zane tot mai aveau până să evadeze din oraș. Tally nu avea idee cum să dea jos brățările-interfață. Pe măsură ce slăbeau, *părea* că inelele de metal erau mai largi, dar cât avea să mai dureze? Tally nu era tocmai încântată să se afle în această cursă a propriei înfometări și a topirii creierului lui Zane.

Iar când aveau să evadeze, Tally nu voia să plece fără ceilalți Infra. Măcar Peris și Shay. Infra erau atât de senzaționali în seara asta, încât probabil că ar fi sărit pe plăcile zburătoare și ar fi pornit la un singur cuvânt de-al ei. Dar cât de spectaculoși aveau să fie a doua zi?

Brusc, Tally se simți epuizată. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le stăpânească. Prea multe griji care cădeau doar pe umerii ei. Nu-și dorise decât să devină Infra, să se simtă în siguranță în mijlocul unui grup de prieteni, iar acum se trezea că avea de condus o rebeliune.

— Prietenul tău a băut prea multă șampanie?

Tally îngheță. Cuvintele țâșniseră din beznă, tăioase asemenea unor unghii scrâșnind pe o suprafață metalică.

— Salut!

O siluetă în haină de iarnă cu glugă își făcu apariția, mișcându-se total neauzită prin frunzele căzute. Femeia rămase în raza lunii. Era cu vreo zece centimetri mai înaltă decât

Tally, mai înaltă chiar și decât Zane. Cu siguranță, era un agent al Circumstanțelor speciale.

Tally se strădui să se relaxeze, încercând să-și recapete controlul asupra nervilor și să-și transforme chipul într-unul de proaspătă frumusețe, întruchiparea inocenței.

— Shay? Tu ești? Chiar vrei să mă sperii? spuse ea supărată.

Silueta mai făcu un pas în lumina unui felinar.

— Nu, Tally. Eu sunt.

Femeia își scoase gluga.

Era doctorița Cable.

DRAGONUL

— Te cunosc?

Doctorița Cable zâmbi cu răceală.

— Sunt convinsă că-ți amintești de mine, Tally.

Tally făcu un pas înapoi, lăsând să se vadă că-i era oarecum frică. Până și cel mai inocent frumos ar fi fost înspăimântat la vederea doctoriței Cable. Trăsăturile ei crude, exagerate de lumina lunii, o făceau să arate precum o femeie frumoasă pe jumătate transformată în vârcolac.

Pe Tally o năpădiră amintirile. Fusese captivă în biroul doctoriței Cable, cu acea primă și oribilă ocazie când se întâlniseră, când aflate despre existența Circumstanțelor speciale, și apoi din nou când acceptase s-o găsească și s-o trădeze pe Shay, prețul plătit pentru a deveni frumoasă. Apoi, în Ținutul de Fum, după ce Cable o urmărise pe Tally cu o armată de speciali ca să ardă din temelii noul ei cămin.

— Da, spuse Tally. Cred că-mi aduc aminte. Te cunoșteam, nu?

— Într-adevăr, mă cunoșteai.

Dinții ascuțiți ai doctoriței Cable străluceau în lumina lunii.

— Dar cel mai important lucru este că te cunosc eu pe tine, Tally.

Tally reuși să schițeze un zâmbet gol. Fără-ndoială că doctorița Cable își amintea de ultima lor întâlnire — salvarea lui Tally și a lui David din Ținutul de Fum — când fusese obligată s-o lovească în cap.

Doctorița Cable arătă înspre fularul care acoperea brățara-interfață a lui Tally, peste mâneca hainei și mănușă.

— Interesant fel de a purta un fular.

— N-ai simțul modei? Toată lumea îl poartă așa.

— Dar îmi imaginez că tu ai inițiat trendul. Întotdeauna ai fost năstrușnică.

Tally se luminează la față, așa cum făceau frumoșii.

— Presupun că da. Obișnuiam să fac tot felul de năzbâtii când eram urâtă.

— Niciuna precum cea de azi însă.

— Oh, ai văzut știrile? N-a fost total *aiurea*? Să se spargă gheața sub noi așa!

— Da... chiar așa!

Doctorița Cable își miji ochii.

— Trebuie să recunosc, la început m-ai păcălit. Patinoarul plutitor era o prostioară arhitectonică proiectată special ca să-i amuze pe noii frumoși. Un accident pe cale să se producă. Dar apoi m-am gândit la sincronizare — stadionul plin, sute de camere pregătite.

Tally clipi și ridică din umeri.

— Pun pariu că a fost de la artificii. Le puteai simți prin gheață. A cui a fost ideea asta deloc genială?

Doctorița Cable dădu din cap încet.

— Un accident aproape credibil. Iar apoi ți-am văzut chipul pe ecrane, la știri, Tally. Cu ochii mari, inocentă, spunându-ți mica povestioară *senzațională*.

Buza superioară a doctoriței se arcui, dar nu era un zâmbet.

— Și mi-am dat seama că încă te mai ții de năzbâtii.

Tally simți ceva ca o lovitură în stomac, ceva din perioada de urătenie. Încercă să-și transforme frica într-o privire surprinsă.

— Eu?

— Exact, Tally. Tu. Cumva.

Sub privirea lui Cable, Tally se imagină târâtă în adâncurile sediului Circumstanțelor speciale, tratamentul inversat, amintirile ei... șterse din nou. Încercă să înghită, dar își simți gura de parcă ar fi fost plină cu vată.

— Da, sigur. Totul e din *vina mea*.

Doctorița Cable se apropie mai mult, iar Tally se luptă să rămână pe loc, deși tot trupul ei țipa *fugi!* Femeia o privi lung și rece, de parc-ar fi analizat un cobai deschis pe o masă de operație.

— Chiar sper că a fost din vina ta.

Tally se încruntă.

— Speri asta?

— Hai să vorbim deschis, Tally Youngblood. M-am săturat de teatrul tău de frumușică. Nu mă aflu aici ca să te duc în temnița mea.

— Nu?

— Chiar crezi că-mi pasă dacă distrugi ceva în Orașul Noilor Frumuseți?

— Păi... cam da.

Doctorița Cable pufni cu dispreț.

— Menținanța nu este domeniul meu. Circumstanțele speciale sunt interesate doar de amenințările din afară. Orașul se poate descurca și singur, Tally. Sunt atâtea măsuri secundare de siguranță, încât nici nu merită să-ți bați capul. De ce crezi că patinatorii trebuiau să poarte jachete de bungee?

Tally clipi. Nu-i trecuse prin minte să ia în calcul jachetele. Totul era ultra-sigur în Orașul Noilor Frumuseți, altminteri noii frumoși s-ar fi făcut praf una-două.

Ridică din umeri.

— În caz că elevatoarele nu mai funcționează? Dacă e pană de curent, de exemplu?

Cable scoase un râs tăios ca lama, care dură mai puțin de o secundă.

— Nu a mai existat pană de curent de peste o sută cincizeci de ani.

La acest gând, scutură din cap, apoi continuă:

— Distruge tot ce dorești, Tally. Nu-mi pasă de micile tale năzbâtii... Mă interesează doar ce revelează ele despre tine.

Privirea femeii se concentrează din nou asupra ei, iar Tally simți iar dorința să o ia la fugă. Se întreba dacă aceasta era doar o cale de a o determina să spună ce făcuseră Infra. Probabil că vorbise deja prea mult. Dar ceva din privirea rece a doctoriței Cable — și vocea ei metalică, mișcările de prădător, simpla ei existență în lume — o împiedica pe Tally să aibă comportamentul unei persoane cu minte de frumoasă.

Până acum, orice frumusețe nouă ar fi luat-o la goană țipând ori s-ar fi dizolvat chiar acolo, pe loc.

În plus, dacă într-adevăr Circumstanțele speciale doreau ca Tally să-și mărturisească boacănele, nu s-ar fi obosit să stea cu ea la discuții.

— Așadar, de ce ești aici? întrebă Tally pe un ton firesc, încercând din răputeri să nu-i tremure glasul.

— Întotdeauna ți-am admirat instinctul de supraviețuitoare, Tally. Ai fost o bună trădătoare atunci când ai avut nevoie.

— Hm, mulțumesc ... cred.

Cable dădu din cap, încuviințând.

— Iar acum se dovedește că ai mai mult creier decât lași să se creadă. Reziști foarte bine condiționării.

— *Condiționării?* Așa o numești tu? Tally înjură. Parcă ar fi un tratament pentru păr sau așa cam ceva.

— Uimitor!

Doctorița Cable se apropie din nou de Tally, privind-o cu atenție, de parc-ar fi încercat să intre în creierul ei.

— Undeva, acolo, încă ești o micuță urâtă pusă pe șotii, nu-i așa? Foarte impresionant! M-aș putea folosi de tine, cred.

Tally simți un val de furie, un foc în creierul ei.

— Ăăă, păi nu m-ai folosit *deja*?

— Deci îți amintești? Superb!

Ochii frumoși și cruzi ai femeii, inexpressivi, lipsiți de viață și reci, arătau cumva plăcere.

— Știu că a fost o experiență neplăcută, Tally. Însă era necesară. Trebuia să ne luăm copiii înapoi din Ținutul de Fum și doar tu ne puteai ajuta. Dar îmi cer scuze.

— Scuze? spuse Tally. Pentru că m-ai șantajat ca să-mi trădez prietenii, pentru că ai distrus Ținutul de Fum, pentru că l-ai omorât pe tatăl lui David?

Simți că dezgustul i se citea pe chip.

— Nu cred că te vei folosi de mine. Ți-am făcut destule favoruri, adăugă ea.

Femeia zâmbi.

— Ai dreptate. Așa că e timpul să-ți fac eu o favoare. Ceea ce-ți ofer este de-a dreptul... senzațional!

Cuvântul rostit de buzele subțiri și crude ale lui Cable o făcură pe Tally să râdă sec.

— Ce știi tu despre senzațional?

— Ai fi surprinsă. Noi, cei de la Circumstanțele speciale, știm totul despre senzații, mai ales despre cele pe care tu și așa-zișii tăi Infra le căutați. Pot să-ți ofer eu asta, Tally. Tot timpul, zi de zi, mai senzațional decât îți imaginezi. În realitate. Nu doar o evadare din ceața frumuseții... Ceva mai bun.

— Despre ce vorbești?

— Mai ții minte când ai zburat cu placa, Tally? spuse Cable, în ochii ei inerți aprinzându-se un foc rece. Senzația aceea că ești vie? Da, putem face ca oamenii să se simtă frumoși în interior — goi, leneși, searbezi —, dar putem să-i facem și *senzaționali*, așa cum spuneți voi. Mai intens decât te-ai simțit vreodată ca urâtă, mai vie decât un lup care-și revendică prada, chiar mai senzațională decât soldații de pe vremea Ruinelor Ruginite, care se omorau între ei pentru un petic de deșert bogat în petrol. Simțuri mai ascuțite, corp mai rapid decât al oricărui atlet din istorie, mușchi mai puternici decât ai oricărui om din lume.

Vocea tăioasă a femeii se opri și, brusc, Tally auzi perfect zgomotele nopții din jurul lor — țurțurii căzând pe solul dur, copacii scârțâind în vânt, focul din depărtare aruncând scântei. Putea auzi perfect petrecerea: Infra strigându-și faptele glorioase de peste zi, ciondănindu-se ca să decidă cine sărise cel mai tare sau aterizase cel mai dificil. Cuvintele lui Cable făceau lumea clară precum cristalul.

— Ar trebui să vezi lumea așa cum o văd eu, Tally.

— Îmi oferi... o slujbă? De special?

— Nu o slujbă. O existență cu totul nouă.

Doctorița Cable rostea fiecare cuvânt cu o grijă voită.

— Poți fi unul de-ai noștri.

Tally inspiră adânc, pulsul bubuindu-i în întregul corp, ca și cum ideea ar fi schimbat-o deja. Își dezveli dinții către Cable.

— Crezi că aș lucra pentru tine?

— Consider-o cealaltă opțiune a ta, Tally. Să-ți petreci viața căutând emoții ieftine, nereușind decât câteva clipe de reală trezie... Fără să-ți limpezești mintea complet niciodată. Dar ai fi un special excelent. Să călătorești până în Ținutul de Fum de una singură a fost impresionant. Întotdeauna am avut speranțe în ceea ce te privește. Dar acum, după operație, văzând că încă ești în stare de asemenea șmecherii, îmi dau seama că ai un talent înăscut. Alătură-te nouă!

Un fior o străbătu pe Tally când, în sfârșit, înțelese.

— Spune-mi ceva. Cum erai ca urâtă?

— Uluitoare, Tally. Femeia râse din nou ca un lătrat, o secundă. Știi deja răspunsul, nu?

— Făceai năzbâtii.

Cable încuviință.

— Am fost exact ca tine. Cu toții am fost așa. Am fost la Ruine, am încercat să fugim mai departe, a trebuit să fim aduși înapoi. Iată de ce-i lăsăm pe urâți să-și vadă de micile lor năzbâtii — ca să vedem care dintre ei sunt cei mai deștepți. Să vedem care dintre voi se luptă să iasă din colivie. Asta înseamnă toată rebeliunea voastră, Tally: să promovați în cadrul Circumstanțelor speciale.

Tally închise ochii și știa că femeia spunea adevărul. Își aduse aminte când era urâtă, cât de ușor îi fusese întotdeauna să-i păcălească pe supraveghetorii dormitorului, cum toată lumea găsea căi de a ocoli regulile. Inspiră adânc.

— Dar de ce?

— Pentru că trebuie să țină cineva lucrurile sub control, Tally.

— Nu la asta mă refeream. Vreau să știu de ce le faceți asta frumoșilor. De ce le modificați creierul?

— Din bunătate, Tally, nu este evident?

Doctorița Cable dădu din cap, dezamăgită.

— Ce vă învață în prezent la școală?

— Că oamenii din perioada Ruinelor Ruginite au distrus lumea, recită Tally.

— Iată răspunsul.

— Dar noi suntem mai buni decât ei, lăsăm sălbăticia în pace, nu golim minele și nici nu forăm după petrol. Noi nu purtăm războaie...

Tally turuia, pe măsură ce începea să înțeleagă.

Doctorița Cable încuviință.

— *Noi* suntem ținuți sub control, Tally, datorită operației. Lăsați de capul lor, oamenii sunt o ciumă. Se multiplică fără încetare, consumă toate resursele, distrug tot ce ating. Fără operație, oamenii devin tot timpul locuitori ai Ruinelor.

— Nu și în Ținutul de Fum.

— Ia gândește-te, Tally. Cei din Ținutul de Fum defrișau ținuturile, omorau animalele pentru hrană. Când am venit noi, *dădeau foc* la copaci.

— Nu la foarte mulți.

Tally își auzi vocea frângându-se.

— Dacă ar fi fost milioane de locuitori ai Ținutului de Fum? *Miliarde*, cât de curând. În afara orașelor noastre controlate, rasa umană este o boală, un cancer pe trupul lumii. Dar noi...

Doctorița întinse mâna și-i atinse obrazul lui Tally, degetele ei fiind ciudat de fierbinți în aerul iernii.

— Circumstanțele speciale ... *noi* suntem tratamentul.

Tally clătină din cap, dându-se înapoi.

— Las-o baltă!

— Asta ți-ai dorit întotdeauna.

— Te-nșeli! strigă Tally. Tot ce-am vrut a fost să fiu frumoasă. Tu ești cea care *îmi tot stă în cale*!

Strigătul ei le luă pe amândouă prin surprindere, lăsându-le apoi tăcute, ultimele cuvinte răsunând cu ecou printre copaci. Dinspre petrecere se auziră murmure, toată lumea întrebându-se probabil cine striga printre copaci.

Doctorița Cable își reveni prima, oftând ușor.

— Doamne, Tally! Relaxează-te! Nu e nevoie să strigi așa. Dacă nu te interesează ce-ți ofer, te las să te întorci la

petrecere. Fii liberă să devii o frumusețe matură îngâmfată. Curând, să fii senzațională n-o să mai fie atât de important pentru tine. O să uiți de această conversație.

Tally susținu privirea crud-frumoasă a doctoriței, aproape dorindu-și să-i vorbească despre tratament, să-i arunce totul în față. Minte ei n-o să se schimbe, nici mâine și nici în cincizeci de ani. N-o să uite cine este. Și nu avea nevoie de Circumstanțele speciale ca să se simtă vie.

Gâtul încă o durea din pricina strigătului, dar rosti, cu voce răgușită:

— Niciodată!

— Nu-ți cer decât să te gândești la asta. Nu te grăbi să-mi răspunzi, pentru mine e tot una. Doar ține minte ce-ai simțit când ai căzut prin gheața aia. Meriți să trăiești acel sentiment în fiecare clipă.

Doctorița Cable flutură lejer din mână.

— Și, dacă asta poate schimba cumva lucrurile, s-ar putea să gălesc loc și pentru prietenul tău, Zane. Sunt cu ochii pe el de ceva vreme. Cândva, mi-a fost de ajutor.

Tally simți un fior și clătină din cap.

— Nu!

Doctorița Cable dădu din cap.

— Ba da. Zane a fost foarte cooperant în privința lui David și a Ținutului de Fum, atunci când n-a fugit.

Se întoarse și dispăru printre copaci.

DESPĂRȚIREA

Tally se întoarse la petrecere.

Focul se făcuse și mai mare, căldura împingând petrecăreții și mai pe margini, într-un cerc larg. Cineva ceruse turbă în cantități industriale, cât rația de cărbune pentru toți Infra în decurs de-o lună. Pe foc fuseseră puse și crengi căzute, adunate din parc, iar sfârâitul lemnului încă verde îi amintea lui Tally de focurile pentru gătit din Ținutul de Fum, când apa din copacii proaspăt tăiați șuiera, aburii care se ridicau dând parcă voce spiritelor înfuriate ale pădurii.

Ridică privirea spre coloana de fum care se ridica, întunecată și rău prevestitoare, pe cer. Așa își primise numele Ținutul de Fum. După cum spusese doctorița Cable, locuitorii smulgeau copaci vii din pământ. Oamenii făcuseră năzbătia asta vreme de mii de ani. În ultimele secole, reușiseră să emită atât de mult carbon în atmosferă, încât distruseseră clima cu totul. Doar când cineva eliberase în aer o bacterie care se transforma în petrol fusese oprită civilizația Ruinelor Ruginite, iar planeta era salvată.

Iar acum, în starea lor cea mai senzațională, Infra se îndreptau instinctiv în aceeași direcție. Brusc, focul cald și vesel o făcu pe Tally să se simtă și mai rău.

Ascultă vocile din jurul ei, lăudându-se cât de departe ajunseseră pe terenul de fotbal, dezbătând cine dăduse cel mai bun interviu pentru canalele de știri. Discuția tristă cu doctorița Cable o lăsase pe Tally cu simțurile ascuțite. Putea separa fiecare sunet, fiecare conversație. Brusc, toți Infra i se păsură proști, repetând la infinit poveștile despre mărunta lor victorie. Asemenea frumoșilor.

— Slăbănoago!

Își întoarse privirea dinspre foc și lângă ea o văzu pe Shay.

— Zane e-n regulă?

Shay se apropie mai mult, cu ochii măriți.

— Tally-wa, arăți...

Tally nu avu nevoie ca ea să termine; putea vedea asta în ochii lui Shay: arăta îngrozitor. Zâmbi obosită, la vestea asta. Făcea parte din tratament, desigur. Poate că era în continuare superbă — structura osoasă perfectă, pielea fără cusur —, dar chipul ei revela conflictul interior. Acum, că putea gândi lucruri care nu erau specifice frumoșilor, nu avea să mai fie frumoasă în fiecare minut al zilei. Furia, frica și anxietatea nu înfrumusețau.

— Zane e-n regulă. Doar eu am o problemă.

Shay se sprijini de Tally, cuprinzând-o cu brațul.

— De ce ești atât de tristă, Slăbănoago? Spune-mi!

— E doar... — se uită în jurul ei, la cei din grupul Infra — ...într-un fel e totul.

Shay își coborî vocea.

— Credeam că totul a mers perfect azi.

— Sigur. Perfect.

— Până când Zane a băut prea mult, desigur. Asta a fost tot, nu?

Tally scoase un sunet evaziv. Nu voia s-o mintă pe Shay. În cele din urmă, avea să-i vorbească despre tratament, ceea ce însemna că o să-i explice cum era cu durerile de cap ale lui Zane.

Shay oftă, strângând-o mai tare pe Tally. Urmă un moment de tăcere, după care întrebă:

— Slăbănoago, ce vi s-a-ntâmplat vouă acolo, sus?

— Sus?

— Știi tu... Când ați urcat pe turnul de transmisie. Într-un fel, asta v-a schimbat.

Tally se jucă, tăcută, cu fularul din jurul brațului, dorindu-și să-i poată spune totul prietenei sale. Dar era prea riscant să-i împărtășească veștile despre tratament înainte de a se afla în siguranță, în afara orașului.

— Nu știu ce să-ți spun, Zbanghio. A fost chiar senzațional acolo. Poți să vezi întreaga insulă și riști să cazi în orice clipă. Poți chiar să mori. Asta face diferența.

— Știu, șopti Shay.

— Ce știi?

— Cunosc sentimentul. Am urcat pe turnul de transmisie. Fausto și cu mine ne-am înțeles cum să-i păcălim pe supraviețuitori și noaptea trecută ne-am hotărât s-o facem. Ca să devin senzațională pentru marea lovitură.

— Serios?

Tally se holba la ea. Chipul lui Shay strălucea de mândrie în lumina focului, iar nestematele încrustate în ochii ei sclipeau. Toți Infra se schimbau, dar dacă Shay păcălea supraveghetorii și urca pe turnul Valentino, înseamnă că ea era cu mult înaintea lor.

— Grozav! Și ai urcat *noaptea*?

— Era singura cale de a scăpa basma curată, de vreme ce tu și Zane ați fost prinși. Fausto a spus că ar trebui să purtăm o geacă de bungee, dar eu am vrut s-o fac la fel ca tine. Aș fi putut cădea... Aș fi putut muri, cum spui și tu. Ba chiar m-am tăiat într-un cablu.

Zâmbind, îi arată lui Tally un semn roșu în palmă, dar apoi se opri pentru un moment, linii urâte apărând pe fruntea ei.

— Dar am fost cam dezamăgită.

— Cum așa?

— Nu m-a schimbat atât de mult cât sperasem.

Tally ridică din umeri.

— Ei bine, fiecare este diferit...

— Presupun că da, șopti Shay. Dar m-a făcut să-mi pun întrebări. N-a fost doar faptul că ați urcat pe turn, nu-i așa? S-a mai întâmplat ceva în ziua aceea, Slăbănoago. Nu mai petrecuseși niciodată timpul singură cu Zane înainte, dar de-atunci aveți clubul vostru secret, zâmbind la propriile voastre glume și șușotind tot timpul. Nu mergeți niciodată undeva unul fără altul.

— Zbhanghio..., spuse Tally și oftă. Îmi pare rău dacă am fost tot timpul în cuplu. Dar, știi, este prima mea dragoste de când sunt frumoasă.

Shay privi fix spre foc.

— Asta am crezut și eu la început. Dar e mult mai mult de-atât. Sunteți atât de diferiți de noi, ceilalți... Amândoi. Ridică puțin vocea: Zane are durerile alea de cap, pe care încearcă să le ascundă. Și mai devreme, tu ai fost cea care a strigat, nu?

Tally înghiți în sec.

— Ce anume v-a schimbat în ziua aia?

Tally arată spre încheietura mâinii.

— Șșșș...

— Nu-mi cere să tac. *Spune-mi!*

Tally privi în jur agitată. În foc ardeau alte crengi adunate de pe jos, șuierând cu putere, și majoritatea celor din gașca Infra fredonau cântece de beție. Nimeni nu auzise ieșirea lui Shay, dar Tally simțea metalul dur din jurul mâinii ei, ascultând tot timpul.

— Nu-ți pot spune, Zbanghio.

— Ba da, poți.

Chipul lui Shay păru să se schimbe în lumina focului, frumusețea ei blândă topindu-se pe măsură ce furia-i creștea.

— Vezi tu, Tally, mi-am amintit niște lucruri când eram sus, în turnul ăla, privind în jos, spre pământ, întrebându-mă dacă o să mor. Și mi-am mai amintit niște lucruri și când am căzut prin gheață și am aterizat pe terenul de fotbal. Multe lucruri mi-au venit în minte din perioada de urâtenie. Nu e grozav?

Tally își întoarse privirea de la Shay, care avea o expresie dură pe chip.

— Ba da, sigur că este.

— Mă bucur că ești de acord. Așadar, iată ce mi-am adus aminte: din cauza ta mă aflu aici, în oraș, Tally. Toate poveștile pe care obișnuiam să le spun? Erau niște aiureli. Adevărul este că tu ai venit după mine în Ținutul de Fum ca să mă trădezi, corect?

Tally simți din nou lovitura în stomac, la fel ca atunci când o văzuse pe doctorița Cable printre copaci: era prinsă! Din clipa în care simțise efectul pastilelor, Tally știuse în sinea ei că acest moment avea să vină, când Shay urma să-și aducă aminte ce se-ntâmplase cu adevărat pe vremea când erau urâte. Dar Tally nu se așteptase ca momentul ăsta să vină atât de curând.

— Da, am pornit după tine ca să te aduc înapoi aici. Tot ce s-a-ntâmpnat în Ținutul de Fum a fost din vina mea. Specialii mi-au luat urma până acolo.

— Exact, ne-ai trădat. *După* ce mi l-ai furat pe David, desigur. Shay râse cu amărăciune. Detest să aduc în discuție chestiunea cu David, dar cine știe dacă mâine mi-o voi mai aminti? Așa că m-am gândit să pomenesc acum de ea, cât timp încă mai sunt senzațională.

Tally se întoarse spre ea.

— O să ți-o amintești.

Shay se mulțumi să ridice din umeri.

— Poate. Dar șmecheriile precum cea de azi nu sunt atât de dese pe-aici. Așa că, poate, până mâine, efectul dispare.

Tally inspiră adânc, inhalând mirosul de lemn ars, turbă incandescentă, ace de brad și șampanie. Lumina focului revela totul ca-n plină zi, chiar și unduirile amprentelor ei. Nu știa ce să spună.

— Uită-te la mine, zise Shay.

Tatuajul ei se rotea cu putere, șerpii încolăcindu-se și devenind un cerc compact, asemenea roților de bicicletă în mișcare.

— Spune-mi ce vi s-a-ntâmpat în ziua aia. Fă-mă să rămân senzațională. Îmi datorezi asta.

Tally înghiți în sec. Ea și Zane își promiseseră să nu spună nimănui nimic. Nu încă. Dar niciunul dintre ei nu-și dăduse seama cât de departe ajunsese Shay — era suficient de senzațională încât să se urce singură pe turn, să-și amintească tot ce se întâmplase cu adevărat în perioada de urâțenie. Probabil că putea să țină un secret, iar vestea privind tratamentul măcar îi dădea speranțe. Era singura cale prin care Tally putea începe să-și răscumpere greșelile.

Iar Shay avea dreptate: Tally îi datora asta.

— Bine. S-a mai întâmpat ceva în ziua aia.

Shay încuviință încet.

— Așa mă gândeam și eu. Ce anume?

Tally arătă spre fularul de la încheietura mâinii. Traseră împreună de el și-l legară mai bine, încolăcindu-l încă o dată peste brățara-interfață. Tally mai inspiră o dată, apoi șoptit:

— Am găsit un tratament.

Shay își miji ochii.

— Are legătură cu înfometarea, nu-i așa?

— Nu. Ei bine... ajută. Foamea, cafeaua, șmecheriile, toate chestiile astea pe care Zane le face de luni bune. Dar tratamentul adevărat este... mai simplu de-atât.

— Despre ce-i vorba? O să-l fac și eu.

— N-ai cum.

— Să te ia *naiba*, Tally! Ochii lui Shay aruncau flăcări.
Dacă tu poți, atunci pot și eu!

Tally clătină din cap.

— E o pastilă.

— O pastilă? Ca vitaminele?

— Nu. O pastilă specială. Mi-a adus-o Croy în noaptea petrecerii de la Valentino. Încearcă să-ți amintești, Shay. Înainte ca tu și cu mine să ne întoarcem în oraș, Maddy își dăduse seama cum să anuleze efectele operației. Atunci, m-ai ajutat să scriu o scrisoare, mai ții minte?

Chipul lui Shay se luminează pentru o clipă, apoi tânăra se încruntă.

— Asta s-a întâmplat când eram frumoasă.

— Corect. După ce te-am salvat, în timp ce ne ascundeam în ruine.

— Ciudat. Mi-e mai greu să-mi amintesc lucrurile astea decât altele de pe vremea când eram urâtă, spuse Shay clătind din cap.

— Ei bine, Maddy a creat un tratament. Dar nu era testat, prin urmare era periculos. Nu ți-l putea da ție, pentru că tu refuzaseși. Voiai să rămâi frumoasă. Trebuia să mi-l dea mie să-l testez. Iată de ce mă aflu aici.

— Iar Croy ți l-a adus acum *o lună*?

Tally încuviință, luând mâna lui Shay.

— Și funcționează. Ai văzut cum ne-a schimbat pe mine și pe Zane. Suntem senzaționali tot timpul. Așa că, după ce fugim de aici, o să poți să... Expresia lui Shay o făcu pe Tally să se oprească. Ce este?

— Și Zane a luat tratamentul?

— Da, răspunse Tally. Erau două pastile. Și le-am împărțit. Mă temeam să fac asta singură.

Shay se întoarse spre foc, retrăgându-și mâna.

— Nu-mi vine să cred, Tally.

— Ce anume?

Shay se întoarse spre ea.

— De ce el? De ce nu m-ai întrebat *pe mine*?

— Dar am...

— Credeam că ești prietena mea, Tally. Eu am făcut totul pentru tine. Eu am fost prima care ți-a vorbit despre Ținutul de Fum. Eu ți-am făcut cunoștință cu David. Iar când ai venit în Orașul Noilor Frumuseți, te-am ajutat să devii Infra. Ți-a trecut vreodată prin minte să împarți tratamentul cu mine? La urma urmelor, tu ești de vină că sunt așa!

Tally clătină din cap.

— N-am avut timp... Nici măcar n-am...

— Sigur că nu, Tally. De-abia dacă-l cunoșteai pe Zane, dar el era liderul grupului Infra, așa că să te lipești de el a fost următoarea șmecherie de pe lista ta. La fel ca și cu David în Ținutul de Fum. Iată de ce ai împărțit tratamentul cu el.

— Nu a fost așa! strigă Tally.

— Tu ești așa, Tally. *Întotdeauna* ai fost așa. Niciun tratament nu te va schimba — de foarte multă vreme, asta faci: trădezi oamenii. N-aveai nevoie de nicio operație ca să devii egoistă și plină de tine. *Întotdeauna* ai fost așa.

Tally încercă să răspundă, însă, îngrozitor, ceva i se puse în gât blocându-i cuvintele. Apoi observă liniștea din jurul lor și-și dădu seama că Shay țipase la ea. Ceilalți Infra le priveau uluiți; doar focul se auzea sfârâind. Frumoșii nu se certau.

Nici măcar nu se contraziceau și, cu siguranță, nu țipau unul la altul în toiul unei petreceri. Un asemenea comportament dezgustător era specific urâților.

Tally își privi încheietura mâinii, întrebându-se dacă vocea lui Shay pătrunsese prin fular. Dacă da, atunci totul avea să se încheie în seara asta.

Shay se dădu înapoi și șopti înfuriată:

— Poate că mâine o să am din nou starea specifică frumoșilor, Tally. Dar jur că o să țin minte asta. Indiferent ce lucruri drăguțe o să-ți spun, crede-mă, *nu* sunt prietena ta.

Se întoarse și porni spre copaci, trecând printre ramurile înghețate.

Tally privi în jur la ceilalți Infra. Paharele lor de șampanie sclipeau puternic în lumina lunii, reflectând focul extravagant. Se simți singură și expusă, cum se holbau toți la ea. Dar, după câteva clipe oribile de tăcere, se întoarseră și-și continuară poveștile despre evenimentul serii.

Tally simțea că i se învârte capul. Schimbarea lui Shay fusese atât de șocantă... completă... și nici măcar nu luase vreo pastilă. Câteva minute de furie adevărată o transformaseră dintr-o frumusețe placidă într-un animal sălbatic... Nu avea niciun sens.

Brusc, Tally își aminti ultimele cuvinte ale doctoriței Cable, despre Zane care ajutase Circumstanțele speciale. După ce prietenii lui fugiseră, probabil că el fusese dus la ea și-i mărturisise tot ce știa despre Ținutul de Fum și despre misteriosul David care-i dusesese acolo. Poate că asta îl ajutase să rămână senzațional atâtea luni de zile — rușinea că nu evadase, vina că-și trădase prietenii față de doctorița Cable.

Desigur, Tally avea propriile ei secrete vinovate. Așa că rămăsese și ea senzațională, nepotrivindu-se niciodată cu nimic, nefiind niciodată sigură de ceea ce-și dorea cu adevărat, indiferent câtă șampanie bea. Emoțiile vechi și urâte o așteptau întotdeauna, ascunse în ea, gata s-o schimbe.

Și Shay fusese transformată — nu de vinovăție, ci de furia îngropată adânc în ea. Ascunse sub zâmbetele ei de frumoasă erau amintirile reprimare ale trădărilor pentru care plătise sacrificându-l pe David, Ținutul de Fum și, în cele din urmă, propria-i libertate. Fusese suficient să urce pe turnul de transmisie și să cadă prin gheață — un stimul suficient care să-i deblocheze amintirile — pentru ca furia ei să iasă la suprafață. Iar acum o ură pe Tally.

Poate că Shay nu avea nevoie de pastile, poate că amintirile din vremea urâteniei erau suficiente. Poate că, din cauza lucrului îngrozitor pe care i-l făcuse Tally Youngblood, Shay avea să-și găsească singură calea către vindecare.

PLOAIA

Când se trezi, Tally avea mintea unei urâte.

Era ceea ce obișnuia să numească senzațional — lumina cenușie a dimineții, cumva puternică și strălucitoare, suficient de stridentă, încât să taie în carne vie. Ploaia bătea în geamul lui Zane cu stropi răzbunători, pe jumătate înghețați, scoțând un sunet asemenea unor unghii nerăbdătoare.

Dar pe Tally nu o deranja ploaia. Încețoșa turnurile orașului, stingând în cele din urmă rămășițele focului făcut de Infra, de parcă doctorița Cable ar fi invocat cerurile pentru a le distruge sărbătoarea. De două zile, Tally și Zane erau captivi, incapabili să vorbească liber între zidurile inteligente ale Vilei Pulcher. Tally nici măcar nu apucase să-i povestească despre ieșirea lui Shay, despre vechile amintiri ale acesteia sau despre întâlnirea cu doctorița Cable în pădure. Nu că ar fi fost nerăbdătoare să reveleze ceea ce-i mărturisise lui Shay ori să aducă în discuție ce-i spusese Cable despre trecutul lui Zane.

Dimineața asta adusese încă un munte de mesaje, dar Tally nu mai putea răspunde atâtor cereri de aderare la grupul Infra. Prăbușirea stadionului și buletinele de știri din ultimele două zile îi transformaseră în cea mai tare gașcă din Orașul Noilor Frumuseți, dar să primească-n rândul lor o mulțime de noi membri era ultimul lucru de care aveau nevoie acum. Ce le trebuia era să rămână senzaționali. Tally își făcea griji totuși că o a treia zi de captivitate din pricina ploii ar fi putut să le readucă tuturor gândirea de frumoși.

Zane era deja treaz, sorbind cafea și privind pe fereastră, răsucindu-și cu un deget brățara, absent. O privi cum se foia în pat, dar nu scoase niciun sunet. De când fuseseră încătușați, tăcerea dintre ei căpătase un aer de conspirație, secretele șoptite creau o atmosferă intimă, dar Tally se întreba dacă o comunicare atât de redusă nu avea să-i îndepărteze pe unul de celălalt. Shay avusese dreptate într-o privință: Tally de-abia dacă-l cunoștea pe Zane atunci când urcaseră împreună în turn. Tot ce-i spusese doctorița Cable o făcuse să realizeze că încă nu-l știa foarte bine.

Dar, de îndată ce aveau să scape de brățări și să evadeze din oraș, cu amintirile scuturate de ceața gândirii de frumoși, nimic n-o să mai poată să-i oprească să-și spună totul.

— Ce vreme aiurea, nu?

— Dacă ar fi cu câteva grade mai frig, ar ninge.

Tally se lumineă.

— Da, zăpada ar fi de-a dreptul frumoasă.

Pescui un tricou murdar de pe podea, îl făcu ghemotoc și-l aruncă în capul lui.

— Bătaie cu bulgări!

El lăsă tricoul să cadă, zâmbind ușor. Migrena din noaptea petrecerii îl lăsase, dar de-atunci rămăsese într-o dispoziție gravă. Fără să-și spună niciun cuvânt, știau amândoi că trebuiau să evadeze curând din oraș.

Totul depindea de brățări.

Tally făcu un experiment, trăgând de cercul de metal. Îl strecură de pe încheietură pe mână, nemaifiind nevoie decât de câțiva centimetri ca să iasă de tot. Cu o zi în urmă nu mâncase mai nimic, hotărâtă să se evapore cu totul, dacă de asta era nevoie ca să-și scoată chestia asta, și totuși se întrebă dacă va fi vreodată suficient de slabă. Brățara părea mai mică decât oasele mâinii ei și, oricât s-ar fi înfometat, nu putea modifica asta.

Privi urmele roșii lăsate de metal. Osul de la încheietura degetului mare era cel mai problematic. Tally își imagină cum trage de deget în spate suficient de mult cât să disloce osul, pentru ca brățara să poată fi scoasă — nu credea să existe ceva mai dureros.

Dinspre ușă se auzi un ping, iar Tally oftă. Cineva se săturase să fie ignorat și venise în persoană.

— Nu suntem aici, nu-i așa? spuse Zane.

Tally ridică din umeri. Nici dacă afară ar fi fost Shay sau un candidat la grupul Infra. Dacă stătea bine să se gândească, nu avea chef să vadă pe nimeni.

Pingul se auzi din nou.

— Cine e? întrebă Tally camera, dar aceasta nu știa.

Ceea ce însemna că, oricine-ar fi fost, nu purta inelul-interfață.

— E... interesant, spuse Zane.

Se priviră preț de o clipă, iar Tally simți că era momentul în care curiozitatea îi învinsese.

— Bine, deschide, spuse ea camerei.

Ușa se deschise și apărură Fausto, care arăta ca un pisoier scos din râu. Părul i se lipise de cap, hainele îi erau ude learcă, dar avea ochii luminoși. Ținea două plăci magnetoglisoare la subsuoară, de pe suprafețele lor noduroase apa prelingându-se pe podea.

Intră în cameră fără să rostească vreun cuvânt și lăsa plăcile să cadă. Acestea se opriră plutind la nivelul genunchilor lui, iar el scoase din buzunare patru brățări amortizoare și doi senzori pentru buric. Luă una dintre plăci și o răsuci, gesticulând spre panoul de comandă de pe spatele acesteia. Tally se rostogoli pe pat și se dădu jos ca să privească mai de-a-proape. Capacele care securizau panoul fuseseră eliminate, iar două cabluri roșii fuseseră scoase și lipite laolaltă cu bandă adezivă neagră.

Fausto mimă scoaterea cablurilor, apoi își deschise brațele într-un gest care însemna: *Unde este?* Apoi zâmbi.

Tally încuviință încet. Fausto era încă senzațional în urma evenimentului cu patinoarul, iar tatuajul lui se rotea. El măcar nu irosise ultimele zile și nopți ploioase. Plăcile erau modificate, în stilul urâților. Când cablurile erau deconectate, controlorii și urmăritorii pierdeau contactul cu acestea. Astfel, plăcile erau eliberate de interfața orașului.

De îndată ce aveau să se elibereze de cătușe, Zane și Tally puteau zbura oriunde își doreau.

— Fabulos! spuse Tally cu voce tare, fără să-i pese dacă zidurile auzeau.

N-au așteptat răsăritul.

Zborul prin ploaie era ca și cum ar fi stat sub un duș rece ca gheața. Dressingul din perete scosese la iveală niște ochelari speciali și pantofi antiderapanți, astfel că puteau sta pe plăci, dar cu mare efort. Vântul puternic îi lipise lui Tally de piele haina de iarnă, udă learcă, îi smulsese gluga de pe cap și, la fiecare viraj, amenința s-o dărâme.

Reflexele ei din perioada de urătenie nu dispăruseră totuși. Dacă se schimbase ceva, ei bine, operația îi îmbunătățise echilibrul, iar ploaia aproape înghețată o ajuta să nu alunece într-o lăncezeală specifică frumoșilor, chiar dacă încălzirea hainei fusese dată la maximum. Cu inima bubuind și dinții clănțănind, Tally avea mintea limpede precum cristalul.

Ea și Zane porniră spre râu, zburând la nivelul vârfulor copacilor, urmând calea unduioasă a Parcului Denzel. Ramurile dansau în vânt, dedesubtul lor, asemenea unor mâini biciuitoare, care încercau să-i prindă și să-i tragă în jos. Pe măsură ce Tally se apleca pentru a vira, tăind vântul cu mâinile, ultimele rămășițe ale gândirii de frumoasă dispărură.

Doar prezența inevitabilei brățări-interfață îi strica plăcerea. Brățările amortizoare erau suficient de mari cât să se potrivească peste inelul de metal, părțile lor din plastic inteligent adaptându-se cu ușurință la forma acestuia. Totuși, Tally își imagina cum cătușele îi tăiau carnea.

Ajunseră la râu și continuă să zboare de-a lungul acestuia, lăsându-se în jos pe sub poduri, placa ei lovind șepci albe, spulberate de vânt. Râzând isteric, Zane o luă înaintea lui

Tally și vârî în apă capătul din spate al plăcii, aruncând în urma lui o perdea de stropi.

Tally se lăsă în jos pe placă, ferindu-se de jetul cel mai puternic, și apoi se aplecă în față pentru a prelua conducerea. Tăindu-i calea lui Zane, lovi apa râului cu placa, ridicând un perete de apă în fața lui. Îl auzi chiuind în timp ce trecea printre stropi.

Udă learcă și gâfâind, Tally se întreba dacă asta însemna să te simți ca un special — simțurile ascuțite; fiecare moment, intens; corpul, o mașinărie perfect sincronizată. Își aminti ce-i spusese Maddy și Az despre speciali: nu aveau leziuni, fuseseră vindecați.

Desigur, exista un preț pentru a fi special — chestiunea minoră a unui nou chip: dinți ca de lup și ochi reci, inexpressivi, care îngrozeau pe oricine-i privea. Iar înfățișarea, desprinsă parcă din filmele de groază, nu era nimic în comparație cu obligația de a lucra pentru Circumstanțele speciale — să urmărești urâți fugari și să distrugi pe oricine amenința orașul.

Și dacă operația de special îți schimba mintea în alt fel, făcându-te obedient în loc de superficial? Cu toată viteza și forța unui special ar fi fost ușor de fugit din oraș, dar dacă operația pune ceva de genul unor cătușe în interiorul tău, ceva care le spunea oricând unde te afli?

O perdea de apă îi aminti lui Tally să se concentreze asupra jocului și se săltă sus în aer, zburând peste un picior de pod. Dedesubt, Zane privea în spate nesigur, încercând să-și dea seama unde dispăruse.

Tally coborî chiar în fața lui, lovind râul cu un sunet asemănător unei palme și aruncând în aer o explozie de apă. Dar își dădu seama imediat că lovise apa cu prea multă putere. La viteza asta, apa era dură precum cimentul, iar picioarele ei derapară la impact. Tally se trezi alunecând...

Căzu pentru o clipă, apoi brățările amortizoare intrară în acțiune, apucându-i violent încheieturile mâinilor și rotind-o până se opri în siguranță.

Nimeri până la mijloc în apa înghețată, atârând de brățări, țipând când descoperi o nouă semnificație a expresiei *ud learcă*. Dar era mulțumită să vadă că atacul îl făcuse și pe Zane să se ude.

— O mișcare *cu adevărat* senzațională, Slăbănoago! strigă el, sărind din nou pe placă.

Tally rămăsese fără suflare, așa că nu-i putu răspunde, doar se târi pe propria placă, aterizând pe burtă și începând să râdă. Fără un cuvânt, se îndreptară amândoi spre pământ, ca să-și tragă sufletul.

Pe malul mocirlos, se luară în brațe ca să se încălzească. Lui Tally încă îi bătea inima tare; apa izbită de picăturile de ploaie se întindea în fața lor ca un câmp de flori strălucitoare.

— Ce frumos e! spuse Tally, încercând să-și imagineze cum ar fi în sălbăticie cu Zane, să se simtă așa în fiecare zi, eliberată de restricțiile orașului, care-i amorțeau creierul.

Încheietura mâinii îi zvâcnea și-și scoase brățările amortizoare ca să arunce o privire. În cădere, brățara de metal de dedesubt îi tăiasse pielea. Tally o smuci, dar, chiar și pe pielea udă, se opri în locul obișnuit.

— E tot blocată, spuse ea.

Zane o luă de mână și spuse încet:

— N-o forța, Tally.

Îi acoperi mâna cu haina și șopti:

— O să ți se umfle încheietura.

Tally înjură, punându-și gluga. Ploaia bătea în materialul sintetic, niște degete nerăbdătoare îi ciocăneau în cap.

— M-am gândit că poate cu apă...

— Nu. Frigul face metalul să se contracteze, așa că probabil brățelele sunt mai mici aici.

Tally îl privi pe Zane ridicând o sprânceană.

— Așadar, se măresc dacă se înfierbântă?

El rămase tăcut o secundă. Apoi, atât de încet încât de-abia-l auzi prin ploaie, Zane șopti:

— Dacă s-ar încinge *cu adevărat*? Cred că ar fi ceva mai mari.

— Cât de mari?

El ridică din umeri, mișcarea fiind aproape imperceptibilă prin haina de iarnă. Dar acum era interesat.

— Câtă căldură suporti?

— Nu vorbești despre o lumânare, nu-i așa?

Zane scutură din cap.

— Ceva mult mai fierbinte de-atât. Ceva ce am controla, ca să nu ne ardem mâinile. Dar tot ne-am frige.

Tally își privi umflătura de sub mânecă și oftă:

— E mai tare decât să-ți rupi degetul, presupun.

— Ca să faci ce?!

— Doar ceva la care mă gân...

Vocea ei se pierdu.

Zane îi urmări privirea de-a lungul râului. Pe celălalt mal, două siluete pe plăci magnetoglisoare îi priveau. Aveau fețele ascunse de glugile trenurilor de ploaie.

Tally se strădui să-și păstreze vocea calmă.

— Locuitori din Ținutul de Fum?

Zane scutură din cap.

— Alea sunt jachete din dormitor.

— Ce să caute niște urâți afară, pe ploaia asta?

Zane se ridică în picioare.

— Poate-ar trebui să-i întrebăm.

CEI-CARE-SE-TAIE

Pe partea râului unde se afla Orașul Urâților, își găsiră toți patru adăpost sub o prelată care acoperea un reciclator de hârtie, ascuns vederii și ferit de ploaie. Urâții nu purtau inele, se bucură Tally să observe. Cei patru nu puteau fi înregistrați de interfața orașului ca petrecând timpul împreună.

— Tu ești, Tally? șopti fata.

— Ă, da. Mă recunoști de la știri?

— Nu! Eu sunt, Sussy! Iar el e Dex, spuse ea. Nu-ți amintești de noi?

— Adu-mi aminte.

Fata o privea fix. Purta la gât o curea de piele neprelucrată, care semăna cu lucrurile pe care un locuitor din Ținutul de Fum le-ar purta — realizat manual și decolorat de timp. De unde-o luase?

— Noi te-am ajutat cu chestia aia „Noul Fum Trăiește“, mai ții minte? explică băiatul. Pe atunci erai ... urâtă.

În mintea lui Tally se contură încet o imagine: litere uriașe aprinse ca diversiune în timp ce ea și David se strecurau la

Circumstanțele speciale. Aceștia erau cei doi urâți care organizaseră năzbâția și apoi îi ajutaseră să se ascundă în Ruinele Ruginite, aducându-le știri și provizii din oraș, făcând și alte năstrușnicii pentru a-i ține ocupați pe paznici și pe speciali.

— Chiar ne-ai uitat, spuse Dex. Așadar, e adevărat. Deci, vă fac totuși ceva la creier.

— Da, e-adevărat, spuse Zane. Dar puțin mai încet, vă rugăm.

Ploaia căzând pe prelată era zgomotoasă asemenea unui motor cu reacție, împiedicându-i pe urâți să audă bine. De-aceea, era nevoie să li se aducă aminte să vorbească încet.

Dex se uită fix la încheietura mâinii lui Tally — acoperită de o brățară amortizoare și legată cu fularul — de parcă n-ar fi crezut că brățara-interfață chiar exista, era acolo și asculta.

— Scuze!

Când ridică din nou ochii spre Tally, Dex nu-și putu ascunde uimirea în fața transformării ei. Sussy era tăcută — uluită, sorbea fiecare cuvânt. Sub privirea lor, Tally deveni conștientă de sine și se simți ciudat de puternică. Era evident că amândoi ar fi făcut orice le-ar fi cerut ea sau Zane. Pe vremea când creierul ei era al unei frumuseți, se simțea îndreptățită să aibă parte de admirație. Însă acum, când avea gândirea limpede, era cam stânjenitor.

Dar discuția cu cei doi urâți era mai puțin ciudată decât s-ar fi putut. Gândurile lui Tally din ultima lună, nespecifice frumoșilor, o ajutaseră să privească mai ușor chipurile urâților. Nu o mai îngrozeau cum i se-ntâmplase când îi aruncase prima privire lui Croy. Strungăreața lui Sussy părea mai

degrabă șarmantă decât dezgustătoare. Și nici măcar coșurile lui Dex nu-i dădură fiori.

— Dar acest neajuns nu s-a dovedit a fi permanent, spuse Zane. Începem să ne deșteptăm. Ceea ce, apropo, nu le puteți spune tuturor, ne-am înțeles?

Cei doi încuviințară prosteste, iar Tally se întrebă dacă aluzia despre tratament făcută urâților merita riscul. Desigur, înrolarea lui Sussy și a lui Dex putea fi cea mai rapidă cale de a le transmite un mesaj celor din Noul Fum.

— Care sunt veștile de la ruine? întrebă ea.

Sussy se aplecă spre ei, amintindu-și că trebuie să vorbească șoptit.

— De-asta am venit aici. Din câte ne-am dat noi seama, locuitorii din Noul Fum au dispărut. Până aseară.

— Ce s-a-ntâmplat aseară? întrebă Tally.

— Ei bine, de când au dispărut, noi am fost la ruine foarte des, o dată la câteva nopți, spuse Dex. Ca să verificăm vechile locuri, artificiiile. Dar n-am văzut nimic toată luna.

Tally și Zane se uitară unul la altul. În urmă cu o lună, Croy lăsase pastilele pentru ca Tally să le găsească. Probabil că sincronizarea nu era o coincidență.

— Dar aseară am găsit niște chestii într-o veche ascunzătoare, spuse Sussy. Niște artificii folosite și câteva reviste vechi.

— Reviste vechi? întrebă Tally.

— Da, răspunse Sussy. Din perioada Ruginei. Dintr-alea în care se-arăta cât de urâți erau oamenii.

— Nu cred că locuitorii din Noul Fum le-ar fi lăsat împrăștiate așa, spuse Tally. Sunt prețioase. Știu că a murit cineva ca să le salveze. Prin urmare, înseamnă că s-au întors.

— Dar stau ascunși, spuse Dex. Își iau măsuri de siguranță.

— De ce? întrebă Zane încet. Și pentru câtă vreme?

— De unde să știm noi? răspunse Dex. De-asta am venit azi aici. Aveam de gând să ne strecurăm, prin ploaie, și să te găsim, Tally. Ne-am gândit că poate voi aveți vreun indiciu.

— După ce acum câteva zile ați apărut peste tot la știri, ne-am gândit că s-a-ntâmplat ceva, adăugă Sussy. De exemplu, chestia cu stadionul a fost o năzbâtie de-a voastră, nu?

— Mă bucur că ați remarcat, răspunse Tally. Cei din Noul Fum trebuiau să remarce la rândul lor. Se pare că au făcut-o.

— Ne-am gândit că știți ceva despre asta, spuse Sussy. Mai ales după ce i-am văzut pe câțiva dintre prietenii voștri frumoși aici, în Orașul Urâților.

Tally se încruntă.

— Frumoși? Aici?

— Da, în Parcul Cleopatra. I-am recunoscut pe doi dintre ei de la știri. Cred că erau Infra. Asta e gașca voastră, nu?

— Da, dar...

Sussy se încruntă la rândul ei.

— Nu știi?

Tally dădu din cap. După ultimele două zile, primise câteva mesaje de la ceilalți Infra — majoritatea se văicăreau din cauza ploii. Dar niciunul nu menționase ceva despre o călătorie în Orașul Urâților.

— Ce puneau la cale? întrebă Zane.

Dex și Sussy se priviră, nefericiți.

— Păi, nu știm sigur, spuse Sussy. N-au vrut să discute cu noi, ne-au gonit.

Tally șuieră printre dinți. Frumosoșilor le era permis să ajungă în partea asta a râului — puteau merge oriunde doreau în oraș —, dar ei nu veneau niciodată în Orașul Urâților. Ceea ce însemna că Parcul Cleopatra trebuia să fie un loc grozav în care frumoșii puteau găsi intimitate, mai ales pe ploaia asta nebună. Dar intimitate pentru ce?

— Nu le-ai spus tuturor să stea înăuntru o vreme? o întrebă Zane.

— Ba da, le-am zis.

Tally se întrebă care dintre Infra stătea în spatele acestei mișcări. Și în ce consta ea.

— Duceți-ne acolo, spuse ea.

Sussy și Dex îi conduseră spre parc, zburând încet prin ploaia neîntreruptă. Gândindu-se că monitoriza cineva poziția bătrânilor, Tally le ceruse să-i conducă pe o rută ocolitoare. Călătoria îi aduse în fața ochilor locuri pe care și le amintea din copilărie: dormitoare și școli pentru urâți, parcuri ude și terenuri de fotbal părăsite.

În ciuda ploii, câțiva urâți erau pe-afară. Mai mulți coborau în fugă un deal mocirlos, aruncându-se pe o pârție de noroi. Câțiva jucau leapșa în curtea unui dormitor, alunecând, căzând și sfârșind la fel de murdari precum cei din primul grup. Se distrau cu toții prea tare ca să-i observe pe cei patru care pluteau și se strecurau pe lângă ei ca niște fantome.

Tally se întrebă dacă se distrase la fel de mult în perioada ei de urâtenie. Tot ce-și amintea din acea perioadă era nerăbdarea de a deveni frumoasă, de a traversa râul și de a lăsa toate astea în urmă. Plutind peste râu, cu fața perfect acoperită de glugă, se simți ca un soi de spirit înălțat, privind cu invidie la cei vii și încercând să-și aducă aminte cum era să fie unul dintre ei.

Parcul Cleopatra, aflat sus, pe centura verde a Orașului Urâților, era gol. Potecile se transformaseră în pâraie care duceau apa ploii spre râul umflat. Animalele păreau că stau ascunse, cu excepția câtorva păsări jalnice, care se țineau de crengile pinilor masivi, atârând greoaie, încărcate de apă.

Sussy și Dex îi conduseră într-un spațiu deschis, marcat cu steaguri pentru slalom, iar Tally recunoscuse locul.

— Țasta e unul dintre locurile preferate ale lui Shay. Ea m-a învățat să zbor cu placa pe-aici.

— Shay? spuse Zane. Dar ea ne-ar spune dacă ar pune la cale o năzbâtie, nu?

— Hm, poate că nu, zise Tally încet.

Nu primise niciun mesaj de la ea de când se certaseră.

— Am vrut să-ți spun, Zane. E cam supărată pe mine acum.

— Uau, făcu Sussy. Credeam că frumoșii se înțeleg minunat cu toții.

— De obicei, se înțeleg, spuse Tally oftând. Bun venit în noua lume!

Zane își miji ochii.

— Cred că Tally și cu mine trebuie să stăm de vorbă, zise el privindu-i pe cei doi urâți.

Le luă câteva clipe să înțeleagă ce voia Zane să spună, apoi Sussy zise:

— O, da, sigur. Noi plecăm. Dar dacă ... ?

— Dacă locuitorii din Noul Fum își fac apariția, dați-mi un ping, spuse Tally.

— Interfața nu-ți citește mesajele?

— Probabil că da. Nu scrieți altceva decât că ne-ați văzut la televizor și că vreți să deveniți Infra când împliniți șaisprezece ani. Lăsați mesajul real ascuns sub reciclatorul ăla și eu o să trimit pe cineva să-l ridice. S-a-nțeles?

— S-a-nțeles, spuse Sussy zâmbind și arătându-și strungăreața.

Tally se gândi la cei doi că aveau să meargă la ruine în fiecare noapte, indiferent dacă ploua sau nu, ca să-i caute pe cei din Noul Fum, fericiți că aveau o misiune.

Ea le zâmbi frumos.

— Vă mulțumesc pentru tot.

După plecarea urâților, Tally și Zane rămaseră tăcuți un minut, privind luminișul dintr-un pâlț de copaci deși. Steagurile de plastic pentru slalom atârnav trist în ploaie, vântul de-abia ridicându-le. Apa se aduna în bălți reflectând cerul cenușiu, asemenea unor oglinzi unduitoare. Tally își aminti când zburase printre steaguri pe placa ei, în perioada de urățenie, învățând să aterizeze și să vireze. Pe vremea aceea, ea și Shay erau prietene adevărate...

Era imposibil să ghicească de ce ar fi vizitat Shay acest loc. Poate că nu însemna nimic altceva decât niște Infra care

exersează zborul cu placa, crezând că este un mod excelent de a rămâne senzaționali. Nimic grav.

Stând așa, Tally își dădu seama că nu avea nicio scuză că nu-i povestise totul lui Zane. Era timpul să recunoască tot ce făcuse în Ținutul de Fum și că-i vorbise lui Shay despre tratament. Și era deja târziu să aducă în discuție ce-i dezvăluise doctorița Cable despre Zane. Dar Tally nu murea de nerăbdare să aibă această conversație cu Zane, iar faptul că era udă leoarcă și înfrigurată nu o ajuta. Sistemul de încălzire al hainei fusese setat la maximum. Starea senzațională dată de zbor se atenuase, fiind înlocuită de furia lui Tally față de ea însăși pentru că așteptase atâta timp. Brățările atotștiutoare îi oferiseră scuza pentru amânarea discutării subiectelor sensibile.

— Așadar, ce s-a-ntâmplat cu tine și cu Shay? începu Zane.

Vocea-i era blândă, dar se simțea în ea o undă de frustrare.

— Încep să-i revină amintirile.

Tally privea într-o băltoacă noroioasă din fața ei, studiind picăturile care-și croiseră drum printre pini și cădeau tulburându-i suprafața.

— În noaptea în care am dat lovitura, s-a-nfuriat pe mine. Mă condamnă pentru că specialiile au găsit Ținutul de Fum din cauza mea. Și cam așa s-au întâmplat lucrurile, presupun. I-am trădat.

El încuviință.

— Mi-am dat seama de asta. Toate poveștile pe care le spuneai amândouă — înainte de tratament — arătau că tu o salvești pe Shay. Ceea ce seamănă cu limbajul frumoșilor privind trădarea.

Tally își ridică privirea.

— Deci știai?

— Că merseseși sub acoperire pentru Circumstanțele speciale? Am bănuț.

— Oh!

Tally nu știa dacă să se simtă ușurată sau rușinată. Desigur, și Zane cooperase cu doctorița Cable, așa că poate o-nțelegea.

— N-am vrut s-o fac, Zane. Vreau să spun că, la început, m-am dus acolo ca s-o aduc pe Shay înapoi, ca să devin frumoasă, însă apoi m-am răzgândit. Am vrut să rămân în Ținutul de Fum. Am încercat să distrug dispozitivul de urmărire pe care mi-l dăduseră, dar am sfârșit prin a-l declanșa. Am încercat să fac ce trebuie, dar am trădat pe toată lumea.

Zane o privea cu intensitate, pe sub glugă.

— Tally, cu toții suntem manipulați de către oamenii care conduc acest oraș. Shay ar trebui să știe.

— Mi-aș fi dorit ca asta să fie tot, spuse Tally. I l-am furat pe David. Când am fost în Ținutul de Fum.

— Oh, din nou David!

Zane clătină din cap.

— Ei bine, presupun că e foarte supărată pe tine acum, adăugă el. Măcar asta o s-o ajute să rămână senzațională.

— Da, cât se poate de senzațională.

Tally înghiți în sec.

— Și mai este un lucru care a enervat-o, spuse ea.

Zane așteptă în tăcere. Picăturile se scurgeau de pe gluga lui.

— I-am spus despre tratament.

— *Ce-ai făcut?* șuieră el prin ploaie, asemenea aburului unui motor.

— Am fost nevoită.

Tally își desfăcu brațele, implorând. Apoi, îi explică:

— Deja înțelesese pe jumătate, Zane, și-și imagina că putea să se vindece singură. A urcat în turnul Valentino, la fel ca noi, crezând că asta ne schimbaseră. Dar sigur că nu a funcționat, nu la fel ca pastilele. Mă tot întreba ce s-a-ntâmplat cu noi acolo. A spus că-i datoram asta, după tot ce-i făcusem în perioada noastră de ură.

Zane murmură o înjurătură.

— Așa că i-ai spus despre pastile? Grozav! Iată încă un lucru care poate merge prost.

— Dar e absolut senzațională, Zane. Nu cred că o să ne trădeze, spuse Tally, apoi ridică din umeri. De fapt, cred că discuția despre pastile a înfuriat-o suficient cât să rămână senzațională pe viață.

— A înfuriat-o? Pentru că tu ești vindecată, iar ea nu e?

— Nu, oftă Tally. Pentru că *tu* ești.

— Poftim?!

— Îi datoram *ei* asta și, în schimb, *tu* ai primit pastila.

— Dar n-a fost timp de...

— Știu, Zane. Dar ea nu știe. Ei i se pare că...

Tally clătină din cap, simțind în ochi lacrimi fierbinți. În rest, se simțea atât de înfrigurată, încât degetele începeau să-i amortească. O apucă tremuratul.

— E-n regulă, Tally.

Zane îi luă mâna, strângând-o cu putere prin mânășa groasă.

— Ar fi trebuit s-o auzi, Zane. Chiar mă urăște.

— Ascultă, îmi pare rău pentru asta. Dar mă bucur că am luat eu pastila.

Ea își ridică privirea încetoșată de lacrimi.

— Da, adică îmi mulțumești pentru toate migrenele.

— E mai bine decât să rămân cu o minte de frumos, spuse el. Dar nu la asta mă refeream. Acea zi a însemnat mai mult decât faptul că am găsit pastilele. Mă bucur pentru ... tine și mine.

Ea îl privi și descoperi că zâmbea. Degetele lui, încă înlănțuite cu ale ei, tremurau. Tally reuși să zâmbească, la rândul ei.

— Și eu mă bucur.

— N-o lăsa pe Shay să te facă să te simți vinovată pentru noi, Tally.

— Bineînțeles că nu.

Tally scutură din cap, dându-și seama cât de mult însemna asta pentru ea. Indiferent ce credea Shay, Zane fusese persoana potrivită cu care să împartă pastilele. El o ajutase să rămână senzațională, împingând-o să treacă testele locuitorilor din Noul Fum, convingând-o să încerce pastilele nesigure. În acea zi, Tally descoperise mai mult decât un tratament împotriva gândirii specifice frumoșilor, descoperise o persoană alături de care să meargă mai departe, dincolo de tot ce funcționase greșit cu o vară înainte.

În copilărie, Peris îi promisese c-o să rămână pentru totdeauna prietenul ei cel mai bun, însă în ziua în care împlinise șaisprezece ani o abandonase în Orașul Urâților. Apoi Tally pierduse prietenia lui Shay, trădând-o Circumstanțelor

speciale și furându-i-l pe David. Acum, până și David dispăruse, pierdut undeva în sălbăticie și pe jumătate șters din amintirile ei. Nici măcar nu se obosise să-i aducă pastilele, îl pusese pe Croy să facă asta. Tally bănuia ce însemna asta.

Dar Zane...

Tally privi în ochii lui aurii, perfecți. El era aici, împreună cu ea, în carne și oase, iar ea fusese suficient de fraieră, încât să lase toate problemele astea să le afecteze relația.

— Ar fi trebuit să-ți spun despre Shay mai devreme. Dar pereții inteligenți...

— E-n regulă. Dar poți avea încredere în mine. Întotdeauna.

Ea îi cuprinse mâna în ambele palme.

— Știu.

Zane îi atinse fața.

— Nu ne cunoșteam foarte bine în ziua aia, nu-i așa?

— Ne-am asumat riscul, presupun. E ciudat cum s-a întâmplat.

El râse.

— Cred că așa se întâmplă mereu. De obicei, fără pastile misterioase ori Circumstanțe speciale care să bubuie în ușa. Dar întotdeauna înseamnă asumarea unui risc atunci când... săruți pe cineva nou.

Tally încuviință și se aplecă înainte. Buzele lor se întâlniră într-un sărut prelung și intens, în ploaia rece. Tally îl simțea tremurând, iar pământul mocirlos de sub ei era rece, dar gurile lor îmbinate blocau lumea de-afară, creând un spațiu care devenise cald de la respirațiile lor unite într-una singură.

Tally șopti:

— Mă bucur atât de mult că ai fost cu mine în ziua aia!

— Și eu.

— Eu ... Ah!

Se dădu înapoi, ștergându-și fața. Un șiroi de apă se strecurase în gluga ei și-i curgea pe obraz, asemenea unei lacrimi reci, răutăcioase.

Zane râse și se ridică în picioare, trăgând-o după el.

— Haide! Nu putem rămâne aici la infinit. Să ne întoarcem la Pulcher, să luăm micul dejun și să ne schimbăm cu haine uscate.

— Nu e inconfortabil nici așa ...

El zâmbi, dar îi arătă brățara și-și coborî glasul.

— Dacă rămânem într-un singur loc prea mult timp, cineva o să înceapă să se-ntrebe ce se-ntâmplă aici, în Orașul Urâților.

— Absolut, șopti ea.

Da, Zane avea dreptate. Trebuiau să meargă acasă. Nu mâncaseră nimic toată ziua. Luaseră doar niște purgative calorice și cafea. Hainele lor de iarnă erau încălzite, dar între efortul fizic de pe placa de zbor și șocul de după căzătura în apa rece a râului, Tally începea să se simtă epuizată, iar frigul îi pătrundea în oase. Foamea, frigul și sărutul o amețiseră.

Zane pocni din degete, iar placa lui se ridică în aer.

— Stai puțin, zise Tally încet. Mai este un lucru pe care trebuie să ți-l spun despre noaptea trecută.

— În regulă.

— După ce te-am dus acasă ...

Gândul la chipul feroce al doctoriței Cable o făcu să se înfioare, dar Tally inspiră adânc, pentru a se calma. Fusese

suficient de stupidă încât să nu-l scoată pe Zane afară, departe de zidurile inteligente ale Vilei Pulcher, și să-i spună despre întâlnirea cu doctorița. Nu voia să mai existe secrete între ei.

— Ce s-a-ntâmplat, Tally?

— Mă aștepta ... doctorița Cable.

Pentru o clipă, la auzul numelui, chipul lui Zane deveni inert. Apoi încuviință.

— Îmi aduc aminte de ea.

— Da?

— E greu s-o uiți, spuse Zane.

Făcu o pauză, privind spre luminiș. Tally se întrebă dacă el avea să mai spună ceva.

În cele din urmă, ea continuă:

— Mi-a făcut o ofertă ciudată. Voia să știe dacă eu ...

— Șșșș! șuieră el.

— Ce e ..., începu ea, dar Zane o opri.

Se întoarse și se lăsă pe vine în noroi, trăgând-o jos, lângă el. Printre copaci, un grup de siluete se deplasau prin luminiș. Mergeau încet, purtau haine de iarnă aproape identice, iar încheieturile mâinilor le erau acoperite cu fulare. Dar Tally recunoscuse instantaneu o persoană. Avea ochii căprui, luminoși, iar tatuajul său se rotea în frig.

Era Shay.

RITUALUL

Tally numără zece siluete, pășind tăcute și hotărâte prin mocirlă. Ajunseră în mijlocul luminișului și se așezară într-un cerc larg, în jurul unuia dintre steagurile de slalom. Shay merse în centrul cercului, apoi se întoarse încet și-i privi pe ceilalți pe sub glugă. Cei din grup stăteau la aproximativ o lungime de braț unii de ceilalți, cu fața la Shay, așteptând tăcuți.

După un lung moment de nemișcare, Tally își dădu jos pelerina de ploaie și-și scoase mănușile, întinzând brațele. Purta pantaloni, un tricou alb fără mâneci și brățara de metal la încheietura mâinii. Dându-și capul pe spate, lăsă ploaia să-i curgă pe chip.

Tally se înfioră și-și strânse haina mai bine în jurul trupu-lui. Oare Shay avea de gând să moară de frig?

Pentru moment, ceilalți rămaseră nemișcați. Apoi, încet și aruncându-și priviri ciudate unii altora, îi urmară exemplul. Își scoaseră hainele, mănușile și puloverele. Când glugile dispărură, Tally mai recunoscuse doi Infra. Se afla acolo și Ho —

unul dintre vechii prieteni ai lui Shay, care fugise în Ținutul de Fum doar ca să se întoarcă de unul singur. Tally îl recunoscuse și pe Tachs, care se alăturase găștii cu doar câteva săptămâni înaintea ei.

Dar ceilalți șapte frumoși nu făceau parte din grupul Infra. Își lăsară ușor hainele pe pământ, înconjurându-și trupurile cu brațele, ca să se apere de frigul aprig. Când Ho și Tachs își desfăcură brațele, ceilalți le urmară exemplul, fără prea mare tragere de inimă. Ploaia le curgea pe fețe, iar tricourile li se lipeau de piele.

— Ce fac ăștia? șopti Zane.

Tally se mulțumi să clatine din cap. Observă că Shay își făcuse o operație nouă, un soi de tatuaj în relief pe brațe, reprezentând niște linii tăiate. Se întindeau de la cot până la încheietura mâinii, iar Ho și Tachs păreau să fi copiat modelul.

Shay începu să vorbească, privind în sus, adresându-se steagului de deasupra, asemenea unui nebun care nu vorbește cu cineva anume. Vocea ei nu străbătea dincolo de pădure. Doar câte un cuvânt din când în când. Tally nu înțelegea. Cadența semăna cu cea a unei invocări, aproape la fel ca rugăciunile pe care locuitorii Ruinelor Ruginite și cei de dinaintea lor le adresau cândva supereroilor lor invizibili din cer.

După câteva minute, Shay se opri, iar grupul rămase din nou tăcut, tremurând cu toții de frig, în afară de Shay care părea nebună. Tally își dădu seama că toți non-Infra aveau tatuaje mișcătoare pe fețe, operații proaspete, sclipind în ploaie. Se gândi că, de când cu dezastrul de la patinoar,

tatuajele rotitoare trebuie să fi devenit ultimul răcnet în materie de modă, dar era o coincidență prea mare faptul că toți cei șapte aveau așa ceva.

— Toate mesajele de la candidați, șopti Tally. Shay face recrutări.

— Dar de ce? întrebă Zane. Am căzut de acord că ultimul lucru de care avem nevoie acum este să recrutăm noi membri.

— Poate că are nevoie de ei.

— Pentru ce?

Pe Tally o străbătu un fior.

— Pentru asta.

Zane înjură.

— O să interzicem prin vot.

Tally clătină din cap.

— Nu cred că lui Shay îi pasă de voturi. Nu sunt sigură că încă mai e...

Vocea lui Shay străbătu din nou prin ploaie. Duse mâna la buzunarul de la spate și scoase un obiect care sclipea rece în lumina cenușie. Era un cuțit lung.

Tally făcu ochii mari, dar niciunul dintre frumoșii din jur nu era surprins. Pe fețele lor se citea un amestec de teamă și încântare.

Ținând cuțitul sus, Shay mai rosti câteva vorbe în aceeași cadență lentă, iar Tally auzi un cuvânt care fusese repetat suficient cât să-l înțeleagă.

Ceva de genul: „Cei-care-se-taie“.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Tally atât de încet, încât Zane pesemne că nu o auzi.

Ea ar fi vrut să urce pe placă și să zboare, dar își dădu seama că nu se putea mișca, nici nu putea întoarce privirea, și nici închide ochii.

Shay luă cuțitul în mâna stângă și duse vârful lamei pe brațul drept, metalul umed strălucind. Își ridică ambele brațe, întorcându-se încet, fixându-l pe fiecare membru al grupului cu privirea ei arzătoare. Apoi ridică privirea spre cer.

Mișcarea era atât de lentă, încât Tally de-abia o zărea din ascunzătoarea ei, dar își dădu seama ce se întâmplase după reacțiile celorlalți. Trupurile lor se cutremurară. Aveau ochii mari, îngroziți și fascinați. La fel ca Tally, nu-și puteau întoarce privirile în altă parte.

Apoi văzu sângele care începu să curgă din rană. Ploaia îl dilua, răspândindu-l pe brațul și pe umărul lui Shay, ajungând pe tricou, pătându-l într-o nuanță care aducea mai mult a roz decât a roșu.

Se mai întoarce o dată ca să-i privească bine pe toți, mișcările ei lente, controlate, fiind la fel de neliniștitoare ca și sângele care-i curgea pe braț. Acum, ceilalți tremurau vizibil, aruncând priviri fugare unii spre alții.

În cele din urmă, Shay își coborî brațul, ridicându-se un pic pe vârfuri și întinzând cuțitul. Ho făcu un pas înainte ca să-l ia și Shay îi luă locul în cerc.

— Ce mai e și asta? șopti Zane.

Tally dădu din cap și închise ochii. Brusc, ploaia devenise asurzitoare în jurul ei, dar reuși să-și audă propriile cuvinte peste zgomotul ei:

— Asta e noul tratament al lui Shay.

Ceilalți făcură la fel, unul câte unul.

Tally se tot așteptase ca ei să fugă, gândindu-se că dacă doar unul dintre ei ar fi luat-o la sănătoasa, ceilalți s-ar fi răspândit în pădure ca niște iepuri speriați. Însă ceva — decorul sumbru, ploaia deprimantă sau poate expresia zănatică de pe fața lui Shay — îi ținea înțepeniți. Dar toți se uitau, apoi, unul câte unul, își tăiară brațul. Și, în timp ce făceau asta, fețele lor se transformau, semănând cu Shay: extatici și nebuni.

Cu fiecare tăietură, Tally simțea cum ceva se golea în ea. Nu putea să uite că în spatele acestui ritual se afla ceva mai mult decât furie nebună. Își aminti noaptea petrecerii în costumații. Frica și panica o făcuseră suficient de senzațională cât să-l urmărească pe Croy, dar asta o lăsase cu aceeași minte de frumoasă. De-abia după ce Peris o lovise din greșeală, tăindu-i arcada, Tally simțise că mintea i se limpezea.

Shay îi admirase rana. Ea fusese cea care sugerase un tatuaj în cinstea ei. Aparent, și ea înțelesese cum o transformase rana pe Tally, conducând-o la Zane, apoi în vârful turnului de transmisie și, în final, la tratament.

Iar acum, Shay își împărtășea cunoașterea.

— Asta e din vina noastră, șopti Tally.

— Poftim?

Tally își desfăcu mâinile înmănușate spre tabloul din fața lor. Ea și Zane îi dăduseră lui Shay ce avea nevoie pentru a răspândi tratamentul: faima la nivelul întregului oraș, sute de frumoși murind de nerăbdare să devină Infra, sângerând ca să devină Infra.

Sau ce deveneau. „Cei-care-se-taie“, spusese Shay.

— Ea nu mai face parte dintre noi.

— De ce stai acolo, pur și simplu? șușoti Zane.

Avea pumnii încleștați, iar fața îi era roșie în umbra glugii.

— Zane, calmează-te!

Tally îl luă de mână.

— Ar trebui s-o obligăm ..., zise el, dar, făcând ochii mari, începu să tușească, iar vorbele i se stinseră.

— Zane? șopti Tally.

El se lupta să respire, agitându-și mâinile în aer.

— Zane! strigă tare Tally.

Îl apucă de cealaltă mână, uitându-se în ochii lui bulbucați. Nu mai respira.

Tally privi spre luminiș, disperată să primească ajutor de la cineva, de la oricine ... chiar și de la Cei-care-se-taie. Câteva siluete îndepărtate îi auziseră strigătul, dar nu făceau nimic decât să se holbeze la ea, sângele curgând din rănilor lor și tatuajele rotindu-se. Erau prea duși ca să poată fi de vreun ajutor.

Își dădu jos fularul ca să ajungă la brățara-interfață și să trimită un ping de urgență. Dar Zane întinse mâna și o opri. Scutură din cap, cuprins de durere.

— Nu.

— Zane, ai nevoie de ajutor!

— Sunt în regulă...

Cuvintele i se opriră din nou în gât. Tally rămase nemișcată o clipă, imaginându-și cum moare în brațele ei. Dar dacă i-ar fi chemat pe paznici, ar fi putut sfârși amândoi sub cuțitul chirurgului, căpătând pentru vecie creier de frumoși, lăsând ca tratamentul lui Shay să fie unica soluție pentru cei din oraș.

— Bine, spuse ea. Dar te duc la spital.

— Nu!

— Nu înăuntru. Doar cât de aproape putem ajunge. O s-așteptăm acolo și-o să vedem ce se-ntâmplă.

Tally îl rostogoli pe Zane pe placa ei zburătoare și pocni din degete, privind-o cum se înalță în aer. Se așeză deasupra lui, simțind cum placa se echilibrează cu dificultate sub greutatea amândurora. Elevatoarele reușiră să o susțină, iar ea înaintă cu grijă.

Pe măsură ce placa se deplasa, Tally privi înapoi spre luminiiș. Toți zece se uitau la ea și la Zane acum. Shay pășea spre ei, cu o privire la fel de rece ca ploaia.

Brusc, Tally fu copleșită de frică, aceeași teroare pe care o simțise când îi văzuse pe speciali. Împinse pământul cu picioarele, cu toată forța, aplecându-se în față și urcând în copaci, lăsând în urmă acel loc.

Călătoria înapoi până la râu era îngrozitoare. Picioarele lui Zane atârnavă în toate direcțiile, greutatea lui care se tot muta de colo-colo amenințând răsturnarea plăcii la fiecare viraj. Tally îl acoperi cu brațele și se prinse de marginile plăcii cu unghiile. Cârmea cu picioarele, luând viraje imense, asemenea unui om beat. Ploaia rece îi cădea pe față, iar Tally își aminti de ochelarii din buzunar, doar că nu avea cum să-i ia fără să se oprească.

Și nu avea timp să se oprească.

O luară printre copaci, placa prinzând viteză când începură să coboare spre râu. Crengile pinilor, grele și lucitoare de la ploaie, se aliniaseră și o izbeau în față. Când, în sfârșit, ieși

din Parcul Cleopatra, Tally o tăie în viteză maximă peste o centură de terenuri de sport, îndreptându-se spre capătul cel mai îndepărtat al insulei centrale.

În depărtare, spitalul era invizibil prin ploaia torențială, dar Tally zări luminile unui magnetoglisor care se îndrepta în aceeași direcție. Se mișca rapid și la înălțime, probabil că era o ambulanță care ducea pe cineva la spital. Mijindu-și ochii pentru a bloca stropii reci ca gheața, reuși să urmărească mașina și să mențină același traseu. Când aceasta ieși din raza ei vizuală, ajunseră la râu, iar placa supraîncărcată începu să piardă din înălțime deasupra întinderii de apă.

Tally înțelese prea târziu ce se-ntâmpla: rețeaua de metal îngropat pe care o foloseau elevatoarele era mai joasă aici — în pământ, sub zece metri de apă. Dar placa se ridică din nou în aer și, pe măsură ce malul se apropia tot mai mult, elevatoarele prinseră forță și-i purtară mai sus.

— Tally...

O voce spartă venea de dedesubt.

— O să fie-n regulă, Zane. Am grijă de tine.

— Da. Totul pare sub control.

Tally îndrăzni să arunce o privire spre el. Avea ochii deschiși, iar fața nu-i mai era roșie. Își dădu seama că pieptul lui se ridica și cobora, și că respira normal.

— Relaxează-te, Zane. O să opresc în apropiere de spital.

— Nu mă duce acolo!

— Te duc doar în preajmă. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate? întrebă el răgușit.

— În caz că iar nu mai respiri! Acum, *ține-ți gura!*

Ascultător, el tăcu și închise ochii.

Pe măsură ce suprafața brăzdată de stropi a râului trecea pe sub ei, luminile spitalului se ridicară în zare, silueta imensă a clădirii fiind reconfortant de aproape. Tally zări luminile galbene ale golfului de urgență, dar se îndepărtă de râu și urcă încet spre mal. Opri placa într-o parcare pentru ambulanțe goale; magnetoglisoarele stăteau stivuite în structura gigantică de metal, așteptând cine știe ce dezastru major.

Când placa se opri, Zane se rostogoli pe pământul ud, gemând.

Tally se lăsă în genunchi lângă el.

— Vorbește cu mine!

— Sunt în regulă, spuse el. Cu excepția spatelui.

— Spatele? Ce...

— Cred că e din cauză că am stat pe placă în poziția asta, pufni el. Și sub tine.

Ea îi cuprinse obrazii cu palmele și-i privi pupilele. Era epuizat și ud learcă, dar Zane îi zâmbi și-i făcu cu ochiul, obosit.

— Zane...

Simți că începe să plângă din nou, lacrimile curgând fierbinți printre stropii reci de ploaie.

— Ce se-ntâmplă cu tine?

— Exact cum am spus, cred că avem nevoie de micul dejun.

Suspinele îi zguduiau trupul.

— Dar...

— Știu, răspunse Zane, punându-și mâinile pe umerii ei. Trebuie să plecăm de-aici.

— Dar cum rămâne cu Noul Fu...

El îi acoperi gura cu palma, înăbușindu-i următoarele cuvinte. Ea se dădu înapoi surprinsă. Zane se ridică într-un cot, privind spre brățara ei, care era descoperită în ploaie. Își scoasese mănua ca să dea pingul de urgență, când începuse criza lui Zane.

— Oh... Îmi pare rău.

El clătină din cap, trăgând-o mai aproape de el și șoptindu-i:

— E-n regulă.

Tally închise ochii, încercând să-și aducă aminte ce-și spusese în timpul călătoriei nebunești de până aici.

— Ne-am contrazis dacă să te aduc sau nu la spital, șopti ea.

El încuviință și se ridică în picioare, tremurând. Apoi spuse cu voce tare:

— Ei bine, dacă tot suntem aici...

Se întoarse și izbi cu pumnul în structura de metal. Aceasta răspunse cu un zăngănit surd.

— Zane!

El se îndoi de durere, apoi scutură din cap, fluturându-și mâna rănită în aer, pentru o secundă. Privi sângele de pe încheietură.

— După cum spuneam, dacă tot am ajuns până aici, aș face bine să merg la un control. Dar data viitoare să mă întrebi, bine?

Tally se holbă la el, pricepând în sfârșit. Pentru o clipă, crezuse că nebunia lui Shay era contagioasă. Dar o rană la mână era un motiv plauzibil pentru călătoria lor frenetică până acolo și justifica aproape tot ce se auzise prin

intermediul brățării-interfață. De asemenea, Tally putea să le spună paznicilor că nu mâncaseră nimic de câteva zile. Poate o vitamină și niște glucoză aveau să-i alunge lui Zane durerea de cap.

El încă arăta ca naiba, murdar de noroi și ud learcă, dar mergea fără să se împiedice. De fapt, arăta chiar senzațional după ce-și făcuse rana la mână. Poate că Shay nu era atât de nebună pe cât părea — cel puțin, știa ce funcționează.

— Haide, spuse el.

— Vrei să faci o plimbare în zbor? întrebă Tally arătând către a doua placă de zbor, care poposisse pe iarbă, lângă ei, după ce urmasse semnalul emis de brățările amortizoare ale lui Zane.

— Cred că o să merg, spuse el, târându-și picioarele spre luminile pâlpâitoare ale golfului de urgență.

Tally văzu că lui Zane îi tremura mâna și era palid. Hotărî ca, la următoarea lui criză, să cheme paznicii.

Nici măcar pentru tratament nu merita să mori.

SPITALUL

Se dovedi că, lovindu-se, Zane își fracturase trei oase. Era nevoie de o jumătate de oră pentru a le pune la locul lor.

Tally era în sala de așteptare împreună cu două noi frumuseți, care însoțeau un prieten cu piciorul rupt — fugise pe scările ude din afara Vilei Lillian Russell sau cam așa ceva. Ignoră detaliile poveștii, dând pe gât fursecuri și cafea cu mult zahăr și lapte, lăfăindu-se în căldura spitalului și totala absență a ploii. Senzația unică a kaloriilor introduse în trup îmblânziseră un pic lumea, iar Tally se bucura de aceste câteva momente de încețoșare specifică frumoșilor. Amintirile cu Shay și ceilalți din Parcul Cleopatra erau mult prea clare.

— Și ce s-a întâmplat *cu tine*? întrebă în cele din urmă frumosul de-alături, subliniind ultimele cuvinte pentru a indica hainele ude și murdare, chipul epuizat și toată înfățișarea ei jalnică.

Tally își vârî în gură un fursec cu fulgi de ciocolată și ridică din umeri.

— Am zburat cu placa.

Prietena frumosului îi dădu un cot acestuia, privindu-l cu ochii mari și arătând cu degetul mare spre Tally.

— Ce e? întrebă el.

— Șșșș!

— Ce e?

Frumoasa oftă.

— Scuze, îi spuse ea lui Tally. Prietenul meu e nou pe-aici. Și e total *dus cu capul*!

Fata îi explică în șoaptă:

— *E Tally Youngblood!*

Frumosul deschise gura, apoi o închise la loc.

Tally zâmbi și-și mai vârî un fursec în figură. *Bineînțeles* că dai peste Tally Youngblood în golful de urgență, se gândeau ei. Unde altundeva? Probabil că se întrebau ce piesă arhitectonică masivă se prăbușise sub picioarele ei de data asta.

Deși celebritatea ei le închise gura celor doi frumoși, privirile lor aruncate pe ascuns o nelinișteau. Acești doi frumoși nu erau genul care să devină membri ai Celor-care-se-taie, Tally era cât se poate de sigură de asta. Dar nu putea să nu-și dea seama că notorietatea ei de criminală alimenta micul proiect al lui Shay, creând frumoși avizi să exploreze un anumit gen de senzațional. Chiar și după ce se umplu de fursecuri, cafea și lapte, Tally simți aciditate în stomac, întrebându-se dacă vizitele în golful de urgență aveau să devină noua modă a iernii.

— Tally?

Un asistent medical stătea în dreptul ușii, făcându-i semn să meargă cu el. În sfârșit! Tally era pregătită să părăsească acest loc.

— Aveți grijă, copii, le spuse ea frumoșilor, apoi porni după asistent, pe hol.

Când ușa se închise în urma ei, Tally își dădu seama că nu fusese dusă în centrul pentru pacienți externați. Asistentul o condusesese într-o cameră mică, dominată de un birou imens, încărcat. Un ecran de pe perete arăta un câmp verde, într-o zi însorită — genul de imagini care le erau arătate școlarilor înainte de culcare.

— Ai fost afară în ploaie? întrebă asistentul voios, scoțându-și halatul albastru de hârtie. Purta pe dedesubt un costum — *semiformal*, o informă creierul ei — și atunci Tally își dădu seama că nu era câtuși de puțin un asistent. Avea zâmbetul luminos afișat de politicieni, educatorii de grădiniță și psihiatri.

Tally se așează pe scaunul din fața lui, hainele ei ude scârțâind.

— Ai ghicit întru totul.

El zâmbi.

— Ei bine, uneori mai au loc accidente. Ai fost înțeleaptă că l-ai adus aici pe prietenul tău. Iar eu am avut noroc că m-am aflat aici. Ideea este că tot încerc să iau legătura cu tine, Tally.

— Da?

— Într-adevăr.

El zâmbi din nou. Exista o specie de oameni maturi frumoși care zâmbeau la orice: zâmbet de fericire, zâmbet de dezamăgire, zâmbet de avertisment. Al lui era primitiv și entuziast, inspirând încredere și liniște, călcând-o pe Tally pe

nervi. Era genul de frumos matur care avea ea să devină, după cum îi promisesse doctorița Cable: îngâmfat, sigur pe sine, chipul frumos fiind marcat de ridurile potrivite, date de râs, vârstă și înțelepciune.

— Nu ți-ai mai verificat mesajele în ultimele zile, nu-i așa? Ea clătină din cap.

— Prea multe pinguri aiurea, zise ea. Fiindcă am apărut la știri. Asta te face faimos.

Cuvintele îi stârniră un zâmbet de mândrie.

— Presupun că a fost o mare încântare pentru tine și prietenii tăi.

Tally ridică din umeri, alegând falsa modestie.

— La început a fost senzațional, acum devine aiurea. Așadar, cine ești?

— Doctorul Remmy Anders. Sunt consilierul pe probleme de traume aici, fac parte din conducerea spitalului.

— Traume? Are legătură cu stadionul? Pentru că sunt complet...

— Sunt sigur că ești în regulă, Tally. Despre o prietenă de-a ta vreau să te întreb, de fapt. Sincer, suntem cam îngrijorați.

— Din pricina cui?

— A lui Shay.

Dincolo de expresia ei frumoasă, pe Tally o străbătu un fior. Încercă să-și mențină vocea calmă.

— De ce Shay?

Încet, de parcă ar fi fost teleghidat, zâmbetul preocupat al doctorului Anders se transformă în încruntare.

— A avut loc o întâmplare neplăcută acum câteva seri, la petrecerea voastră din jurul focului. Tu și Shay v-ați certat. Foarte neliniștitor.

Tally clipi, trăgând de timp. Își amintea că o auzise pe Shay strigând la ea, lângă foc. Chiar și sub toate straturile alea, brățara-interfață trebuie să fi auzit cât de rău se supăraseră Shay — ceva mult mai serios decât o îmbufnare între frumoșii noi. Tally încercă să-și aducă aminte exact de ce strigase Shay, dar combinația de șampanie și vină îngrozitoare nu-i ajuta foarte mult memoria. Ridică din umeri.

— Da. Era cam beată. La fel și eu.

— N-a sunat prea vesel.

— Doctore Remmy, ne spionezi? Ar fi cam aiurea.

Consilierul clătină din cap și reveni la zâmbetul lui preocupat.

— Avem un interes deosebit pentru voi toți, cei care ați suferit acel accident nefericit. Uneori, în urma unor sperieturi sau a unor evenimente neașteptate, recuperarea poate fi dificilă. Iată de ce am fost desemnat consilierul vostru post-stres.

Tally se prefăcu a nu observa că el evitase cu totul întrebarea despre spionat. Oricum, știa deja răspunsul. Poate Circumstanțelor speciale nu le păsa dacă Orașul Noilor Frumuseți era distrus de Infra, însă paznicii erau tot timpul la datorie. Având în vedere că orașul fusese proiectat să conserve mentalitatea de frumoși a oamenilor, era logic să desemneze un consilier pentru oricine avusese experiențe grave care induceau o stare de senzațional. Doctorul Anders se afla aici

pentru a se asigura că lovitura nu le dăduse celor din grupul Infra noi și încântătoare idei.

Tally reuși să zâmbească frumos.

— În caz că înnebunim?

Doctorul Anders râse.

— Oh, noi nu credem c-o să-nnebuniți. Sunt aici doar ca să mă asigur că nu există efecte de lungă durată. Prieteniiile pot fi influențate negativ de stres, știi.

Se hotărî să-i arunce un os doctorului Remmy și-l privi cu ochi mari.

— Deci de-*asta* a fost atât de enervantă în noaptea aia?

El se luminează.

— Da, este vorba doar de stres, Tally. Dar ține minte, probabil că nu a fost intenția ei să te enerveze.

— Ei bine, eu nu m-am infuriat *pe ea*.

Zâmbi liniștitor:

— Fiecare reacționează diferit la traumă, Tally. Nu toată lumea este la fel de puternică precum ești tu. În loc de enervare, ce-ar fi să ne gândim la asta ca la o oportunitate de a-i arăta lui Shay sprijinul tău? Sunteți prietene de multă vreme, nu?

— Da. De când eram urâte. Suntem născute în aceeași zi.

— Asta e minunat. Prietenii vechi sunt cei mai buni în asemenea momente. Din ce cauză v-ați certat?

Tally ridică din umeri.

— Nu știu. Mai nimic.

— Nu-ți amintești deloc?

Tally se întreabă dacă încăperea era programată să-i facă test poligraf și, dacă da, cu ce fel de minciună putea scăpa

basma curată. Închise ochii, concentrându-se asupra caloriilor care se mișcau prin trupul ei înfometat, moleșind-o într-un mod specific frumoșilor.

— Tally? o îndemnă el.

Se hotărî să-i spună doctorului Anders o parte din adevăr.

— A fost din pricina unor ... chestii mai vechi.

El încuviință, împreunându-și mâinile mulțumit. Tally se întrebă dacă nu dezvăluise prea mult.

— Din perioada de urâtenie? întrebă el.

Ea scutură din cap, neavând încredere în propria-i voce.

— Cum v-ați înțeles tu și Shay din acea noapte?

— Bine.

El zâmbi fericit, dar Tally îl prinse privind la distanță, probabil la vreun ecran optic invizibil pentru ea. Oare cerceta interfața orașului? Aceasta știa că ea și Shay nu-și mai trimisese mesaje de la petrecere. Trei zile fără niciun mesaj între ele era ceva neobișnuit. Sau doctorul Anders se uita să vadă dacă vocea ei tremura?

El încuviință aproape imperceptibil spre informația invizibilă sau orice era acolo.

— S-a purtat mai frumos cu tine de-atunci?

— E-n regulă, cred.

Doar un pic de automutilare, invocări nebune și poate dorința de a-și forma propria gașcă de zănatici.

— De fapt, n-am mai văzut-o de când a început ploaia asta aiurea. Dar ea și cu mine suntem cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Ultimele cuvinte nu-i ieșiseră bine, vocea lui Tally sunând cumva dur. Tuși ușor, ceea ce doctorul Anders remarcă, zâmbind și mai larg, îngrijorat.

— Mă bucur să aud asta, Tally. Iar tu te simți bine, la rândul tău, nu-i așa?

— Senzațional, răspunse ea. Mi-e cam foame totuși.

— Da, da. Tu și Zane chiar trebuie să mâncați mai mult. Sunteți cam slabi și mi s-a spus că nivelul de zahăr din sângele lui era teribil de scăzut când a ajuns aici.

— O să am grijă să mănânce niște fursecuri dintr-alea cu ciocolată din sala de așteptare. Sunt nemaipomenite!

— O idee minunată. Ești o prietenă bună, Tally.

Doctorul se ridică, întinzându-i mâna.

— Ei bine, adăugă el, văd că Zane este peticit peste tot, așa că nu te mai țin. Îți mulțumesc pentru timpul acordat și să mă anunți neapărat dacă tu sau vreun prieten de-al tău aveți nevoie să discutați.

— O, așa o să fac, spuse ea, oferindu-i doctorului cel mai frumos zâmbet. A fost excelent!

Afară, ploaia rece o îmbrățișă pe Tally ca un prieten vechi și inevitabil, disconfortul fiind aproape o ușurare după zâmbetele radioase ale doctorului Anders. Pe drumul spre casă, îi povesti lui Zane despre el. Deși brățara ei era din nou acoperită cu fularul, vorbi suficient de încet, încât vântul să-i spulbere cuvintele spre cerul cenușiu.

Când termină Tally, el oftă.

— Se pare că și ei sunt la fel de îngrijorați ca noi în privința ei.

— Da. Trebuie să fi auzit cearta noastră de-acum câteva seri. Țipa la mine într-un fel deloc specific frumoșilor.

— Perfect!

El își dezvelise dinții, în ciuda frigului. Nu părea că analgezicele care-i fuseseră administrate pentru mână îl ajutaseră prea mult cu migrena. Se urcă pe placă, picioarele nesigure găsimdu-și cu greu echilibrul.

— N-am spus multe. Doar că era beată și că făcea circ.

Tally își îngădui un mic zâmbet de autofelicitare. Măcar de data asta n-o trădase pe Shay. Spera, cel puțin.

— Sigur că n-ai spus, Tally. Poate că Shay are nevoie de ajutor, dar nu de la un psihiatru frumos de vârstă mijlocie. Ce trebuie să facem este să o ducem afară, în sălbăticie, și să-i oferim tratamentul adevărat. Cât mai curând posibil.

— Da. Pastilele sunt mult mai bune decât să te tai de unul singur.

Dacă nu sfârșești cu afecțiuni la creier, adăugă ea în gând. Tally se hotărâse să nu-i spună lui Zane că avea de gând să-l ducă la spital data viitoare când o să aibă o criză. Spera să nu se ajungă la asta.

— Cum au fost doctorii tăi?

— Obişnuîți. Și-au petrecut prima oră sfătuindu-mă să mănânc mai mult. Când în sfârșit au ajuns să-mi pună oasele la loc, am fost inconștient doar vreo zece minute. În afară de faptul că sunt prea slab, nu au părut să observe nimic ciudat la mine.

— Asta-i bine.

— Desigur, nu înseamnă că sunt în regulă. La urma urmelor, nu s-au uitat la cap, ci la mână.

Tally inspiră adânc.

— Migrenele tale se agravează, nu-i așa?

— Cred că a fost mai degrabă vorba despre foame și frig decât despre altceva.

Tally scutură din cap.

— Nici eu n-am mâncat nimic astăzi, Zane, și nu m-ai văzut...

— Las-o baltă cu migrenele mele, Tally! Nu mi-e nici mai rău, nici mai bine. Pentru mâinile lui Shay îmi fac griji acum.

Își apropie placa de Tally și coborî vocea:

— De-acum, o să stea cu ochii și pe ea. Dacă doctorul tău Remmy aruncă o privire îndeaproape la ce și-a făcut, o să se dezlănțuie iadul.

— Da, aici nu pot să te contrazic.

Tally vizualiză șirul de cicatrici de pe mâinile lui Shay.

De la distanță, crezuse că sunt tatuaje, dar de-aproape oricine și-ar fi dat seama ce erau. Dacă doctorul Anders avea să le vadă, Tally se îndoia foarte tare că el ar fi găsit un zâmbet potrivit cu ocazia. Alarmerile ar fi pornit în tot orașul, iar interresul paznicilor pentru toți cei care au fost prezenți la dezas-trul de la stadion ar fi ajuns pe culmi.

Tally întinse mâna și opri ambele plăci, șoptind:

— Atunci nu avem mult timp la dispoziție. S-ar putea ho-tărî să o cheme la control oricând.

Zane inspiră adânc.

— Va trebui să stai de vorbă cu Shay întâi. Spune-i să ter-mine cu tăiatul.

— Oh! Distractiv. Dar dacă nu vrea?

— Spune-i că noi suntem pe punctul de plecare. Și că o s-aducem tratamentul adevărat.

— Plecare? Cum?

— Pur și simplu, plecăm ... În noaptea asta, dacă putem. Am să împachetez toate cele necesare, tu pregătește-i pe ceilalți Infra.

— Dar astea?

Era prea obosită ca să ridice încheietura mâinii, însă el înțelese.

— O să le scoatem. La noapte. E un truc pe care l-am ținut de rezervă.

— Ce truc, Zane?

— Încă nu pot să-ți spun. O să funcționeze, deși ... e cam riscant.

Tally se încruntă. Ea și Zane încercaseră toate uneltele care le veniseră în minte și nu reușiseră decât să zgârie brățelele.

— Ce este?

— Am să-ți arăt diseară, spuse el, încleștându-și fălcile.

Tally înghiți în sec.

— Trebuie să fie mai mult decât doar riscant.

Zane o privi fix. Avea fața palidă și slabă, iar în spatele ochelarilor ochii-i erau șterși.

— Dați-i fetei o mână, spuse el chicotind. S-ar putea să aibă nevoie de una.

Tally trebui să-și întoarcă privirea, să nu-i vadă zâmbetul.

DISTRUGĂTORUL

Depozitul nu era departe de spital — se afla în marginea de sud a Orașului Noilor Frumuseți, acolo unde se uneau cele două brațe ale râului. La acea oră târzie din noapte, strungurile, mesele pentru vizualizare și formele pentru injectare zăceau nefolosite, iar locul era aproape gol. Singura lumină venea din celălalt capăt al șopronului, unde o frumoasă de vârstă mijlocie sufla în sticla topită pentru a-i da formă.

— Îngheți de frig aici, spuse Tally.

Aproape că putea să vadă cuvintele ieșindu-i șerpuit de pe buze, în lumina roșie și palidă a becurilor de lucru. În timp ce-i pregătea pe Infra de fugă, ploaia se opri în sfârșit, dar aerul era încă umed și rece. Chiar și în șopron, Tally, Fausto și Zane erau înfofoliți în haine de iarnă.

— De obicei, furnalele pentru topire sunt aprinse, spuse Zane. Și unele dintre mașinăriile astea degajă o tonă de căldură.

Arătă spre cele două laturi ale șopronului care erau deschise în noapte.

— Dar ventilarea înseamnă lipsa zidurilor inteligente, înțelegi?

— Înțeleg.

Tally își strânse și mai mult haina în jurul ei, vârând mâna într-un buzunar ca să-i pornească sistemul de încălzire.

Fausto arată atunci către o mașinărie care semăna cu o presă imensă.

— Hei, îmi aduc aminte că mă jucam cu una de-asta pe vremuri, la școala pentru urâți, la cursul de design industrial, spuse Fausto. Am făcut niște tăvi de luat prânzul, de care am atașat pantofi sport, ca să ne dăm pe zăpadă.

— De-asta te-am adus cu noi, spuse Zane, conducându-i pe Tally și pe Fausto pe podeaua de ciment.

Partea de jos a mașinăriei era o masă de metal, pe care păreau să fie gravate un milion de puncte minuscule. Paralel cu masa era suspendată o suprafață identică de metal.

— Cum? Vrei să folosești distrugătorul? întrebă Fausto, ridicând din sprâncene.

Zane încă nu le spusese ce pune la cale, dar lui Tally nu-i plăcea aspectul masivei mașinării.

Și nici numele acesteia.

Zane puse jos găleata pentru șampanie pe care o adusese, împrăștiind apă și gheață pe podea. Scoase un card de memorie din buzunar și-l vârî în slotul de citire al distrugătorului. Mașinăria intră în funcțiune, beculețe pâlpâind de jur împrejur, iar podeaua pornind să trepideze puternic sub picioarele lui Tally.

O undă păru să treacă prin masă, traversându-i blatul ca și cum metalul ar fi devenit brusc lichid și viu.

Când mișcarea se diminuează, Tally aruncă o privire mai atentă spre suprafața distrugătorului. Punctele fin gravate erau, de fapt, vârfurile unor ace subțiri, care se puteau ridica și coborî pentru a crea forme. Tally își trecu degetele peste masă, dar acele erau atât de subțiri și de perfect aliniate, încât suprafața de metal părea netedă.

— Pentru ce e asta?

— Pentru a crea diverse chestii, spuse Zane.

Apăsă pe un buton și masa prinse din nou viață, un mic și simetric grup de munți ridicându-se în centru. Tally observă cum niște cavități cu formă identică apăruseră pe suprafața superioară a distrugătorului.

— Hei, aia e tava mea pentru prânz, spuse Fausto.

— Bineînțeles. Credeai că am uitat? Cu chestiile astea alunecai grozav pe gheață, spuse Zane fericit.

Scoase o foaie de metal de sub mașinărie și-i alinie grijuliu capetele pe masă.

— Da. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu erau produse la scară largă, spuse Fausto.

— Te făceau prea senzational, spuse Zane. Dar pun pariu că niște urâți le tot reinventează la câțiva ani. Capul sus! O să mă ocup de asta.

Ceilalți doi făcură un pas mare înapoi.

Zane apucă două mânere de pe marginea mesei, strângând de amândouă în același timp. Preț de o clipă, mașinăria zumzăi, apoi intră brusc în funcțiune, jumătatea de sus coborând peste jumătatea de jos cu un *clang!* asurzitor. Sunetul străbătu depozitul, iar lui Tally încă-i mai țiuiau urechile când

fâlcile distrugătorului se desfăcură pentru a scoate la iveală foaia de metal.

— Tare, nu-i așa? spuse Zane.

Apucă foaia, ale cărei contururi își schimbaseră forma în urma impactului. Acum semăna cu o tavă pentru prânz, cu mici secțiuni pentru a separa hrana: salată, fel principal și desert. Întorcând-o cu ambele mâini, Zane își trecu un deget prin canelurile care marcau dosul tăvii.

— Pe zăpadă bună, fină, poți prinde o sută de *klick*-uri la oră pe minunățiile astea.

Chipul lui Fausto deveni palid.

— N-o să funcționeze, Zane.

— De ce nu?

— Glumești, Zane? strigă Tally. Nu-ți bagi mâna acolo. Chestia aia o să ți-o distrugă.

Zane se mulțumi să zâmbească.

— Nu, n-o va distruge. După cum a spus Fausto, sunt prea multe măsuri de siguranță.

Scoase cardul de memorie din slotul distrugătorului și vârî altul. Masa se undui din nou, lăsând o serie de margini ascuțite, asemenea unor dinți. Își puse încheietura stângă de-a lungul dinților de metal.

— E greu de spus cu mânușa pusă, dar vedeți unde va tăia brățara?

— Dar, Zane, dacă ratează tot? întrebă Tally.

Trebuia să depună eforturi pentru a nu ridica vocea. Brățările lor erau camuflate, ca de obicei, dar nu voia ca frumosi de vârstă mijlocie din capătul depozitului să-i audă.

— Nu ratează. Poți să distrugi până și piesele unui cronometru cu cheștiile astea.

— N-o să funcționeze, strigă Fausto. Își vârî propria mână sub distrugător. Lovește!

— Știu, știu, spuse Zane, apucând mânerele și apăsând.

— Poftim?! strigă Tally îngrozită, dar mașinăria nu se mișcă.

Un șir de lumini galbene sclipi pe margine și o voce subțire de robot rosti:

— Eliberați, vă rog.

— Detectează oamenii, spuse Fausto. Căldura corpului.

Tally înghiți în sec, inima bubuindu-i în piept, în timp ce Fausto își scotea mâna din distrugător.

— Nu *face* asta!

— Și chiar dacă o păcălești, la ce bun? continuă Fausto. Nu va face decât să distrugă brățara și să-ți terciuiască mâna.

— Nu la cincizeci de metri pe secundă. Uită-te-aici!

Zane se aplecă peste masă, trecându-și un deget peste formațiunea de dinți pe care o programase.

— Marginea asta o va tăia sau cel puțin o va lovi suficient de puternic, încât să distrugă orice s-ar afla înăuntru. Brățările noastre o să fie doar niște bucăți de metal mort după ce-o să le izbească mașinăria asta.

Fausto se aplecă să se uite mai de aproape, iar Tally se întoarse pentru a evita priveliștea oferită de capetele lor aflate între fălcile de metal. *Metal mort*. Privi suflătorul de sticlă din celălalt capăt al depozitului. Neștiind despre conversația lor nebună, femeia ținea calmă o bucată de sticlă în interiorul

unui cuptor mic, incandescent, întorcându-l încet deasupra flăcării.

Tally porni în direcția femeii până când ieși din zona în care Zane și Fausto o puteau auzi, apoi își dezveli brățara.

— Ping către Shay.

— Indisponibil. Mesaj?

Tally blestemă, dar răspunde:

— Da. Ascultă, Shay, știu că ăsta este al optsprezecelea mesaj pe care ți-l trimit azi, dar trebuie să răspunzi. Îmi pare rău că te-am spionat, însă...

Tally nu știu ce să mai adauge, presupunând că paznicii — poate chiar specialii — s-ar putea s-o asculte. Nu avea cum să dea explicații despre posibila lor evadare din această seară.

— Dar ne facem griji pentru tine. Răspunde-mi cât poți de repede. Trebuie să stăm de vorbă... față-n față.

Tally se delogă și-și înfășură din nou fularul în jurul mâinii. Shay, Ho și Tachs — Cei-care-se-taie — dispăruseră în stil mare, refuzând să mai răspundă la vreun ping. Probabil că Shay era bosumflată întrucât ceremonia ei secretă fusese spionată. Dar Tally spera că unul dintre Infra o să-i găsească și-o să le spună despre evadarea din noaptea asta.

Tally și Zane își petrecuseră după-amiaza pregătind pe toată lumea. Infra aveau bagajele făcute și erau poziționați în jurul insulei, gata să se pună-n mișcare de îndată ce dinspre depozit avea să vină semnalul că Tally și Zane erau liberi.

Femeia care sufla în sticlă terminase de încălzit materialul. Scoase masa incandescentă din cuptor și începu să sufle în ea printr-un tub lung, făcând ca sticla topită să se umfle,

căpătând forme sinuoase. Tally se îndepărtă șovăielnică, revenind la distrugător.

— Dar cum facem cu sistemele de siguranță? îl contrazicea Fausto pe Zane.

— Pot să scap de căldura corpului meu.

— Cum?

Zane lovi cu piciorul găleata de șampanie.

— Treizeci de secunde în apă cu gheață și mâna mea o să fie la fel de rece ca o bucată de metal.

— Da, dar mâna ta *nu* e o bucată de metal, strigă Tally. Și nici a mea. Asta e problema.

— Ascultă, Tally, nu-ți cer să faci tu prima lucrul ăsta.

Ea clătină din cap.

— N-am de gând să fac *deloc* lucrul ăsta, Zane. Și nici tu n-ai să-l faci!

— Are dreptate.

Fausto se uita la dinții de metal care se ridicau dinspre masă, comparându-i cu frații lor gemeni care țâșneau din partea de sus.

— Nota zece la capitolul proiectare, dar să-ți vâri mâna acolo este o nebunie. Dacă ai calculat greșit fie și numai cu un centimetru, distrugătorul o să nimerească osul. Ne-au învățat despre asta la cursul de atelier. Unda de șoc o să treacă prin tot brațul și-o să-l distrugă.

— Hei, dacă greșește, îmi vor reface brațul. Dar n-o să greșească. Am făcut un proiect diferit pentru tine, Tally, vorbi Zane fluturând un alt card de memorie. Pentru că brățara ta e mai mică.

— Dacă o să meargă prost, n-o să ți-o poată reface nicio-dată, spuse ea încet. Nici măcar spitalul central nu poate reface o mână zdrobită.

— Nu zdrobită, zise Fausto. Oasele tale o să se *lichefieze*, Zane. Asta înseamnă că șocul o să le topească.

— Ascultă, Tally, spuse Zane, întinzând brațul ca să scoată sticla de șampanie din găleată. Nici eu n-am vrut să fac asta. Dar azi-dimineață am avut o criză, îți amintești?

Scoase dopul.

— Ai avut *ce*? întrebă Fausto.

Tally clătină din cap.

— Trebuie să găsim altă cale.

— Nu avem timp, spuse Zane, bând cu nesaț. Așadar, Fausto, ne ajuți?

— Să ne ajute? întrebă Tally.

Fausto încuviință încet.

— E nevoie de două mâini pentru a lovi — încă o măsură de siguranță, ca să nu lași una din greșeală înăuntru. Asta înseamnă că unul dintre noi trebuie să acționeze mânerule. Fausto își încrucișă brațele: Las-o baltă!

— Și nici eu nu te ajut! spuse Tally.

— Tally...

Zane oftă. Dacă nu părăsim orașul în seara asta, aș putea la fel de bine să-mi vâr capul acolo. Durerile astea apar o dată la trei zile, iar acum se agravează. Trebuie să plecăm.

Fausto se încruntă.

— Despre ce vorbești?

Zane se întoarse spre el.

— Ceva nu e-n regulă cu mine, Fausto. Iată de ce trebuie să plecăm în seara asta. Noi credem că locuitorii din Noul Fum mă pot ajuta.

— De ce ai avea nevoie de ei? Ce e-n neregulă cu tine?

— În neregulă cu mine este că sunt vindecat.

— Poți să repeți?

Zane inspiră adânc.

— Vezi tu, noi am luat niște pastile...

Tally gemu și se îndepărtă, dându-și seama că fusese încălcată încă o limită. Mai întâi Shay, iar acum Fausto. Tally se întreba cât o să mai dureze până când toți Infra o să afle de tratament. Ceea ce n-ar fi făcut altceva decât să urgenteze evadarea ei și a lui Zane din oraș, indiferent de riscuri.

Cu o tristețe crescândă, Tally o privi pe femeia care sufla în sticlă. Simțea cum neîncrederea lui Fausto scădea în timp ce Zane îi povestea ce se întâmplase cu ei doi în ultimele luni: pastilele, starea senzațională crescândă pe care o dădea tratamentul și durerile de cap atroce ale lui Zane.

— Așadar, Shay a avut dreptate în privința voastră! spuse el. De-asta sunteți atât de diferiți acum...

Shay fusese singura care vorbise deschis cu Tally, dar toți ceilalți Infra trebuie să fi remarcat schimbările și să se fi întrebat ce se-ntâmplase. Cu toții își doreau senzaționalul nou și ciudat pe care-l trăiau Tally și Zane. Acum, că Fausto știa de existența și de simplitatea tratamentului, constând într-o simplă pastilă, poate că riscul de a vâri mâinile în distrugător nu i se mai părea atât de nebunesc.

Tally oftă. Poate că nu era o nebunie. Chiar în acea dimineață amânase să-l ducă pe Zane la spital, așteptând în ploaie

minute în șir, care s-ar fi putut dovedi a fi prețioase — riscând viața, nu o mână.

Înghiți în sec. Ce cuvânt folosise Fausto? *Lichefiat*.

Obiectul de sticlă creștea pe măsură ce femeia continua să sufle, transformându-se în sfere suprapuse care păreau extrem de delicate, imposibil de reparat dacă s-ar fi spart. Femeia ținea cu grijă forma strălucitoare. Unele lucruri nu mai pot fi reparate dacă le distrugi.

Tally se gândi la Az, tatăl lui David. Când doctorița Cable încercase să-i șteargă amintirile, procesul îl omorâse. Minte era mai fragilă decât mâna unui om... și niciunul dintre ei n-avea habar ce se-ntâmpla în capul lui Zane.

Își privi mânușa stângă, singura rămasă, îndoind ușor degetul. Era suficient de curajoasă cât să bage mâna în fălcile de metal ale distrugătorului? Poate.

— Ești sigur că-i putem găsi pe cei din Noul Fum? îl întreabă Fausto pe Zane. Credeam că nu i-a mai văzut nimeni de ceva vreme.

— Urâții pe care i-am întâlnit în dimineața asta au spus că sunt semne că s-au întors.

— Și ei te pot vindeca?

Tally înțelese atunci din vocea lui Fausto — își justifica propriul gând cu voce tare, încet dar sigur, și până la urmă avea să cadă de acord cu folosirea distrugătorului. Într-un fel oribil, chiar avea logică. Exista un tratament pentru starea lui Zane, undeva, în sălbăticie, și dacă nu-l ajutau să-l obțină, oricum era ca și mort.

Ce însemna să-și riște o mână?

Tally se întoarse și spuse:

— O fac eu. Trag eu de mână.

Amândoi o priviră șocați, în tăcere, apoi Zane zâmbi:

— Bine. Chiar te preferam pe tine.

Ea înghiți în sec.

— De ce?

— Pentru că am încredere în tine. Nu vreau să fie cineva care să tremure.

Tally inspiră adânc, luptându-se să nu dea drumul lacrimilor din ochi.

— Mulțumesc... cred.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Ești sigură, Tally? adăugă Fausto într-un târziu. Aș putea s-o fac eu.

— Nu. Trebuie s-o fac eu.

— Ei bine, atunci n-are rost să mai pierdem vremea.

Zane își aruncă haina de iarnă pe podea. Își desfășură fularul de pe mână și-și scoase mânășă. Mâna lui stângă părea mică și fragilă lângă masa întunecată pe care se afla distrugătorul. Zane strânse pumnul și-l vârî în găleata cu apă și gheață, tremurând pe măsură ce căldura i se scurgea din trup.

— Pregătește-te, Tally.

Ea privi rucsacurile de pe podea, se pipăi ca să se asigure că purta senzorul de buric și verifică încă o dată plăcile de zbor din capătul depozitului. Cablurile de sub plăci erau desprinse, deconectate de la rețeaua orașului. Erau gata de plecare.

Tally își privi brățara. Odată ce brățara lui Zane avea să fie distrusă, semnalul de urmărire se întrerupea. Trebuiau să se ocupe rapid și de brățara ei și să pornească la drum. Aveau

o distanță mare de parcurs, fie doar și până la marginea orașului.

Vreo douăzeci și cinci de Infra așteptau răspândiți pe insulă, gata să pornească și să-i urmeze în orice direcție. Fiecare avea un tub de artificii cu un amestec special de culori — mov și verde — pentru a lansa pretutindeni semnalul, de îndată ce Tally și Zane erau liberi.

Liberi.

Tally privi în jos la manetele distrugătorului și înghiți în sec. Cele două mânere erau turnate în plastic, într-o nuanță galbenă, veselă, având forma unor joystick-uri pentru jocuri, fiecare prevăzut cu un trăgător masiv. Când apucă unul dintre ele, puterea din mașinăria aflată în stand-by îi cutremură mâinile, asemenea unui avion suborbital care vuia trecând pe deasupra capului.

Încercă să se imagineze trăgând de mânere și nu reuși. Tally nu mai avea argumente însă, iar vremea discuțiilor trecuse.

După treizeci de secunde lungi în apa înghețată, Zane își scoase mâna.

— Închide ochii, în caz că metalul se sparge în bucățele. Frigul îl face să devină fragil, spuse Zane pe un ton normal.

Nu mai conta ce auzea acum brățara, își dădu seama Tally. Când o să priceapă cu toții despre ce anume vorbeau, ei vor fi deja în zbor, cu toată viteza, spre Ruinele Ruginite.

Zane își puse încheietura mâinii pe marginea mesei și închise ochii strâns.

— În regulă. Fă-o!

Tally inspiră adânc, mâinile tremurându-i pe mânere. Închise ochii și se gândi: *În regulă, fă-o acum...*

Dar degetele nu o ascultară.

Gândindu-se la tot ce-ar fi putut să meargă prost, capul începu să i se-nvâртеască. Se imagină zburând din nou cu Zane la spital, brațul lui stâng nefiind decât o masă gelatinoasă. Și-i închipui pe speciali dând buzna în acea clipă și oprindu-i, realizând ce puneau ei la cale. Se întrebă dacă Zane făcuse corect toate măsurătorile și dacă-și amintise că, din cauza apei reci, brățara se va fi micșorat un pic.

La acest gând, Tally înlemni și-i trecu prin minte că poate-ar trebui să-l întrebe. Deschise ochii. Brățara udă strălucea asemenea unei bucăți de aur în luminile galbene ale distrugătorului.

— Tally... Dă-i drumul!

Metalul avea să se contracteze de frig, dar căldura... Tally o privi pe femeia care sufla sticla, aflată în celălalt capăt al șopronului, o fericită care n-avea habar de lucrurile violente, îngrozitoare care erau pe cale să se întâmple.

— Tally! spuse Fausto încet.

Căldura putea face brățara să se expandeze...

Femeia ridică sticla incandescentă pe care o ținea în mâini și o privi pe toate părțile. *Cum era posibil să țină în mâini sticlă topită?*

— Tally, insistă Fausto, dacă vrei, o fac eu...

— Stați așa, zise ea, luându-și mâinile de pe manete.

— Poftim?! strigă Zane.

— Rămâi aici.

Tally scoase cardul de memorie din slotul distrugătorului, ignorând protestele din spatele ei, și trecu în goană pe lângă strungurile masive și cuptoarele din celălalt capăt al depozitului. Când se apropie, femeia ridică o privire placidă, zâmbindu-i cu un calm specific frumoșilor de vârstă mijlocie.

— Bună, scumpo.

— Bună. E minunată sticla asta, spuse Tally.

Zâmbetul acela plăcut deveni și mai larg.

— Mulțumesc.

Acum, Tally vedea mâinile femeii, care sclipeau argintii în lumina roșie.

— Porți mănuși, nu-i așa?

Femeia râse.

— Bineînțeles! E destul de fierbinte cuptorul ăla, să știi.

— Dar poți simți căldura?

— Nu și prin mănușile astea. Cred că materialul a fost inventat pentru rachetele care se întorc în atmosferă. Poate face față la vreo două mii de grade.

Tally încuviință.

— Și sunt chiar subțiri, nu-i așa? Din partea cealaltă a camerei nici măcar nu mi-am dat seama că le porți.

— Exact, încuviință femeia, fericită. Poți simți textura sticlei prin ele.

— Uau, făcu Tally zâmbind frumos.

Mănușile puteau fi strecurate *pe sub* brățări, își spunea ea.

— De unde-aș putea să iau o pereche?

Femeia arată înspre un dulap. Tally îl deschise și găsi zeci de mănuși înghesuite înăuntru, materialul lor reflexiv sclipind ca zăpada proaspătă. Scoase două.

— Sunt toate de aceeași mărime?

— Da. Se întind cât e nevoie, până dincolo de coate, spuse femeia. Doar ai grijă să le arunci după prima folosire. Nu mai sunt așa de bune a doua oară.

— Nicio problemă.

Tally se îndepărtă ținând mănușile strâns, un sentiment de ușurare străbătând-o când își dădu seama că nu va trebui să folosească mânerele, că nu va trebui să privească distrugătorul cuprinzând mâna lui Zane. Un plan nou și mai bun se desfășura în mintea ei, pas cu pas — știa exact unde să găsească un „cuptor” puternic, ba chiar acesta o să-i ducă și până la marginea orașului.

— Stai un pic, Tally, spuse femeia, cu un ușor tremur în voce.

Tally îngheță, dându-și seama că femeia o recunoscuse. Desigur, oricine se uita la știri îi știa acum chipul lui Tally Youngblood. Își frământă creierii ca să găsească un motiv nevinovat pentru care avea nevoie de acele mănuși, dar orice idee îi suna teribil de fals.

— Ăăă... Da?

— Ai două mănuși stângi acolo, spuse femeia râzând. Nu prea-ți sunt de folos, oricare-ar fi năzbâția pe care-o pui la cale.

Tally zâmbi, lăsând să-i scape un chicotit. *Asta s-o crezi tu!* Dar se întoarse la dulap și pescui două mănuși drepte. Nu strica să-și protejeze ambele mâini.

— Mulțumesc pentru tot ajutorul, spuse ea.

— Pentru puțin.

Femeia zâmbi frumos, apoi se întoarse și începu din nou să analizeze curbele bucății ei de sticlă.

— Dar să fii atentă!

— Nu-ți face griji, spuse Tally. Întotdeauna sunt atentă.

JAFUL

— Glumești? Cum să cerem așa ceva în toiul nopții? întrebă Fausto.

— N-avem cum. Trebuie să facem rost.

Tally își puse rucsacul pe umăr și pocni din degete spre placa de zbor.

— De fapt, ar trebui să luăm mai multe. Cu cât pornim mai mulți în direcția aia, cu atât mai bine.

— Să facem rost? întrebă Zane, verificându-și fularul în care-și învelise din nou brațul. Adică să furăm, vrei să spui?

— Nu. O să cerem cât putem de drăguț, răspunse ea zâmbind. Nu uita, Zane, suntem Infra. Suntem faimoși. Veniți după mine!

După ce ieși din depozit, sări pe placă și se îndreptă spre centrul insulei, acolo unde vârfurile turnurilor de petrecere erau tot timpul înconjurate de parapante, baloane cu aer cald și artificii. Cei doi băieți se străduiră să se țină după ea.

— Anunță-i și pe ceilalți Infra! strigă Tally spre Fausto. Spune-le că am schimbat planul!

El se uită spre Zane, ca să primească aprobarea acestuia, apoi încuviință, ușurat că ideea distrugătorului fusese înlocuită cu o soluție mai puțin violentă.

— Cu câți dintre noi vrei să urci?

— Nouă sau zece, răspunse ea. Oricine nu se teme de înălțime ... Ceilalți pot veni cu placa, așa cum am convenit. O să fim gata în douăzeci de minute. Ne întâlnim în centrul orașului.

— O să fiu acolo, răspunse Fausto, apoi înclină placa și se îndepărtă în noapte.

Tally se întoarse spre Zane.

— Ești în regulă? El încuviință, îndoind încet degetele mâinii acoperite cu mănușa. O să fiu bine. Îmi ia doar o secundă să schimb echipamentul.

Ea își apropie placa de a lui Zane și-l prinse de mâna neînмănușată.

— A fost foarte curajos ce-ai vrut să faci.

El clătină din cap.

— Cred că a fost o prostie.

— Da, poate. Dar, dacă nu am fi mers la atelier, nu m-aș fi gândit la asta.

El zâmbi.

— Mă bucur că ai făcut-o, îți spun sincer.

Îndoi din nou mâna, cu nervozitate. Apoi arată în fața lor.

— Uite două.

Tally îi urmări privirea până-n centrul insulei, acolo unde două baloane cu aer cald pluteau ca două căpățâni pleșuve deasupra unui turn de petrecere, pripoanele care le țineau în loc reflectând lumina șovăielnică a artificilor.

— Perfect, spuse ea.

— E o problemă, spuse Zane. Cum urcăm atât de sus cu plăcile?

Tally se gândi o secundă, apoi răspunse:

— Cu multă grijă.

Urcară mai sus ca oricând, ridicându-se încet de-a lungul turnului de petrecere, suficient de aproape cât să atingă zidul cu degetele dacă ar fi întins mâna. Metalul din interiorul clădirii furniza suficientă energie pentru elevatoarele plăcii, iar Tally simțea un tremur neliniștitor sub tălpi, ca atunci când stătea pe marginea celei mai mari plăci de scufundări, în copilărie. După un minut — care trecu greu — ajunseră în locul unde unul dintre baloane era prins de turn. Tally atinse priponul cu mâna goală, simțindu-i legăturile fine.

— Nu e nicio problemă. E metal.

— Da, dar este *suficient* metal? întrebă Zane.

Tally ridică din umeri. Atunci, Zane își dădu ochii peste cap.

— Și tu te gândeai că planul *meu* e riscant. În regulă, eu o să-l aleg pe cel care arată stupid.

Se strecură în jurul turnului până la celălalt balon care se legăna în vânt. Tally zâmbi, văzând că avea forma unui cap de porc uriaș, cu urechi semețe și ochi imenși, pictați pe nailonul roz al învelișului.

Măcar balonul ei avea o culoare normală: argintiu, reflectând lumina, cu o dungă albastră în jurul său, la mijloc. Din-spre năclă auzi sunetul inconfundabil al dopului de șampanie,

apoi râsete. Nu era departe, dar avea să fie dificil să urce până la el.

Ochii ei urmăriră priponul pe toată lungimea lui, cum se unduia în jos înainte să ajungă la partea de dedesubt a nacelei, de care era prins. Linia sinuoasă îi aminti de un montagne russe din Ruinele Ruginite. Desigur, acela era făcut din mult mai mult metal, de parcă ar fi fost conceput pentru zborul cu placa. În schimb, bucata asta subțire de lanț metalic constituia o susținere firavă pentru elevatoarele magnetice ale plăcii ei.

Și, spre deosebire de un montagne russe, priponul era într-o mișcare constantă. Balonul plutea ușor în jos pe măsură ce aerul din el se răcea, dar Tally știa că în curând va țâșni în sus, iar priponul se va încorda, în cazul în care aprinzătorul va fi pornit. Mai rău, poate că plimbăreții din baloane se vor plictisi și se vor hotărî să facă o călătorie în noapte, eliberând priponul și nelăsând nimic între Tally și pământ.

Zane avea dreptate: nu asta era cea mai simplă cale de a pune mâna pe un balon, dar nu aveau timp să ceară unul, așa cum se cuvenea, sau să aștepte ca plimbăreții din nacelă să se plictisească și să coboare. Dacă voiau să ajungă la Ruinele Ruginite înainte de răsărit, trebuiau să evadeze cât mai repede. Poate că avea s-o descopere cineva pe Shay în timp ce planul ăsta nou era pus în aplicare.

Tally se strecură mai aproape de zidul turnului, ridicându-se până când inelul priponului se află chiar sub centrul plăcii ei. Se îndepărtă de turnul de petrecere, plutind, balansându-și placa peste pripon asemenea unui echilibrist pe sârmă, aflat pe o placă de lemn.

Se mișcă înainte încetișor, elevatoarele încordându-se și tremurând, degetele lor magnetice invizibile apucând lanțul. O dată sau de două ori, placa aproape că pierdu conexiunea, făcând-o pe Tally să se cutremure. Văzu balonul coborând un pic, căci greutatea ei întrerupsese echilibrul delicat dintre aerul fierbinte și gravitație.

Tally coborî până când ajunse la jumătatea drumului, apoi începu să urce spre balon. Placa tremura tot mai tare, lăsând turnul de petrecere în urmă, până când Tally fu convinsă că elevatoarele erau pe cale să cedeze, lăsând-o să cadă de la cincizeci de metri. De la înălțimea asta, brățărilor amortizoare erau mult mai rele decât jachetele de bungee: să fii oprit de încheieturile mâinilor, la viteza asta, însemna probabil să-ți fie dislocat un umăr.

Desigur, asta nu însemna nimic față de ce-ar fi putut să le facă distrugătorul.

Dar elevatoarele nu cedară; placa urcă în continuare spre nacela balonului. Auzi câteva strigăte dinspre balconul turnului de petrecere din spatele ei și-și dădu seama că Zane fusese zărit. Ce fel de nou joc senzațional mai era și ăsta?

La marginea nacelei, apăru un chip, privind în jos cu o expresie de surpriză.

— Hei, ia uitați-vă! Vine cineva!

— Poftim? Cum?

Ceilalți trei frumoși din balon se îngămădiră la marginea nacelei ca să privească în jos spre ea, mișcarea lor făcând ca priponul să se legene. Tally scoase o înjurătură când placa ei începu să se dezechilibreze.

— Nu vă mai mișcați! strigă ea. Și nu porniți aprinzătorul!

Comenzile ei răstite au fost întâmpinate de o tăcere surprinsă, dar măcar frumoșii încetară să se mai foiască.

Un minut mai târziu, placa tremurătoare a lui Tally ajunse aproape de năclă. Tally își îndoi genunchii și sări în gol, după o secundă apucându-se cu mâinile de marginea de răchită. Frumoșii întinseră mâinile ca s-o prindă și s-o tragă-n sus și, curând, Tally se afla înăuntru, uitându-se cu ochi mari la cei patru călători. Eliberată de greutatea ei, placa de zbor o urmă, iar ea o trase înăuntru.

— Uau! Cum ai făcut asta?

— Nu știam că plăcile pot zbura atât de sus!

— Hei, ești Tally Youngblood!

— Cine altcineva? răspunse ea zâmbind și se sprijini de o margine. Pământul se apropia tot mai mult, greutatea ei și a plăcii trăgând balonul în jos.

— Acum, sper că nu vă deranjează dacă vă rog să coborâți balonul. Eu și prietenii mei trebuie să pornim într-o scurtă călătorie.

Când balonul poposi pe pajiște, în fața Vilei Garbo, un grup de Infra pe plăci se afla deja acolo, cu Fausto în frunte. Tally văzu forma roz cu urechi a balonului lui Zane apropiindu-se pentru a ateriza în preajmă, clătinându-se ușor înainte de a se opri.

— Nu ieșiți încă! le spuse ea plimbăreților din balon. Nu vrem să-și ia zborul singură chestia asta.

Așteptară până când Peris și Fausto ajunseră la nacelă și se urcară în ea.

— Câte persoane poate susține, Tally? întrebă Fausto.

Nacela era făcută din răchită. Tally își trecu degetele peste nuielele împletite, materialul perfect dacă voiai ceva puternic, ușor și flexibil.

— Hai să luăm câte patru în fiecare.

— Și ce aveți de gând să faceți? găsi curajul să întrebe unul dintre călători.

— Așteptați și-o să vedeți, răspunse Tally. Și când o să fiți intervievați pentru știri, sunteți liberi să le povestiți tot.

Cei patru făcură ochii mari, dându-și seama că aveau să devină faimoși.

— Dar tăceți din gură cel puțin o oră de-acum încolo. Altminteri, năzbâția noastră n-o să ne iasă, iar povestea n-o să mai fie senzațională.

Ei încuviințară ascultători.

— Cum eliberați priponul? întrebă Tally, realizând că, deși plănuise să facă asta, nu zburase niciodată cu balonul.

— Tragi de coarda asta ca să te eliberezi, spuse unul dintre călători. Și apeși pe butonul ăsta când vrei să vină să te ia o mașină zburătoare.

Tally zâmbi. De comanda asta nu aveau nevoie.

Văzându-i expresia, unul dintre cei patru spuse:

— Hei, vreți să mergeți undeva departe, nu-i așa?

Tally rămase tăcută o vreme, știind că tot ceea ce avea să spună urma să apară la știri și apoi să fie repetat generații de-a rândul, deopotrivă de către urâți și frumoși noi. Merita riscul să le spună adevărul, hotărî ea. Cei patru nu aveau să

rateze ocazia de a deveni faimoși, prin urmare n-o să stea de vorbă cu autoritățile decât atunci când o să fie mult prea târziu.

— Mergem în Noul Fum, spuse ea încet și clar.

Ei o priveau neîncrezători.

Rumegă asta, Cable! își spuse ea în gând, fericită.

Nacela se clătină, iar Tally se întoarce. Îl văzu pe Zane sărind înăuntru.

— Vă deranjează dacă vă însoțesc? întrebă el. În balonul meu sunt patru. Și mai avem un grup care-o să preia încă un balon.

— Ceilalți sunt gata să pornească la semnalul nostru, zise Fausto.

Tally încuviință. Atâta vreme cât ea și Zane evadau cu balonul, nu mai conta cu ce veneau ceilalți. Privi arzătorul de deasupra capetelor lor, torcând ca un motor, așteptând să încălzească din nou aerul. Tally spera să fie suficient de puternic pentru a dilata brățările atât cât să le iasă de pe mână sau că măcar o să distrugă transmițătoarele dinăuntru.

Scoase din buzunar mănușile rezistente la foc și-i întinse o pereche lui Zane.

— E un plan mult mai bun, Tally, spuse el, lângă arzătorul care vibra. Un cuptor zburător. Când o să ne eliberăm, o să ne aflăm la marginea orașului.

Tally îi zâmbi, apoi le spuse celorlalți:

— În regulă, acum puteți să ieșiți. Vă mulțumesc pentru ajutor. Și țineți minte să nu spuneți nimănui nimic vreme de cel puțin o oră.

Ei încuviințară și săriră afară unul câte unul, retrăgându-se câțiva metri ca să facă loc nacelei, care se legănă și apoi se ridică parcă nerăbdătoare.

— Sunteți gata? strigă ea spre balonul cu față de porc.

Cei aflați în el îi făcură semn că erau pregătiți. Un al treilea balon cobora nu foarte departe. Aveau să plece cât de curând. Cu cât furau mai multe baloane, cu atât mai bine. Dacă-și lăsaseră cu toții inelele-interfață în nacele când săriseră, pentru paznici urma să fie o noapte foarte aglomerată.

— Suntem gata, spuse Zane încet. Să pornim!

Tally privi linia orizontului — Vila Garbo, turnurile de petrecere, luminile din Noul Oraș al Frumosoșilor: lumea pe care o așteptase cu nerăbdare întreaga ei viață de urâtă. Se întrebă dacă avea să mai revadă vreodată orașul.

Desigur, Tally trebuia să se întoarcă, dacă Shay încă nu primise vestea. Ritualul ei cu tăieturile era doar o luptă și se putea vindeca. Tally nu o putea părăsi sub nicio formă, indiferent dacă Shay o ura sau nu.

— În regulă, să mergem, spuse ea. Apoi șopti: Îmi pare rău, Shay. Am să mă întorc după tine.

Întinse brațul și trase de sfoara balonului. Aprinzătorul scoase un răget, căldura îi învăluia, iar balonul de deasupra începu să se umfle, apoi se ridică.

— Uau! făcu Peris. Ne cărăm de-aici!

Fausto scoase un chiot și trase de sfoară, nacela lup-tându-se să se ridice, când priponul îi permise s-o facă.

Tally îl privi pe Zane în ochi. Acum se ridicau repede, trecând peste vârful turnului de petrecere, o duzină de frumoși amețiți făcându-le cu mâna din balconul acestuia.

— Chiar plec, spuse Zane încet. În sfârșit!

Ea zâmbi. De data asta, Zane nu avea să mai dea înapoi. N-o să-l lase ea.

Balonul se îndepărtă rapid de turn, ridicându-se mai sus decât orice clădire din Orașul Noilor Frumuseți. Tally vedea fâșia argintie a râului din jurul lor, întunecimea Orașului Urâților și luminile palide ale suburbiilor, în toate direcțiile. Curând aveau să fie atât de sus, încât o să zărească marea.

Tally dădu drumul lanțului de ascensiune, făcând arzătorul să amuțească. Nu voiau să ajungă prea sus. Baloanele nu erau suficient de rapide, încât să scape de magnetoglisoare. Vor avea nevoie de plăci pentru asta. Curând, aveau să fie nevoiți să sară, să cadă în gol până când plăcile se puteau racorda la rețeaua magnetică a orașului.

Nu era la fel de simplu ca o cădere cu jacheta de bungee, dar — spera ea — nu avea să fie niciun pericol. Privind în jos, Tally scutură din cap și oftă. Uneori se simțea de parcă viața ei ar fi fost o înlănțuire de căderi de la înălțimi tot mai mari.

Tally observă că vântul îi purta acum rapid, împingând balonul departe de mare, deși, în mod ciudat, în jurul lor aerul părea nemișcat. Desigur, își dădu seama Tally, balonul era purtat de curenții de aer, ca și cum ea ar fi stat perfect nemișcată, iar lumea s-ar fi strecurat pe sub ea.

Ruinele Ruginite rămâneau în urma lor, dar erau o mulțime de râuri în jurul orașului, cu albiile pline de zăcăminte minerale care puteau susține o placă de zbor. Infra plănuiseră să pornească în toate direcțiile — toată lumea știa cum să se întoarcă la ruine, indiferent unde îi purta vântul.

Tally dădu drumul hainei de iarnă, brățărilor amortizoare și mănușilor pe podeaua nacelei. Încă se simțea căldură de la arzătorul strălucitor, așa că nu-i era foarte frig. Își puse mănușile rezistente la foc, strecurând-o pe cea stângă pe sub brățara-interfață, trăgând-o până sus, dincolo de cot. În fața ei, Zane se pregătea și el.

Acum trebuiau să țină brățelele în dreptul focului.

Tally ridică privirea. Arzătorul era prins de naceală pe un cadru cu opt brațe, întinzându-se deasupra lor asemenea unui păianjen metalic imens. Puse un picior pe margine, ținându-se cu putere de cadrul arzătorului, și se ridică. Din poziția asta nesigură, Tally privi în jos către oraș, sperând că balonul n-o să-nceapă să se balanseze din pricina vântului.

Inspiră adânc.

— Fausto, semnalul!

Acesta încuviință și aprinse petardele, care începură să şuieră și să arunce flăcări mov și verzi. Tally privi semnalul repetat de Infra din apropiere, răspândindu-se apoi pe toată insula în mănunchiuri de pene colorate. Se angajau să meargă mai departe.

— E-n regulă, Zane, spuse ea. Hai să ne scoatem chestiile astea!

ARZĂTORUL

Cele patru guri ale arzătorului erau la mai puțin de un metru de fața ei, încă strălucind, degajând căldură în aerul rece al nopții. Tally întinse brațul și atinse cu grijă una dintre guri. Femeia din atelier îi spusese adevărul. Tally simțea marginile arzătorului prin materialul rezistent la foc, iar degetele ei percepeau micile umflături acolo unde metalul fusese sudat. Dar nu simțea câtuși de puțin temperatura. Arzătorul nu era fierbinte și nici cald... nu era în niciun fel. Senzația era stranie, ca și cum și-ar fi vârât mâna în apă la temperatura corpului.

Privi către Zane, care se ridicase în cealaltă parte a arzătorului.

— Chestiile astea chiar funcționează, Zane. Nu simt nimic.

El își privi mâna stângă, înmănușată, fără prea multă convingere.

— Două mii de grade, spuneai?

— Exact.

Atâta vreme cât ai încredere în orice statistică dezvăluită de un artist frumos de vârstă mijlocie, care suflă sticlă în toiul nopții...

— Încerc eu prima, se oferi ea.

— Nici pomeneală. O facem împreună.

— Nu fi dramatic!

Tally privi în jos către Fausto, al cărui chip era la fel de palid ca atunci când mâna lui Zane se aflase în distrugător.

— Trage un pic de cablul arzătorului, cât de scurt poți, la semnalul meu.

— Stați un pic! strigă Peris. Ce faceți?

Tally își dădu seama că nimeni nu-l pusese la curent cu planul lor. O privea complet confuz. Ei bine, acum nu era timp pentru explicații.

— Stai liniștit, avem mănuși, spuse ea și-și puse mâna stângă pe arzător.

— *Mănuși?*

— Da... Mănuși speciale. Dă-i drumul, Fausto! strigă Tally.

Izbucni un val de căldură. Flacăra albastră, pură, a arzătorului era orbitor de strălucitoare. Tally închise ochii și simți pe față aerul fierbinte, infernal, ca de deșert. Își lăsă capul în jos, sub cadrul arzătorului, și auzi strigătul îngrozit al lui Peris.

O secundă mai târziu, arzătorul se opri.

Tally deschise ochii, încă având pe retină imaginea flăcării de mai devreme. Dar își privi degetele, îndoindu-le în fața ei, încă întregi.

— N-am simțit nimic la mână! strigă ea.

Clipi ca să alunge petele luminoase și văzu că metalul brățării era un pic strălucitor. Totuși, brățara nu părea mai mare.

— *Ce faci?* strigă Peris.

Fausto îi făcu semn să tacă.

— În regulă, spuse Zane, trecându-și mâna peste arzător. Hai să lucrăm repede! Deja se știe că punem ceva la cale.

Tally încuviință — brățara trebuie că era afectată de flacăra puternică. Asemenea lacătului pe care i-l dăduse docto-rița Cable înainte de călătoria ei în Ținutul de Fum, era probabil proiectată să trimită un anumit semnal dacă se deteriora. Inspiră adânc aerul rece al nopții, punându-și din nou mâna pe arzător și lăsându-și capul în jos.

— În regulă, Fausto. Dă drumul arzătorului până când îți spun eu să te oprești!

Un alt val de arșiță năvăli peste Tally. Peris privea în sus către ea, expresia lui îngrozită căpătând un aer demonic din pricina focului intens. Trebui să-și mute privirea de la el. Deasupra, balonul începu să se umfle, aerul supraîncălzit ridicându-l. Nacela se legănă, testând forța cu care Tally se ținea de cadrul arzătorului.

Umărul ei stâng, acoperit doar de tricou, era supus cel mai mult infernului. Dincolo de protecția mânușii, simțea mângâierea pielii, de parc-ar fi stat prea mult la soare. În căldura de nestăvilit, transpirația i se scurgea pe spinare.

În mod ciudat, părțile corpului unde simțea cel mai puțin căldura arzătorului erau mâinile înmănușate, chiar și cea stângă, plasată chiar în mijlocul infernului. Își imaginează brățara ascunsă în acea flăcără, devenind roșie, apoi albă... dilatăndu-se gradat.

După un minut care păru foarte lung, strigă:

— În regulă. Oprește-l!

Arzătorul se opri, iar aerul deveni brusc rece în jurul ei, noaptea recăpătându-și întunecimea. Tally, care stătuse pe vine, se ridică. Își ținea tălpile pe marginea nacelei. Clipi, uluită de nemișcarea și tăcerea care o învăluiră, după oprirea flăcării.

Își retrase mâna de pe arzător, așteptându-se să fie doar un ciot înnegrit, indiferent ce-i spuneau propriile terminații nervoase. Dar toate cele cinci degete se mișcau în fața ei. Brățara strălucea, albă cu flăcărui albastre de jur împrejur. Mirosul de metal topit îi izbi nările.

— Repede, Tally! strigă Zane, sărind în naceală. Începu să tragă de propria lui brățară. Adăugă: Înainte să se răcească!

Tally sări și ea de pe margine și începu să tragă de brățară, bucuroasă că adusese câte o pereche de mânuși pentru fiecare. Cercul de metal îi alunecă pe mână, dar se opri în locul unde se oprea întotdeauna. Îl privi încruntată, încercând să-și dea seama dacă se dilatase. Părea mai mare, dar poate că mânușa rezistentă la foc nu era așa de subțire cum crezuse ea și compensa diferența.

Tally își strânse degetele mâinii stângi și trase din nou de brățară. Aceasta mai coborî un centimetru. Arșița încă răzbătea dinspre cercul metalic, dar treptat își pierdea din strălucire, devenind de un roșu stins... Pe măsură ce se răcea, oare avea să se strângă mai mult, strivindu-i încheietura mâinii?

Strânse din dinți și trase din nou, cât putu de tare... Iar brățara alunecă, rostogolindu-se pe podeaua nacelei, ca o bucată de cărbune aprins.

— *Ura!*

În sfârșit, era liberă!

Tally își ridică privirea spre ceilalți. Zane încă se lupta din greu. Fausto și Peris se îngrămădiseră unul într-altul ca să evite brățara incandescentă, care se rostogolise scoțând aburi și sfârâind pe podeaua nacelei.

— Am reușit, spuse ea încet. Am scos-o.

— Ei bine, a mea nu iese, mormăi Zane.

Brățara lui, acum de un roșu stins, era fixă pe încheietura mâinii. Zane înjură și se urcă din nou pe marginea nacelei.

— Dă-i drumul din nou!

Fausto încuviință și porni din nou arzătorul.

Tally se îndepărtă de valul de căldură, privind în jos, spre oraș, și încercând să alunge petele luminoase din fața ochilor. Trecuseră deja de centura verde a orașului și pluteau peste suburbii. Putea zări șirul de fabrici, luminat din loc în loc de raze portocalii, iar dincolo de ele — bezna care contura marginea orașului.

Trebuiau să sară curând. În câteva minute aveau să treacă de rețeaua de metal de sub oraș. Fără această rețea, plăcile lor nu puteau zbura, și nici nu-i puteau opri din cădere — aveau să se prăbușească, cu tot cu balon, în loc să-și ia zborul.

Ridică privirea spre balonul umflat, care tot continua să se înalțe, întrebându-se cât timp îi va lua să coboare pe pământ. Poate că, dacă tăiau balonul, căderea avea să fie mai rapidă... Dar cu câtă forță se prăbușea un balon? Și, fără plăci de zbor funcționale, cei patru ar fi trebuit să meargă pe jos până când ajungeau la râu, lăsându-le paznicilor suficient timp ca să găsească balonul distrus și să le dea de urmă.

— Haide, Zane! spuse Tally. Trebuie să ne grăbim!

— Mă grăbesc, bine?

— Ce-i cu mirosu-ăsta? întrebă Fausto.

— Care miros?

Tally se răsuci spre interiorul nacelei, adulmecând aerul fierbinte.

Ardea ceva.

LA MARGINEA ORAȘULUI

— Noi suntem! strigă Fausto.

Sări înapoi, slobozind lanțul arzătorului și privind în jos la podeaua nacelei.

Atunci Tally simți mirosul: trestie-de-zahăr arsă, asemenea mirosului de tufișuri aruncate într-un foc de tabără. Undeva, la picioarele lor, brățara ei interfață, roșie, aprinsese nacela de nuiele.

Ridică iute privirea spre Zane, care era încă prins de margine ... Ignora strigătele de panică ale celorlalți, smucindu-și cu furie brățara încinsă de la încheietura mâinii. Peris și Fausto se agitau primprejur, încercând să găsească sursa mirosului.

— Relaxați-vă! spuse ea. Putem sări oricând.

— Eu nu pot! Nu încă! strigă Zane, luptându-se în continuare cu brățara.

Peris arăta de parcă era gata să sară din balon fără să se obosească să-și mai ia și placa.

Ochii lui Tally se obișnuiră în sfârșit cu întunericul, după flacăra imensă a arzătorului. Privi la picioarele ei. Acolo se afla o sticlă, rămasă de la petrecerea cu baloane de aer cald. Întinse mâna înmănușată și o apucă. Era încă plină.

— Țineți-vă bine, băieți, spuse ea și, cu o mișcare de expert, scoase folia și puse ambele degete mari sub dop. Făcu să pocnească dopul, care zbură în beznă. Totul este sub control.

Spuma începu să curgă, iar Tally puse un deget peste gura sticlei. Agitând sticla, aruncă un jet de șampanie pe toată podeaua nacelei. Un sfârâit furios veni dinspre flăcările gâtuite.

— Am reușit! strigă Zane în acel moment. Brățara căzu și se rostogoli la picioarele ei, iar Tally goli calmă restul sticlei peste ea. Mirosul de metal topit se ridică în jurul ei, amestecat cu o aromă dulceagă ciudată: șampanie fiartă.

Zane își privea uluit mâna stângă, eliberată. Scoase mănușile rezistente la foc și le aruncă peste bord.

— A funcționat! spuse el și o îmbrățișă pe Tally.

Ea râse, lăsând sticla să cadă pe podea, și-și scoase și ea mănușile.

— Avem timp pentru asta mai târziu. Hai să ne cărăm de-aici!

— În regulă.

Zane își echilibra placa pe marginea nacelei, privind în jos.

— La naiba, e mult până jos.

Fausto apucă de-o sfoară atârnată de balon.

— O să dau drumul la niște aer fierbinte. Poate reușim să coborâm mai mult.

— Nu e timp! strigă Tally. Suntem deja la capătul orașului. Dacă ne despărțim, ne întâlnim la cea mai înaltă clădire din ruine. Și țineți minte: nu dați drumul plăcilor când coborâți!

Se grăbiră cu toții să-și ia rucsacurile, izbindu-se unii de alții în spațiul îngust, Zane și Tally luptându-se să intre iar în hainele lor de iarnă și să-și pună brățărilor amortizoare. Fausto își scoase inelul-interfață și-l aruncă pe podeaua balonului, apoi își luă placa și sări din nacelă, scoțând un chiot. Balonul se-nălța tot mai mult, pe măsură ce se golea.

Când Zane fu gata, se întoarse spre Tally și o sărută.

— Am reușit, Tally! Suntem liberi!

Ea îl privi în ochi, ameită de gândul că ajunseseră, în sfârșit, aici, la marginea orașului, unde începea libertatea lor.

— Da, am reușit.

— Ne vedem jos.

Zane privi peste umăr, către pământul îndepărtat, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Te iubesc.

— Ne vedem jos..., începu ea, dar cuvintele se pierdură.

Îi luă o clipă să analizeze spusele lui Zane. În cele din urmă, reuși să îngaima:

— Oh... Și eu.

El râse, apoi scoase un strigăt și se aruncă peste margine, nacela legănându-se din nou, purtându-i pe cei doi pasageri rămași.

Tally clipi, uluită de cuvintele lui Zane. Dar apoi scutură din cap, pentru a-și limpezi mintea. Nu era vreme să gândească precum o frumoasă. Trebuia să sară.

Își strânse curelele rucsacului și-și puse placa pe marginea nacelei.

— Grăbește-te! îi strigă ea lui Peris.

El stătea nemișcat și privea în zare.

— Ce mai aștepți? strigă ea din nou.

Peris scutură din cap.

— Nu pot.

— Ba poți. Placa o să-ți amortizeze căderea. Nu trebuie decât să rezști! îi spuse ea. Sari! Gravitația o să facă restul!

— Nu e vorba de cădere, Tally, spuse el. Nu vreau să plec.

— Poftim?

— Nu vreau să părăsesc orașul.

— Dar asta am așteptat atâta vreme!

— Nu și eu, răspunse Peris ridicând din umeri. Mi-a plăcut să fiu Infra și să fiu senzațional. Dar nu m-am gândit niciodată c-o s-ajungem atât de departe. Adică să ne părăsim căminul pentru totdeauna?

— Peris...

— Știu că tu ai mai fost afară din oraș, cu Shay. Iar Zane și Fausto vorbeau întruna despre evadare. Dar eu nu sunt ca voi.

— Dar tu și cu mine suntem...

Tally rămase fără voce. Voise să spună „cei mai buni prieteni pentru totdeauna“, însă vechile cuvinte nu-i mai veneau pe buze. Peris nu fusese niciodată în Ținutul de Fum, nu avusese niciodată de-a face cu Circumstanțele speciale, nu dăduse niciodată de bucluc. Totul mersese bine în cazul lui. Viețile lor fuseseră atât de diferite, atâta timp!

— Ești sigur că vrei să rămâi?

El încuviință lent.

— Sunt sigur. Dar pot să vă ajut. Am să-i țin ocupați pentru voi. Am să rămân în aer cât timp pot, apoi am să apăs pe buton și-o să fie nevoiți să vină ca să mă preia.

Tally voia să-l contrazică, dar își aminti cum se strecurase de-a lungul râului, imediat după operația lui Peris, vizitându-l la Vila Garbo. El se adaptase atât de rapid... iubise Orașul Noilor Frumuseți încă din prima clipă. Poate că, pentru el, toată chestia asta cu Infra nu fusese decât o glumă...

Dar nu putea să-l lase singur în oraș.

— Peris, gândește-te bine. Fără noi în oraș, n-o să mai fi senzațional. O să fii din nou doar un frumos și atât.

El zâmbi trist.

— Nu mă deranjează, Tally. Nu e nevoie să fiu senzațional.

— Nu e nevoie? Dar nu simți că este... *mult mai bine?*

El ridică din umeri.

— E încântător. Dar nu poți să lupți la infinit cu felul în care stau lucrurile. La un moment dat, trebuie să...

— Să renunți?

Peris încuviință, încă zâmbind, de parcă renunțarea nu ar fi fost chiar atât de rea, de parcă merita să te lupți doar atâta vreme cât era amuzant.

— Bine. Rămâi atunci.

Tally se întoarse, neîndrăznind să spună mai mult. Dar când privi în jos, nu văzu decât întuneric.

— O, la naiba! spuse ea încet.

Trecuseră de oraș. Era prea târziu ca să mai sară.

Unul lângă altul, priveau în beznă, vântul purtându-i tot mai departe.

Într-un târziu, Peris sparse tăcerea:

— Până la urmă, o să coborâm, nu-i așa?

— Nu suficient de devreme, răspunse ea oftând. Paznicii probabil știu deja că brățăările noastre sunt distruse. O să vină să ne caute. Suntem victime sigure aici.

— Oh... Chiar n-am vrut să-ți stric planurile.

— Nu e vina ta. Am așteptat prea mult.

Tally înghiți în sec, întrebându-se dacă Zane o să afle vreodată ce se-ntâmplase. Oare-o să creadă că a murit în cădere? Sau că a cuprins-o frica, așa cum fusese cu Peris?

Orice-ar fi gândit, Tally văzu cum viitorul lor dispărea asemenea luminilor orașului de dedesubt. Cine știe cum aveau să-i afecteze creierul Circumstanțele speciale, atunci când aveau să o prindă?

Se uită la Peris.

— Chiar am crezut că vrei să vii.

— Ascultă, Tally. Pur și simplu, am fost prins în tot planul ăsta. Mi-a plăcut să fiu Infra, iar voi ați fost prietenii mei, gașca mea. Ce era să fac? *Să vă înfrunt* când a fost vorba de plecare? Înfruntarea e o aiureală.

Ea clătină din cap.

— Credeam că ești senzațional, Peris.

— Sunt, Tally. Dar mai senzațional decât în noaptea asta nu vreau să fiu. Îmi place să încalc regulile, dar... să trăiesc acolo?

Își flutură mâna spre sălbăticia de dedesubt — o mare întunecată, rece și neprietenoasă.

— De ce nu mi-ai spus dinainte?

— Nu știu. Cred că de-abia când am urcat aici mi-am dat seama că voi chiar vorbeați serios... când spuneți că nu vă mai întoarceți niciodată.

Tally închise ochii, amintindu-și cum era să ai mintea unui frumos: totul era vag și încețoșat, lumea nu era decât o sursă de distracție, iar viitorul era neclar. Câteva năzbâtii nu erau suficiente să-i facă pe toți senzaționali, presupuse ea. Trebuia să *vrei* ca mintea ta să se schimbe. Poate că unii oameni avuseseră dintotdeauna minte de frumoși, chiar dinainte ca operația să fi fost inventată.

Poate că unii oameni erau mai fericiți așa.

— Dar poți rămâne cu mine, spuse el, cuprinzând-o cu brațul. O să fie așa cum trebuia să fie. Tu și cu mine, frumoși... Cei mai buni prieteni pentru totdeauna.

Tally scutură din cap, ca să alunge senzația de greață.

— Eu *nu* rămân, Peris. Chiar dacă mă aduc înapoi în noaptea asta, o să găsesc altă cale să evadez.

— De ce ești atât de nefericită aici?

Ea oftă, privind în întuneric. Zane și Fausto se îndreptau deja spre ruine, imaginându-și că ea nu era departe. Cum de lăsase ocazia asta să-i scape? La final, orașul părea să o revendice întotdeauna. Oare chiar era ca Peris, undeva în adâncul sufletului?

— De ce sunt nefericită? repetă Tally încet. Pentru că orașul te face așa cum vor *ei* să fii, Peris. Iar eu vreau să fiu eu înșami. De-asta!

El o strânse de umăr și o privi trist.

— Dar oamenii sunt mai buni acum decât înainte. Poate că au motive întemeiate să ne schimbe, Tally.

— Motivele lor nu înseamnă nimic dacă nu este alegerea mea, Peris. Iar ei nu dau voie nimănui să aleagă.

Tally se scutură ca să-și elibereze umărul și privi în urmă, spre orașul îndepărtat. O serie de lumini sclipitoare se ridica în aer: armata de magnetoglisoare se aduna. Își aminti că vehiculele specialilor erau menținute în aer cu ajutorul unor lamele care se răsuceau, asemenea vechilor elicoptere folosite de locuitorii Ruinelor. Astfel, puteau zbura dincolo de rețeaua orașului. Cu siguranță, se îndreptau în direcția lor, urmând ultimele semnale emise de brățări.

Tally trebuia să scape din balon *acum*.

Înainte de a sări, Fausto desfăcuse coarda pentru ascensiune, iar aerul fierbinte se strecura continuu afară. Însă balonul, supraîncălzindu-se atunci când își scosese brățările, pierdea altitudine foarte încet... Pământul nu părea câtuși de puțin mai aproape.

Apoi, Tally văzu râul.

Se întindea dedesubtul lor, reflectând lumina lunii asemenea unui șarpe argintiu, unduindu-se printre munții bogați în zăcămintele minerale și croindu-și drum până la mare. În albia acestuia trebuiau să fie depozite de metal vechi de secole, suficiente pentru a face ca placa ei să zboare. Suficiente să-i amortizeze căderea.

Poate că reușea să-și recupereze viitorul.

Își puse placa pe marginea nacelei.

— Mă duc.

— Dar, Tally, nu poți...

— Râul...

Peris privi în jos, cu ochii mari.

— Pare atât de mic! Dacă ratezi?

— N-o să ratez, răspunse ea rânjind. I-ai văzut pe săritorii ăia bungee în formație, nu? Nu au decât brațele și picioarele ca să se ghideze până jos. Eu am o placă. Va fi ca și cum aș avea aripi!

— Ești nebună!

— Plec!

Îl sărută în fugă pe Peris, apoi își trecu un picior peste marginea nacelei.

— Tally! strigă el, apucând-o de mână. Poți să mori! Nu vreau să te pierd...

Ea își smuci brațul violent, iar Peris făcu un pas înapoi, înspăimântat. Frumosoșilor nu le plăceau conflictele. Frumosoșilor nu le plăcea să riște. Frumosoșii nu spuneau *nu*.

Tally nu mai era o frumoasă.

— M-ai pierdut deja, spuse ea.

Apoi, apucând placa strâns, se aruncă în gol.

Partea a III-a

AFARĂ

*Frumusețea lumii are două tăișuri, unul al bucuriei,
celălalt al suferinței, care împart inima în două.*
— Virginia Woolf, O cameră doar a ta

COBORÂREA

Tally se aruncă în tăcere, rotindu-se incontrolabil.

După nemișcarea din balon, aerul gonea pe lângă ea cu o forță neașteptată, aproape smulgându-i placa din mână. O ținea strâns la piept, dar degetele vântului continuau s-o cuprindă, averse și doritoare s-o lipsească de singurul ei mijloc de supraviețuire. Apucă partea de dedesubt a plăcii cu mâinile și începu să dea din picioare, ca să controleze răsucirea. Încet, orizontul întunecat se restabili.

Dar Tally stătea invers, privind către stele și atârând de placă. Putea să vadă deasupra ei sfera întunecată a balonului. Apoi, flacăra acestuia se aprinse, dându-i o aură argintie, asemenea unei luni șterse pe cerul întunecat. Presupuse că Peris pornea în sus, ca să-i îndepărteze pe urmăritorii ei. Măcar încerca s-o ajute.

Faptul că el se răzgândise o deranja, însă nu avea timp să-și facă griji pentru asta, cel puțin nu atâta timp cât era în cădere liberă.

Tally se luptă să se întoarcă, însă placa era mai lată decât ea, prinzând aerul asemenea unei vele, amenințând să se smulgă din mâinile ei. Era ca și cum ar fi încercat să ducă un zmeu uriaș pe un vânt puternic, numai că, dacă pierdea controlul lui, urma să fie făcută zob în mai puțin de șaiszeci de secunde.

Tally încercă să se relaxeze, să atârne pur și simplu. Își dădu seama că o trăgea ceva de încheietura mâinii. Aici, în aer, elevatoarele plăcii erau inutile pentru zbor, totuși încă mai interacționau cu metalul brățarilor amortizoare, de protecție.

Își ajustă brățara stângă pentru a forța la maxim conexiunea. Asigurându-se că ținea bine placa, își întinse brațul drept în aerul ce gonea pe lângă ea. Era ca și cum ar fi mers cu mașina de grădinărit a bunicilor ei, în copilărie, cu mâna afară, pe geam. Întinzând palma, spori rezistența și se trezi că începe să se răsucescă, încet.

Câteva secunde mai târziu, placa se afla sub ea.

Tally înghiți în sec văzând pământul dedesubt, vast, întunecat și flămând. Frigul părea să-i pătrundă prin haină.

I se părea că se află în cădere de o veșnicie, dar pământul nu *părea* mai aproape. Nu exista nimic pentru comparație, cu excepția râului unduitor, care era în continuare îngust ca o panglică. Tally făcu un experiment și înclină palma întinsă, privind curba apei luminate de lună întorcându-se sub ea, în sensul acelor de ceasornic. Își trase brațul înapoi, iar imaginea râului se stabilizează.

Tally zâmbi. Măcar avea *ceva* control asupra acestei căderi nebunești.

Tot căzând, banda argintie a râului creștea în dimensiune, mai întâi încet, apoi tot mai repede, orizontul întunecat extinzându-se asemenea unui prădător uriaș care avansa către ea, acoperind cerul înstelat. Ținându-se cu ambele mâini de placă, Tally descoperi că picioarele ei, întinse înainte, îi puteau ghida căderea, menținând râul chiar dedesubtul ei.

Și apoi, în ultimele zece secunde, începu să-și dea seama cât de mare era râul și cât de neliniștit. Văzu ceva mișcându-se în el.

Și acesta creștea, tot mai repede...

Când elevatoarele plăcii intrară în funcțiune, avu impresia că o ușă i se izbise în față, turtindu-i nasul și spărgându-i buza inferioară. Simți brusc gust de sânge. Încheieturile mâinilor îi erau răsucite dureros de brățările de protecție, iar inerția o strivi de placa de zbor, făcând-o să se sufoce. Se strădui să inspire.

Placa amortiza căderea destul de repede, însă suprafața râului continua să se mărească, întinzându-se tot mai mult, în toate direcțiile, asemenea unei oglinzi uriașe, înstelate, până când...

Pleosc!

Placa izbi apa ca o palmă gigantică, smucind-o pe Tally. O explozie de sunet și lumină îi acapară mintea. Apoi se trezi sub apă, în urechi răsunându-i un urlet înfundat. Dădu drumul plăcii și-și agită brațele ca să iasă la suprafață. Impactul îi golise plămânii. Forțându-se să deschidă ochii, Tally văzu doar o lumină extrem de palidă, filtrându-se prin apa mocirloasă a râului. Puterea din brațe îi slăbi, pe măsură ce lumina

se apropia, lent. În cele din urmă, ajunse la suprafață și începu să respire, gâfâind și tușind.

Râul vuia în jurul ei, curentul rapid creând valuri în toate direcțiile. Înotă câinește, greutatea rucsacului tot trăgând-o înapoi, sub apă. Inspiră adânc și tuși violent, simțind gustul de sânge în gură.

Privind în jur, Tally își dădu seama că-și nimerise foarte bine ținta: se afla chiar în mijlocul râului, la cincizeci de metri de fiecare mal. Înjură și continuă să înoate, așteptând ca brățile de protecție să-și facă în curând datoria.

Unde era placa ei? Ar fi trebuit s-o găsească până acum.

Durase atât de mult până când elevatoarele intraseră în funcțiune! Tally se așteptase să fie ridicată în aer, nu să cadă în râu cu o asemenea viteză. Dar, după câteva clipe de gândire, înțelese ce se întâmplase. Râul era mai adânc decât anticipase, prin urmare mineralele de pe fundul acestuia se aflau mult prea departe pentru placa ei. Își aminti că, uneori, plăcile se dezechilibrău când treceau pe deasupra centrului râului din oraș: se aflau prea departe de zăcămintele de minerale care ajutau elevatoarele să funcționeze la capacitate maximă.

Avusese noroc până și pentru că placa îi încetinise căderea.

Privi în jur. Prea masivă pentru a pluti, placa se scufundase probabil, curentul nemilos purtând-o departe de ea. Amplifică puterea brățărilor la o rază de un kilometru și așteptă ca vârful plăcii să se ițească din apă.

Tot felul de forme se creau în apă, de jur împrejurul ei, năduroase și neregulate, asemenea unei flotile de aligatori în curentul iute. Ce erau?

Ceva o împunse ...

Se întoarse, dar nu era decât un trunchi de copac bătrân — nu era un aligator, și *nici* placa ei. Totuși, Tally se apucă de trunchi recunoscătoare, deja epuizată de-atâta înot. În toate direcțiile erau trunchiuri, crengi, mănunchiuri de trestii, grămezi de frunze putrezite. Râul ducea cu el tot felul de lucruri.

Ploaia, se gândi Tally. Cele trei zile de ploaie trebuie să fi inundat dealurile, ducând toate resturile în apa râului, făcându-l să se umfle și să-și accelereze cursul. Trunchiul de care se agățase era bătrân și înnegrit, dar printr-o crăpătură tot se mai puteau zări câteva vinișoare de lemn verde. Oare inundația îl smulsese de viu din pământ?

Tally pipăi cu degetele locul unde copacul se rupsese și observă că fusese tăiat nefiresc de drept.

De un ceva ... cum ar fi marginea unei plăci de zbor.

La câțiva metri distanță, plutea un alt buștean, tăiat de același tip de lamă. Aterizarea forțată a lui Tally tăiasse trunchiul în două. Fața ei sângera în urma impactului. Încă simțea gustul sângelui. Așadar, ce pagube suferise placa ei de zbor?

Tally spori intensitatea acțiunii brățărilor, setându-le să-și consume bateriile în întregime. Cu fiecare secundă, râul îi purta placa tot mai departe de locul în care aterizase.

Nicio placă nu ieși la suprafață și nicio vibrație nu-i scutură mâinile. Pe măsură ce minutele treceau, Tally tindea să recunoască față de ea însăși că placa era moartă, o epavă pe fundul râului.

Își opri brățărilor și, ținându-se de buștean, începu să vâslească spre mal.

Malul râului era alunecos din pricina noroiului. Pământul era îmbibat de apa ploilor și a râului umflat. Tally vâsli spre mal, într-un mic golf, luptându-se să-și facă loc printre crengile și trestiiile din apa care-i ajungea până la șold. Se părea că potopul adunase obiectele care pluteau, depozitând totul în acest loc.

Inclusiv pe Tally Youngblood.

Merse spre mal clătinându-se, disperată să ajungă pe uscat, instinctul cerându-i să se îndepărteze de apele nestăvilite. I se părea că trupul ei epuizat era făcut din plumb. Alunecă pe o pantă, murdărindu-se toată de noroi. În cele din urmă, cedă și se ghemui pe pământul mocirlos, tremurând de frig. Nu-și mai amintea să se fi simțit atât de obosită de când devenise frumoasă, de parcă râul i-ar fi absorbit întreaga vitalitate din corp.

Scoase o petardă din rucsac și, cu degete tremurânde, adună o grămăjoară de crenguțe. Dar lemnul era atât de ud, după trei zile de ploaie neconținută, încât flacăra minusculă a petardei nu stârni decât un fâsâit.

Măcar haina ei încă funcționa. Porni încălzirea la maximum, fără să-și facă griji pentru baterie, și se ghemui ca o minge.

Tally așteptă să vină somnul, dar corpul ei nu se oprea din tremurat, asemenea unei febre din vremurile de urâțenie. Noii frumoși nu se îmbolnăveau aproape niciodată, însă ea era epuizată în ultima vreme — nu mâncase aproape nimic, stătuse afară, în frig, trăise din adrenalină și cafea, iar în

ultimele douăzeci și patru de ore avusese hainele ude tot timpul.

Sau poate că avea aceeași reacție la tratament pe care o avusese și Zane. Oare pilula începea să-i afecteze creierul, acum, că nu mai avea nicio speranță să primească tratament medical?

Lui Tally îi zvâcnea capul, gândurile stârnite de febră amestecându-se în mintea ei. Nu avea placă de zbor și nu putea să ajungă la Ruinele Ruginite altfel decât pe jos. Nimeni nu știa unde se afla. Lumea fusese golită și nu mai rămăseseră decât frigul sălbatic și Tally Youngblood. Până și absența brățării-interfață i se părea ciudată, asemenea spațiului gol lăsat de un dinte care cade.

Cel mai greu lucru era absența lui Zane de lângă ea. Stătuse cu el în fiecare noapte, în ultima lună, și-și petrecuseră aproape fiecare zi împreună. Chiar și în tăcerea lor forțată, se obișnuise cu prezența lui constantă, cu atingerea lui familiară și conversațiile lor lipsite de cuvinte. Brusc, el nu mai era, iar Tally se simțea de parcă, în cădere, ar fi pierdut o parte din ea.

Își imaginase acest moment de mii de ori, cum o să ajungă ea în sălbăticie, în sfârșit, eliberată din oraș. Dar niciodată nu-și imaginase că o să se afle aici fără Zane.

Și totuși, era aici, îngrozitor de singură.

Tally rămase trează multă vreme, derulând din nou în gând ultimele minute nebunești din balon. Dacă ar fi sărit mai devreme sau dacă s-ar fi gândit să privească în jos înainte să iasă din rețeaua orașului... După cuvintele pe care i le

spusese Zane, n-ar fi trebuit să ezite, știind că evadarea asta era singura lor șansă de a fi împreună, liberi.

Din nou, situația scăpase de sub control și asta numai din vina ei.

În cele din urmă, epuizarea copleși grijile și Tally căzu într-un somn adânc.

SINGURĂ

Așadar, a fost odată ca niciodată o frumoasă prințesă.

Era încuiată într-un turn înalt, ale cărui ziduri aveau găuri inteligente care-i puteau da orice: mâncare, o gașcă de prieteni fantastici, haine minunate. Și, cel mai bun lucru, pe perete era o oglindă, astfel că prințesa își putea admira frumusețea în fiecare zi.

Singura problemă cu turnul era că nu exista nicio ieșire din el. Constructorii uitaseră să instaleze un lift sau măcar să construiască niște scări. Tânăra era blocată acolo.

Într-o zi, prințesa își dădu seama că se plictisea. Priveliștea din turn — dealuri line, câmpuri cu flori albe și o pădure deasă, întunecată — o fascina. Începu să-și petreacă timpul uitându-se mai mult pe fereastră decât la propria-i imagine din oglindă, așa cum se întâmplă adesea cu fetele neastâmpărate.

Și era foarte clar că niciun prinț nu avea să-și facă apariția. Sau, în orice caz, avea să întârzie extrem de mult.

Așadar, tot ce avea de făcut era să sară de sus.

Gaura din turn îi dădu o frumoasă umbrelă, care s-o ajute să plutească atunci când va sări, o minunată rochie nouă, pe care s-o poarte pe câmpuri și în pădure, și o cheie de alamă ca să se asigure că se putea întoarce în turn dacă avea nevoie. Dar prințesa, râzând cu mândrie, azvârli cheia în foc, fiind convinsă că n-o să mai aibă nevoie niciodată să se întoarcă în turn. Fără să mai arunce vreo privire în oglindă, păși până la fereastră și ieși în văzduh.

Numai că până jos era drum lung, mult mai lung decât se așteptase prințesa, iar umbrela se dovedi a fi un fleac nefolositor. În cădere, prințesa își dădu seama că ar fi trebuit să ceară o jachetă de bungee sau o parașută ori *ceva* mai bun decât o umbrelă, nu-i așa?

Se izbi cu putere de pământ și rămase acolo, grămadă, în durere și confuzie, întrebându-se cum de merseseră lucrurile atât de prost. Nu era niciun prinț în jur care s-o ridice, rochia ei nouă era distrusă și, din cauza mândriei, nu mai avea cum să se întoarcă în turn.

Iar cel mai rău lucru era că acolo, în sălbăticie, nu existau oglinzi, așa că prințesa se întrebă dacă încă mai era frumoasă... ori dacă, în urma căderii, povestea se schimbase cu totul.

Când Tally se trezi din visul ăsta aiurea, soarele era de mult pe cer.

Se luptă să se ridice în picioare, trebuind să se smulgă din îmbrățișarea noroioasă. La un moment dat, în timpul nopții, haina ei de iarnă rămăsese fără baterie, iar acum era doar o chestie rece care stătea lipită de pielea ei, încă udă și

mirosind ciudat. Tally își dezlipi haina de trup și o întinse pe o piatră mare, sperând ca soarele s-o usuce.

Pentru prima dată după zile întregi, pe cer nu mai era niciun nor. Dar acest cer senin era însoțit și de un aer rece, mușcător. Vremea mai caldă adusă de ploaie dispăruse. Copacii sclipeau, înghețați, iar noroiul de sub tălpile ei lucea. Stratul subțire de chiciură scârțâia când călcai pe el.

Febra îi trecuse, dar Tally se simți amețită când se ridică, așa că se lăsă pe vine lângă rucsac; se uită în el — acolo era tot ce mai avea. Fausto reușise să adune o parte din echipamentul obișnuit de supraviețuire al celor din Ținutul de Fum: un cuțit, un filtru de apă, un sistem de localizare, un aprinzător și câteva petarde, alături de câteva zeci de pachete de săpun. Amintindu-și cât de valoroasă fusese mâncarea deshidratată în Ținutul de Fum, Tally pregătise alimente pentru trei luni, toate învelite în folie impermeabilă, din fericire. Totuși, când văzu cele două role de hârtie igienică pe care le împachetase, suspină. Erau înmuiate, reduse la stadiul unor bulgări albi, umflați și îmbibați cu apă. Le puse pe piatră, alături de haină, dar se îndoia că mai avea vreun rost să le lase la uscat.

Oftă. Nici măcar în zilele petrecute în Ținutul de Fum nu fusese nevoită să recurgă la frunze.

Tally își descoperi jalnica grămăjoară de nuiiele și-și aduse aminte că încercase să facă focul în noaptea care trecuse, prea amețită ca să-și dea seama ce prostie ar fi însemnat *asta*. Magnetoglisoarele Circumstanțelor speciale, care veniseră după balon, ar fi detectat fără probleme un foc în întuneric.

Nu exista niciun semn de urmărire pe cer în această dimineață, dar Tally se hotărî să stea la distanță de râu. Cum

încălzitorul hainei nu mai funcționa, avea să fie nevoită să facă focul la noapte.

Dar acum, prioritatea era mâncarea.

Își târșâi picioarele până la râu ca să-și umple purificatorul. La fiecare pas, de pe pielea și hainele ei curgea noroi uscat. Tally nu mai fusese în viața ei atât de murdară, dar nu era în stare să facă baie în apa rece ca gheața a râului, nu fără un foc la care să se încălzească apoi. Poate că febra nopții de dinainte trecuse grație noului ei sistem imunitar, însă nu voia să-și riște în niciun fel sănătatea aici, în sălbăticie.

Desigur, își dădu Tally seama, nu doar pentru propria ei sănătate trebuia să-și facă griji. Și Zane se afla pe-aici, pe undeva, poate la fel de singur ca ea. El și Fausto săriseră aproape în același timp, dar era posibil să fi aterizat la kilometri distanță unul de celălalt. Dacă Zane suferea de una dintre migrenele sale atroce în drumul spre ruine, fără cineva care să-l ajute...

Tally alungă acest gând din minte. Tot ce putea face acum pentru Zane și pentru oricine altcineva era să ajungă ea însăși la ruine. Iar asta însemna să facă mâncare, nu să-și facă griji pentru lucruri pe care nu le putea controla.

Purificatorul avu nevoie de încă o umplere pentru a filtra suficientă apă pentru o masă, din toată acea mocirlă. Tally alese un pachet de PadThai și porni fierbătorul purificatorului. Mirosul tăițeiilor care se umflau și al condimentelor începu curând să răzbată dinspre apa care clocotea.

Când primi mesajul că mâncarea era gata, Tally era deja lihnită.

Când aproape termină de mâncat, își dădu seama că nu mai avea niciun sens să flămânzească. Așa că imediat fierse un pachet de CurryNoods. Poate că să se-nfometeze îi fusese de ajutor pentru a-și scoate brățara-interfață și a rămâne senzațională. Dar acum brățara fusese distrusă, iar Tally avea la dispoziție o întreagă sălbăticie, rece și periculoasă, care s-o mențină senzațională. Nu erau prea mari șanse să cadă într-o reverie specifică frumoșilor.

După micul dejun, localizatorul îi dădu vești proaste. Tally fu nevoită să verifice de două ori calculele, pentru că nu-i venea să creadă ce distanță parcursese cu o noapte în urmă. Vântul care bătea dinspre ocean împinsese balonul departe către est, în direcția opusă Ruinelor Ruginite, iar apoi curențul râului o purtase pe Tally mult înspre sud. Se afla la mai bine de o săptămână de mers pe jos de ruine, dacă o ținea în linie dreaptă. Iar liniile drepte nu erau posibile. Trebuia să ocolească orașul și să rămână în pădure, ca să se ascundă de urmăritorii din aer.

Tally se întrebă cât timp se vor obosi Circumstanțele speciale să o caute. Din fericire, ei nu știau că placa ei de zbor dispăruse în râu, așa că-și vor imagina că ea zbură, nu că se deplasa pe jos. Din ce știau ei, Tally trebuia să rămână lângă râu ori altă sursă de zăcăminte minerale.

Cu cât se îndepărta mai mult de râu, cu atât era mai bine.

Nefericită, Tally își strânse mica tabără. În rucsac avea hrană mai mult decât suficientă pentru călătorie; dealurile aveau să fie noroioase, după ploile abundente, iar ea se simțea deja înfrântă. Din ce spusese Sussy și Dex, cei din Noul Fum nu-și stabiliseră o tabără permanentă la ruine. Puteau

pleca oricând de-acolo, iar ea se afla deja la distanță de o săptămână de ei.

Singura ei speranță era că Zane și Fausto vor rămâne în urmă, așteptând să-și facă și ea apariția. Decât dacă nu se gândeau că fusese capturată ori ucisă de cădere sau că pur și simplu i se făcuse frică.

Nu, își spuse ea, Zane nu ar crede așa ceva despre ea. Poate că o să-și facă griji, dar Tally știa c-o s-o aștepte, indiferent cât ar fi durat.

Oftă în timp ce-și legă la brâu haina încă jilavă și-și azvârli rucsacul pe umeri. Nu avea niciun sens să se întrebe unde erau ceilalți. Singura ei șansă era s-o ia spre ruine și să aibă încredere că o s-o aștepte cineva la sosire.

N-avea unde să meargă în altă parte.

Drumul prin pădure era abrupt, fiecare pas, o luptă. Când era în Ținutul de Fum, făcuse călătoria aproape în întregime pe placa de zbor. Forțată să traverseze ținutul pe jos, o făcuse pe căi speciale, prin pădure. De data asta însă, avea de-a face cu natura sălbatică, ostilă și implacabilă. Iarba deasă o prindea parcă de picioare, încercând să-i pună piedică, iar în cale îi apăreau tufișuri bogate, rădăcini care-o făceau să-și sucească gleznele și bariere impenetrabile de ciulini.

Printre copaci, încă străbătea sunetul râului. Acele de pin străluceau înghețate. Căldura de peste zi le topea, treptat, generând o pâclă rece, lucitoare. Era ca un castel magnific de gheață, cu raze de soare săgetând printre copaci, vizibile în ceață asemenea unor lasere prin fum. Iar de fiecare dată când

Tally îndrăznea să miște o creangă, de pe ea îi cădea apă înghețată în creștetul capului.

Își aminti cum călătorise până-n Ținutul de Fum, prin pădurea străveche devastată de plantele modificate genetic de către locuitorii ruinelor. Măcar drumul prin acel ținut defrișat fusese mai simplu decât prin vegetația asta deasă. Uneori, aproape că înțelegeai de ce locuitorii ruinelor se străduiseră atâta să distrugă natura.

Natura putea fi o pacoste.

Mergând, lupta dintre pădure și Tally începu să pară tot mai personală. Rugurile care dădeau s-o apuce păreau aproape conștiente de prezența ei, purtând-o pe unde voiau ele, indiferent ce spunea localizatorul. Tufișurile dese se dădeau la o parte primitoare, oferindu-i căi simple, dar care o abăteau inutil de la drumul ei. Era imposibil să meargă în linie dreaptă. Aici era în natură, nu pe o autostradă a celor din Ruine, care să taie munții și să străbată deșertul fără să țină seama de teren.

Dar, pe măsură ce după-amiaza trecea, Tally se convinse încet că, de fapt, urma o cale reală, asemenea rutelor naturale pe care cei de dinaintea locuitorilor Ruinelor Ruginite le folosiseră vreme de milenii.

Își aduse aminte ce-i spusese David în Ținutul de Fum, anume că majoritatea rutelor din perioada anterioară ruinelor fuseseră create inițial de către animale. Nici măcar cerbii, lupii sau câinii sălbatici nu voiau să se chinuie prin vegetația virgină. Asemenea oamenilor, animalele străbăteau aceleași rute generații întregi, creând drumuri prin pădure.

Desigur, Tally își imaginase întotdeauna că traseele făcute de animale puteau fi văzute doar de David. Crescând în sălbăticie, era el însuși asemenea locuitorilor de dinainte de ruine. Dar, pe măsură ce umbrele se alungeau în jurul ei, Tally descoperea că drumul devenea mai ușor și mai drept, de parcă ar fi dat peste o stranie fisură în sălbăticie.

Simți că stomacul începe să i se strângă. Sunetele pe care le auzea dinspre crengile ude ale copacilor începură să se joace cu mintea ei, cu nervii ei, dându-i impresia că era urmărită.

Probabil că era vorba doar despre capacitatea noilor ei ochi de frumoasă, care o ajutau să zărească urmele subtile ale trecerii animalelor. Trebuie să fi prins mai multe lucruri decât crezuse, în Ținutul de Fum. Asta era o rută pe care mergeau animalele. Cu siguranță, *oamenii* nu puteau trăi aici. Nu atât de aproape de oraș, unde ar fi fost detectați de către speciali, în urmă cu zeci de ani. Nici măcar în Ținutul de Fum nu știa nimeni despre vreo altă comunitate care să trăiască în afara orașelor. Omenirea hotărâse, în urmă cu două secole, să lase natura în pace.

Singură, își tot amintea Tally. Nu mai era nimeni altcineva pe-aici. Totuși, în mod ciudat, nu se putea hotărî dacă faptul că era singură în pădure o înfricoșa mai mult sau mai puțin.

În cele din urmă, cum cerul căpăta nuanțe rozalii, Tally se hotărî să se oprească. Găsi un luminiș, unde soarele bătuse toată ziua, uscând — spera ea — suficient lemn ca să facă și ea focul. Drumul dificil o făcuse să transpire: tricoul îi era lipit de corp și nu fusese nevoită să-și pună haina. Dar, pe măsură

ce soarele apunea, știu că aerul va deveni din nou rece ca gheața.

Să găsească nuiiele uscate era simplu, iar Tally cântări câțiva bușteni, ca să-l ia pe cel mai ușor, care nu conținea multă apă. Toate cunoștințele căpătate în Ținutul de Fum păreau să-i revină în minte. Nu-i mai rămăsese nicio fărâmbă de gândire specifică frumoșilor. Acum, că ieșise din oraș, tratamentul avea un efect definitiv asupra minții lui Tally.

Dar ezită înainte de a așeza petarda pe grămada de cren-guțe. Paranoia îi bloca mâinile. Pădurea încă era plină de sunete — picurul apei, strigătul păsărilor, foșnetul animalelor mici care se strecurau printre frunzele ude —, așa că-i era ușor să-și imagineze că o privea cineva din spațiul întunecat dintre copaci.

Tally oftă. Poate că încă mai gândea ca o frumoasă, imaginându-și povești iraționale despre pădurea pustie. Cu cât rămânea mai mult timp singură aici, cu atât înțelegea mai bine de ce locuitorii ruinelor și predecesorii lor credeau în ființe invizibile, rugându-se pentru a îmblânzi spiritele, în timp ce distrugau lumea naturală din jurul lor.

Ei bine, Tally nu credea în spirite. Singurii din pricina că-rora trebuia să-și facă griji erau speciali, iar aceștia aveau s-o caute de-a lungul râului, la kilometri distanță, în spatele ei. Până când pregăti focul, se întunecă, iar frigul începu să muște, nemilos. Nu putea risca să facă din nou febră aici, în sălbăticie, singură.

Petarda prinse viață în mâna ei, iar Tally o ținu aproape de rămurele, până când izbucni flacăra. Hrăni focul cu crengi tot mai mari, până când fu suficient de puternic, încât să

aprindă bușteanul mai uscat, apoi îngrămădi și ceilalți bușteni, ca să-i zvinte.

Curând, flacăra era suficient de puternică, încât s-o facă să se ridice. Tally simți căldura pătrunzându-i în oase pentru prima dată după mult timp, cel puțin așa i se părea.

Zâmbi și privi focul. Natura era dură, putea fi periculoasă, dar, spre deosebire de doctorița Cable sau Shay ori Peris — spre deosebire de oameni, în general —, avea sens. Problemele pe care ți le crea puteau fi rezolvate în mod rațional. Ți-e frig, faci un foc. Trebuie să ajungi undeva, mergi până acolo. Tally știa că putea ajunge până la ruine, cu sau fără placa de zbor sub tălpi. Iar de-acolo avea să-l găsească în cele din urmă pe Zane și să dea de Noul Fum. Și totul o să fie în regulă.

În noaptea asta — își dădu seama Tally fericită — avea să doarmă bine. Chiar și fără Zane alături de ea, trecuse cu bine prima zi de libertate în sălbăticie, rămânând senzațională și întreagă.

Se întinse pe jos, privind jarul pulsând alături de ea, cald ca niște prieteni buni. După o vreme, pleoapele i se închiseră și adormi.

Tally era în lumea plăcută a viselor, când un țipăt o trezi.

VÂNĂTOAREA

La început, i se păru că pădurea luase foc.

Printre copaci se mișcau flăcări, aruncând umbre neastâmpărate prin luminiș, țâșnind în aer ca niște insecte aprinse. Țipetele se auzeau din toate părțile — strigăte care nu păreau de om, cuvinte fără sens.

Tally se ridică în picioare clătinându-se și călcă pe rămășițele focului. Jarul încă aprins sări în toate direcțiile. Simți ace fierbinți trecând prin tălpile bocancilor și era cât pe ce să cadă în genunchi cu palmele pe tăciunii aprinși. Un alt țipăt veni de aproape — un strigăt ascuțit de furie. O formă umană alergă spre ea, cu o torță ridicată într-o mână. Torța șuiera și sclișea la fiecare pas, de parcă flacăra ar fi fost vie și-și împingea stăpânul înainte.

Silueta legăna ceva în aer — un băț lung, lustruit, care lucea în lumina focului. Tally sări înapoi tocmai la timp, iar arma șuieră prin aer. Se rostogoli înapoi pe pământ, simțind împunsătura jarului în spinare. Sări în picioare, se întoarse și

o luă la fugă spre pădure. O altă siluetă îi blocă drumul, răsu-cind și ea o bâtă.

Individul avea fața ascunsă de barbă, dar chiar și în lumina pâlpâitoare a torței, Tally își putea da seama că era un urât — gras, cu nasul turtit și cu bube pe frunte. Avea și reflexe specifice urâților: legănarea bătei era lentă și predictibilă. Tally se rostogoli pe sub armă și-l lovi puternic în gambe, doborându-l.

Când auzi bufnitura pe care o scoase trupul lui izbind pământul, Tally era deja în picioare și fugea din nou, croindu-și drum printre crengi și îndreptându-se spre cea mai întunecată parte a pădurii.

Un alt cor de țipete se auzi în spatele ei, torțele urmăritorilor aruncând umbre peste copacii din față. Tally gonea printre tufișuri aproape orbită, căzând la fiecare pas. Crengile zburau, izbindu-i fața. Niște plante urcătoare o apucară de gleznă, dezechilibrând-o și aruncând-o la pământ. Întinse ambele brațe ca să se prindă de ceva și simți că încheietura unei mâini se îndoaie prea mult în spate, dându-i fiori de durere.

Preț de o secundă, își acoperi mâna rănită, privind înapoi spre urâții care-o vânau. Nu erau la fel de rapizi ca ea, dar se lăsau în jos și se strecurau prin pădure cu abilitate, cunoscând calea printre copaci chiar și pe întuneric. Luminile plutitoare ale torțelor se adunau în locul unde zăcea Tally, țipetele lor înconjurând-o din nou.

Dar ce erau? Păreau mici de statură și strigau într-o limbă pe care ea n-o recunoștea. De parcă fantomele de dinainte de vremea ruinelor ar fi ieșit din morminte...

Orice-ar fi fost, nu avea timp să cugete asupra chestiunii. Se ridică în picioare și o luă din nou la fugă spre pădure, printre două torțe aprinse.

Cei doi vânători îi tăiară calea: erau doi urâți bărboși, cu fețele pline de cicatrici și răni. Tally țâșni printre ei, suficient de aproape cât să simtă fierbințeala torțelor. O bătă, mânuită cu sălbăticie, o izbi în umăr cu putere, dar Tally reuși să-și mențină echilibrul și se trezi împleticindu-se pe panta unui deal, în beznă.

Cei doi scoaseră un strigăt și porniră după ea. Alte țipete se auziră din față. Câți erau? Păreau să iasă din pământ.

Brusc, picioarele ei nimeriră într-o apă rece și Tally începu să se afunde într-un pârau. În urma ei, cei doi urmăritori se rostogoliră pe pantă, torțele lor aruncând scânteii pe măsură ce se izbeau de trunchiuri și de crengi. Era o minune că nu luase foc pădurea.

Tally se ridică în picioare și se grăbi în avalul râului, recunoscătoare pentru ruta pe care acesta o săpase printre tufișuri. Se împiedică de pietrele alunecoase de pe fundul apei, dar descoperi că se deplasa mai repede decât ochii aceia aprinși care o țintuiau de pe fiecare mal. Dacă ar fi putut să ajungă pe un teren deschis, Tally știa că era în stare să-i întrecă pe urâți, care erau mai mici și mai lenți decât ea.

Din spatele ei se auzi zgomot făcut de mersul prin apă, apoi un mormăit și o serie de blesteme în limba lor necunoscută. Unul dintre ei căzuse. Poate că Tally avea să reușească.

Desigur, mâncarea și purificatorul de apă se aflau în rucsacul ei, în luminiș, la urâții care țipau și-și fluturau bâtele. Lucrurile ei erau pierdute.

Își alungă din minte acest gând și continuă să alerge. Încheietura mâinii încă îi zvâcnea dureros în urma căzăturii și se întreba dacă și-o fracturase.

De undeva din față se auzi un urlet. Apa clocotea în jurul gleznelor ei, iar pământul se cutremura. Apoi, brusc, pământul păru să dispară de sub picioarele ei în timp ce alerga...

Zburând prin aer, Tally își dădu seama prea târziu că urletul venea acum din spate — căzuse chiar din vârful unei cascade. Plutirea în neant dură doar o secundă, apoi izbi apa, un bazin adânc și agitat, care o înfășură cu răceala sa. Brusc, sunetul se redusese la un mormăit înfundat. Se simți trasă în jos, în întuneric și tăcere, apoi se întoarse încet cu picioarele deasupra capului.

Tally atinse fundul apei cu un umăr, apoi se împinse în sus. Ieși gâfâind, bătând din brațe până când degetele ei dădură de marginea unei stânci. Ținându-se de ea, se chinui să ajungă în apa mai puțin adâncă de la mal, apoi se ridică în palme și în genunchi, tușind și tremurând.

O prinseseră.

Torțele fluturau peste tot în jurul ei, reflectându-se în apa învolburată asemenea unor roiuri de licurici. Tally ridică ochii și văzu cel puțin o duzină de urmăritori, care o priveau mânioși de pe malurile abrupte ale pârâului, chipurile lor palide și urâte părând încă și mai hidoase din pricina luminii torțelor.

Un bărbat stătea în râu, în fața ei. După burta impresionantă și nasul proeminent, îl recunoscuse pe vânătorul pe care-l doborâse în luminiș. Genunchiul pe care i-l lovise sângera. Bărbatul scoase un urlet și ridică în aer bâta noduroasă.

Tally îl privi neîncrezătoare. Oare chiar avea de gând s-o lovească? Oare oamenii ăștia omorau străini fără niciun motiv?

Dar nu urmă nicio lovitură. În timp ce o privea, pe chipul bărbatului începu să se citească teama. Aruncă bâta spre Tally, iar ea se dădu într-o parte, acoperindu-și fața. Bărbatul se lăsă într-un genunchi în fața ei, ca s-o privească mai bine. Ea își lăsă brațele în jos.

Omul își mijise ochii lăptoși, privind-o confuz, la lumina torței.

Oare o *recunoscuse*?

Îngrijorată, Tally studie gândurile care deveneau vizibile pe chipul lui cu trăsături exagerate: frică și îndoială crescânde și, brusc, realizarea că se întâmplase ceva teribil...

Torța îi căzu din mână în râu, unde se stinse cu un sfârâit și un fuior de fum. Bărbatul zbieră din nou, de data asta de parcă l-ar fi durut ceva, repetând la infinit același cuvânt. Se aplecă înainte, aproape coborându-și fața în apă.

Ceilalți îi urmară exemplul, căzând în mâini și în genunchi, torțele prăvălindu-se și împrăștiindu-se pe pământ. Începură cu toții să se lamenteze în același fel, aproape acoperind zgomotul cascadei.

Tally se ridică în genunchi, tușind și întrebându-se ce naiba se întâmpla.

Privind în jur, observă pentru prima dată că toți vânătorii erau bărbați. Hainele lor erau variate, mult mai rudimentare decât ale celor din Ținutul de Fum. Aveau cu toții semne nesănătoase pe fețe și pe brațe, iar bărbile le erau lungi, aspre și încurcate. Părul lor arăta de parcă nu fusese niciodată

pieptănat. Erau mai palizi decât erau îndeobște frumoșii și aveau pielea rozalie și pistruiată, asemenea celor care se nășteau cu sensibilitate la soare.

Niciunul nu o privea. Își țineau fețele îngropate în palme sau lipite de pământ.

În cele din urmă, unul dintre ei se târî înaintea ei. Era slab și îngrozitor de ridat, cu părul și barba albe, iar Tally își aminti, din călătoria ei în Ținutul de Fum, că așa arătau urății *bătrâni*. Fără operație, trupurile lor se deteriorau, asemenea ruinelor străvechi abandonate de constructori. Tremura în timp ce se mișca, fie din pricina fricii, fie a unei boli. O privi îndeaproape, parcă o veșnicie, după cum i se părea lui Tally.

În sfârșit, bărbatul vorbi, vocea lui tremurată de-abia auzindu-se din pricina urletului cascadei.

— Cunoscut un pic limbajul zeilor.

Tally clipi.

— Poftim?!

— Am văzut foc și am crezut străin. Nu zeu.

Toți ceilalți rămaseră tăcuți, așteptând temători, ignorând torțele aruncate la pământ. Tally văzu un tufiș aprinzându-se, dar bărbatul care stătea pe vine alături părea paralizat de frică și nu se putea mișca.

Așadar, brusc, îi îngrozea pe-acești oameni. Oare erau cu toții *nebuni*?

— Niciodată zei nu folosit foc înainte. Rugăm înțelege.

Ochii lui implorau iertare.

Tally se ridică, clătinându-se.

— Hm, e-n regulă. Nicio problemă.

Urâtul bătrân se ridică atât de brusc, încât Tally se dădu înapoi, cât pe ce să se prăvălească din nou în apa învolburată. El strigă un singur cuvânt, iar vânătorii îl repetară. Strigătul păru să-i elibereze de sub vrajă. Se ridicară și stinseră flăcările răspândite în jur de torțele aprinse.

Brusc, Tally se simți din nou în inferioritate.

— Dar, hei, adăugă ea. Încetați cu bâtele, bine?

Bătrânul ascultă și apoi mai strigă câteva cuvinte în limba lui necunoscută. Vânătorii se puseră pe treabă: unii își sprijiniră bâtele de copaci și le sfărâmară cu o lovitură de picior, alții le izbiră de pământ până când le transformară în arșice ori, pur și simplu, le azvârliră în beznă.

Bătrânul se întoarse spre Tally, cu brațele desfăcute, așteptând în mod clar aprobarea ei. Băta lui zăcea la pământ, despicată în două. Ceilalți își ridicară și ei brațele goale.

— Da, spuse ea. E mult mai bine.

Bătrânul zâmbi.

Și atunci, Tally zări sclipirea aceea familiară din ochii lui bătrâni, lăptoși. Aceeași privire pe care i-o aruncaseră Sussy și Dex atunci când îi văzuseră pentru prima dată chipul frumos. Aceeași uimire și dorință de a face pe plac, aceeași fascinație instinctivă — rezultatul sigur al unui secol de inginerie cosmetică și al unui milion de ani de evoluție.

Tally privi în jur către ceilalți și-i văzu pe toți micșorându-se sub privirea ei. Le era aproape imposibil să se uite în ochii ei mari, cu scăpărări de cupru, sau să-i studieze frumusețea.

Ze, spusese bărbatul. Cuvântul locuitorilor din ruine pentru supereroii invizibili din cer.

Aici era lumea lor — această sălbăticie crudă, cu boli, violență și lupta pentru supraviețuire. Ca și acești oameni, lumea asta era urâtă. Dacă erai frumos însemna că proveneai dintr-o lume de dincolo.

Aici, Tally era luată drept zeu.

SÂNGE TÂNĂR

Le trebui în jur de o oră ca să ajungă în tabăra vânătorilor. Cu torțele stinse, grupul merse pe drumuri întunecate și traversă râuri reci ca gheața, fără să scoată nimeni vreun cuvânt.

Ghizii lui Tally aveau în ei un amestec straniu de cruzime și îndemânare. Erau mici și înceți, câțiva erau chiar desfigurați sau infirmi, ducându-și întreaga greutate pe un singur picior. Miroseau de parcă n-ar fi făcut niciodată baie și purtau niște încălțări atât de rudimentare, încât erau plini de cicatrici pe labele picioarelor. Dar cunoșteau pădurea, se mișcau grațios prin vegetația încâlcită, o ghidau pe Tally fără greș prin beznă. Nu foloseau localizatoare. Nici măcar nu se opreau ca să verifice poziția stelelor.

Suspiciunile pe care le avusese Tally cu o zi înainte se dovediră a fi întemeiate. Pe aceste dealuri șerpuiau drumuri create de om. Urmele pe care doar le zărise la lumina zilei păreau acum să se deschidă în mod magic în întuneric, bătrânul care o călăuzea mergând și cotind fără ezitare. Grupul se

mișca în linie dreaptă, nefăcând mai mult zgomot decât un șarpe care se strecoară printre frunze.

Se părea că vânătorii aveau dușmani. După atacul gălăgios asupra ei, Tally nu și-ar fi putut imagina că erau vicleni sau că se ascundeau. Dar acum trimiteau semnale de-a lungul șirului, folosind clinchete și ciripituri în loc de cuvinte. Păreau uluiți atunci când Tally se împiedica de vreo rădăcină sau o plantă cățărătoare și erau neliniștiți atunci când ea scotea câte o înjurătură din această pricină. Tally își dădu seama că nu se simțeau în largul lor neînarmați. Probabil regretau că-și distruseseră bâtele la primul ei semn de nemulțumire.

Ghinion, își spuse Tally. Indiferent cât de prietenoși deveniseră vânătorii, era posibil să se răzgândească, așa că ea era mulțumită că se descotorosiseră de bâtele alea. La urma urmelor, dacă n-ar fi căzut în apă și chipul frumos nu i s-ar fi curățat de noroi, se îndoia că ar mai fi fost acum în viață.

Indiferent cine erau dușmanii vânătorilor, ranchiuna era cât se poate de serioasă.

Tally simți mirosul așezării înainte să ajungă acolo. Îi făcu nasul să se încrețească de dezgust.

Nu era doar miros de lemn ars ori izul mai puțin primitiv al animalelor măcelărite, pe care-l cunoștea din vremurile când privise cum iepurii și găinile se transformau în hrană, în Ținutul de Fum. Mirosul de la marginea așezării vânătorilor era mult mai neplăcut, amintindu-i lui Tally de latrinele în aer liber pe care le foloseau cei din Ținutul de Fum. Acesta era un aspect al vieții în aer liber cu care nu reușise niciodată

să se acomodeze. Din fericire, mirosul se diminuează când satul se arată ochilor ei.

Așezarea nu era mare — o duzină de bordeie de pământ și stuf, câteva capre care dormeau legate unele de altele, brazde plantate aruncând umbre zbârlite în lumina stelelor. În mijloc se afla un depozit, iar Tally nu mai văzu și alte clădiri mari.

Limitele satului erau marcate cu focuri de pază și paznici înarmați. Ajunși acasă, vânătorii se simțiră în suficientă siguranță cât să vorbească din nou cu voce tare, strigând vestea că aduseseră un ... vizitator.

Oamenii începură să se năpustească afară din bordeie, zarva întetindu-se pe măsură ce satul se trezea la viață. Tally se trezi în centrul unei mulțimi de chipuri curioase. În jurul ei se formă un cerc, dar adulții din sat nu se apropiau prea mult, de parcă ar fi fost ținuți deoparte de câmpul magnetic al frumuseții ei. În ochii lor se citea precauție.

Cei mici, pe de altă parte, dovedeau mai mult curaj. Unii chiar îndrăzniră s-o atingă, punându-și repezit mâinile pe jacheta ei și apoi retrăgându-se în mulțime. Era ciudat să vadă copii aici, în sălbăticie. Spre deosebire de maturi, cei mici i se păreau aproape normali. Erau prea tineri pentru ca pielea lor să poarte ravagiile subnutriției și ale bolilor. Și, desigur, nici măcar în oraș nu era cineva operat înainte de vârsta de șaisprezece ani. Era obișnuită să vadă fețe asimetrice și ochi cu strabism la cei mici, iar aceștia erau drăguți, oricum.

Tally se lăsă pe vine și întinse o mână, lăsându-l pe cel mai curajos dintre ei să-i atingă palma, neliniștit.

De asemenea, văzu pentru prima dată două femei. Dat fiind că aproape toți bărbații aveau barbă, îi era ușor să facă diferența între sexe. Femeile stăteau în spatele mulțimii, având grijă de cei mai mici, de-abia îndrăznind să privească spre Tally. Câteva făceau un foc într-o groapă înnegrită din mijlocul orașului. Niciun bărbat nu se sinchisea să le ajute, observă ea.

Tally își aminti vag ce învățase la școală despre obiceiul din perioada premergătoare ruinelor de a le trasa sarcini diferite bărbaților și femeilor. Și, de regulă, femeile aveau îndatoririle cele mai neplăcute, își aduse ea aminte. Unii locuitori ai Ruinelor Ruginite încă mai păstrau acest obicei. Gândul îi răscoli stomacul și speră în sinea ei că nu li se aplicau aceleași reguli și zeilor.

Se întrebă de unde venea ideea zeilor. Tally avea petar-dele și restul echipamentului în rucsacul pe care-l recuperasese înainte de a porni spre acest loc. Dar niciunul dintre ei nu văzuse încă aceste miracole. Fusesse suficientă o singură privire. Din cunoștințele ei de mitologie, a fi divin însemna mai mult decât a avea un chip frumos.

Desigur, nu era prima frumoasă pe care o vedeau. Unii chiar cunoșteau limba lui Tally. Probabil că știau câte ceva și despre tehnologie.

Cineva din margine strigă ceva și mulțimea se dădu deoparte în fața ei, făcându-se liniște. Un bărbat înaintă în mijlocul cercului. În mod ciudat, deși era foarte frig, acesta avea bustul gol. Se apropie de Tally cu o autoritate incontestabilă, pătrunzând în spațiul ei divin, la un braț distanță. Avea aproape înălțimea ei, fiind un gigant printre acești oameni.

Părea foarte puternic, vânos și dur, dar Tally presupuse că reflexele lui nu se puteau compara cu ale ei. În lumina focului, ochii lui străluceau mai degrabă curioși decât înfricoșați.

Tally nu-și dădea seama ce vârstă putea să aibă acel bărbat. Pe chip avea câteva riduri specifice maturilor, dar pielea lui arăta mai bine decât a tuturor celorlalți. Oare era mai tânăr decât majoritatea? Sau pur și simplu mai sănătos?

De asemenea, Tally observă că avea un cuțit, prima unealtă de metal pe care-o vedea la ei. Mânerul, din plastic negru, lucea. Tally ridică o sprânceană: cuțitul fusese fabricat în oraș.

— Bun venit, spuse el.

Așadar, și el vorbea limba zeilor.

— Mulțam. Hm, adică vreau să spun... mulțumesc.

— Nu știam că vii. Nu de multe zile.

Oare zeii obișnuiau să se anunțe înainte de a-și face apariția?

— Oh, îmi pare rău, mormăi ea, dar răspunsul nu păru decât să-l încurce.

Probabil că zeii nu obișnuiau să-și ceară iertare.

— Am fost într-o stare de confuzie, spuse el. Am văzut focul și ne-am gândit că ești un intrus.

— Da, am înțeles asta. Nu e nicio problemă.

El încercă să zâmbească, dar apoi se încruntă și clătină din cap.

— Tot nu înțelegem.

De parcă eu aș înțelege ceva.

Accentul bărbatului suna un pic neobișnuit, de parcă ar fi fost din alt oraș de pe continent, dar nu dintr-o cu totul altă

civilizație. Pe de altă parte, păreau să-i lipsească anumite cuvinte pentru întrebările pe care voia să le pună, ca și cum n-ar fi fost obișnuit să stea la palavre cu zeii. Probabil că de fapt voia să spună: *Ce dracului cauți aici?* Indiferent ce concepție aveau acești oameni despre divinitate, era clar că Tally nu se încadra tocmai bine. Și avea sentimentul că, dacă hotărau că ea nu era zeu, mai rămânea o singură posibilitate: era un intrus.

Iar intrușii sfârșeau fără căpățână.

— Iartă-ne, spuse el. Nu-ți cunoaștem numele. Eu sunt Andrew Simpson Smith.

Un nume ciudat pentru o situație ciudată, se gândi Tally.

— Eu sunt Tally Youngblood.

— Sânge Tânăr, spuse el, părând mai fericit. Așadar, ești un zeu tânăr?

— Presupun că da. Am doar șaisprezece ani.

Andrew Simpson Smith închise ochii, în mod evident ușurat. Tally se întrebă dacă nu cumva și el era tânăr. Mândria de mai devreme păru să-l abandoneze în timpul momentelor de confuzie. Aproape că nu avea barbă. Dacă nu observai ridurile și urmele de vărsat de vânt, puteai considera că avea chipul unuia de vârsta lui David, în jur de optsprezece ani.

— Tu ești... conducătorul aici? întrebă ea.

— Nu. El este căpetenia.

Arată spre vânătorul cel gras, cu nasul umflat și genunchiul sângerând, cel pe care Tally îl doborâse în timpul urmăririi. Cel care fusese cât pe ce să-i spulbere capul cu bâta. Grozav!

— Eu sunt cel sfânt, continuă Andrew. Am învățat limba zeilor de la tatăl meu.

— O vorbești foarte bine.

Pe chipul lui apăru un zâmbet strâmb.

— Îți... mulțumesc.

Râse, apoi o privi cu șiretenie.

— Ai căzut, nu-i așa?

Tally îi arată mâna rănită.

— Da, în timpul urmăririi.

— Din cer! Privi în jur, cu o uimire teatrală, și-și desfăcu mâinile: Nu ai un magnetoglisor. Prin urmare, trebuie să fi căzut!

Magnetoglisor? Devenea interesant. Tally ridică din umeri.

— De fapt, aici cred că m-ai prins. Da, am căzut din cer.

— Ah! oftă el, ușurat, de parcă lumea începea să aibă sens din nou.

Strigă câteva cuvinte spre mulțime, care murmură sunete prin care-și exprima înțelegerea.

Tally simți că începea să se relaxeze. Cu toții păreau mai fericiți acum, că prezența ei avea o explicație rațională. Puteau accepta că din cer căzuse cineva. Iar față de zeii tineri era necesară o conduită diferită.

În spatele lui Andrew Simpson Smith, focul izbucni cu un trosnet. Tally simți mirosul de mâncare și auzi inconfundabilul țipăt al găinii prinse pentru a fi tăiată. Din câte se părea, o vizită divină era o scuză suficient de bună pentru un festin în toiul nopții.

Omul sfânt întinse un braț spre foc, iar mulțimea se dădu din nou la o parte, pentru a-i face loc să treacă.

— Ne spui cum ai căzut? Am să le explic eu cuvintele tale.

Tally oftă. Era epuizată, uluită și rănită. Mâna încă o durea. Nu voia nimic mai mult decât să se ghemuiască într-un loc și să doarmă. Dar focul părea primitiv și vesel, după ce ea căzuse în cascadă. În plus, era greu să reziste expresiei lui Andrew.

Nu putea dezamăgi întregul sat. Aici nu erau ecrane pe pereți, buletine de știri, nu exista acoperire prin satelit, iar echipa de fotbal care să vină în turneu erau fără îndoială mai puține, mai rare. Ca și în Ținutul de Fum, poveștile deveneau o distracție prețioasă și probabil că nu se-ntâmpla foarte des să cadă străini din cer.

— În regulă, spuse ea. O poveste, dar apoi mă culc.

Întreaga suflare a satului se adună în jurul focului.

Mirosul de pui fript venea dinspre țepușele lungi, ținute deasupra focului. Niște vase de lut erau împinse printre cărbuni, conținând ceva lăptos și mirosind a drojdie. Bărbații se adunară pe primul rând, mâncând gălăgios, ștergându-și mâinile soioase de bărbi până când acestea luceau în lumina focului. Femeile aveau grijă de mâncare, în timp ce copiii alergau frenetic. Cei mai în vârstă ațâțau focul cu crengi smulse din întuneric. Iar când se dădu semnalul că Tally avea să vorbească, toată lumea se așeză.

Poate pentru că stăteau la masă cu ea ori zeii tineri nu-i intimidau în aceeași măsură, dar acum mulți dintre săteni îndrăzneau să o privească în ochi, unii chiar zgâindu-se la chipul ei frumos în timp ce așteptau povestea.

Andrew Simpson Smith ședea lângă ea, mândru și pregătit să traducă.

Tally își dresе glasul, întrebându-se cum să explice călătoria ei aici într-un fel care să aibă sens pentru acești oameni. Ei știau despre magnetoglisoare și despre frumoși, din câte se părea. Dar oare știau și despre speciali? Dar despre operație? Despre Infra? Ținutul de Fum?

Diferența dintre senzațional și aiurea?

Tally se îndoia că povestea ei urma să aibă vreo logică pentru mulțime.

Își dresе din nou glasul, privind în jos, spre pământ, ca să scape de privirile lor nerăbdătoare. Se simțea obosită, cu mintea aproape învăluită în ceața frumoșilor, după somnul întrerupt. Toată călătoria ei din oraș până în acest loc părea un vis.

Un vis. Zâmbi la gândul ăsta și, încet, cuvintele pentru povestea ei începură să-și găsească drum spre buzele ei.

— A fost odată o tânără și frumoasă zeiță, spuse Tally, apoi așteptă ca vorbele ei să fie redată în limba sătenilor.

Ciudatele silabe care ieșeau din gura lui Andrew făceau ca scena luminată de foc să pară încă și mai onirică, astfel că povestea izvorî din Tally fără efort.

— Trăia într-un turn înalt din oraș. Era un turn foarte primitiv, dar tânăra n-avea cum să coboare în lume. Și, într-o zi, zeița hotărî că avea lucruri mai bune de făcut decât să se privească în oglindă...

RĂZBUNAREA

Tally se trezi în sunete și mirosuri nefamiliare: sudoare și respirația specifică dimineții, un cor de sforăituri și fornăieli, căldura greoaie și umedă a spațiului mic și înghesuit.

Se foi în întuneric și un val de mișcări porni dinspre ea, trupurile intercalate mișcându-se pentru a se așeza mai confortabil. Sub păturile de blană, căldura blândă și confortabilă îi înmuiase simțurile. Părea aproape un vis frumos, cu excepția mirosului copleșitor de oameni nespălați și a faptului că Tally chiar avea nevoie să facă pipi.

Deschise ochii. Lumina se filtra prin horn, care era de fapt doar o gaură în acoperiș, permițând fumului să iasă. Judecând după unghiul în care răzbăteau razele soarelui, era pe la mijlocul dimineții. Toată lumea dormea până târziu. Asta nu era nicio surpriză, de vreme ce petrecerea durase până-n zori. După ce Tally terminase de vorbit, urmaseră alte povești, cu toții întrecându-se pentru a vedea a cui istorisire o să-l țină treaz pe zeul somnoros, iar Andrew Simpson Smith tradusese tot, neobosit.

Când, în sfârșit, merseseră la culcare, Tally descoperise că *patul* era un concept străin aici. Ajunsesse să împartă acest bordei cu alte douăzeci de persoane. Din câte se părea, în acest sat, încălzirea în timpul iernii însemna somnul la grămadă, sub învelitori de blană. Fusesse ciudat, dar nu suficient de ciudat cât să mai rămână trează vreun minut.

De dimineață, trupuri inconștiente zăceau peste tot în jurul ei, mai mult sau mai puțin îmbrăcate, lipite unele de altele, acoperite de blănuri. Dar contactul întâmplător nu avea nimic sexual. Era doar o modalitate de încălzire, cum fac pi-soii puși într-un coș.

Tally încercă să se ridice și descoperi un braț în jurul ei. Era Andrew Simpson Smith, sforăind încetișor, cu gura întredeschisă. Îl împinse deoparte, iar el se răsuci fără să se trezească, înconjurându-l cu brațul pe bătrânul care dormea în cealaltă parte.

În timp ce se mișca prin semiîntuneric, Tally începu să-și dea seama că bordeiul acela aglomerat o amețea. Era conștientă că acești oameni nu inventaseră mașinile de zbor, ecranele sau toaletele moderne, poate că nici măcar uneltele de metal, dar lui Tally nu-i trecuse niciodată prin cap că putea să mai existe cineva care să nu fi auzit de *intimitate*.

Își croi drum printre trupuri, împiedicându-se de brațe, picioare și cine știe ce altceva, ca să ajungă la ușă. Aplecându-se și târându-se, ieși recunoscătoare la soare, în aerul curat.

Din pricina frigului pătrunzător, i se făcu pielea găinii pe brațe și pe față. Fiecare respirație îi ducea gheață în plămâni. Tally își dădu seama că haina ei se afla în bordei, așa că nu

făcu decât să-și înconjoare trupul cu brațele, hotărând că prefera să dârdâie decât să străbată din nou acel loc plin de trupuri strânse unele în altele ca o armură. Aici, afară, în frig, simți că o durea mâna la care se rănise în noaptea de dinainte; și se simțea obosită după o zi întreagă de cutreierat. Poate că, până la urmă, căldura din bordei nu fusese chiar atât de rea. Dar prioritățile erau priorități.

Pentru a găsi latrina, Tally trebuia doar să-și urmeze instinctul. Iar mirosul copleșitor o făcu să se bucure pentru prima dată că evadarea ei avusese loc iarna. Oare cum trăiau oamenii aici vara?

Desigur, Tally mai avusese de-a face cu toaletele în aer liber. Dar cei din Ținutul de Fum își tratau reziduurile, folosind niște simple nanoparticule cu autopropagare, pe care le luau de la uzinele de reciclare din oraș. Nanoparticulele pătrundeau prin sistemul de decantare, ducând deșeurile în sol, ceea ce ajuta culturile, iar Tally mâncase acolo cele mai bune tomate din viața ei. Mai important, nanoparticulele împiedicau latrinele să răspândească mirosuri neplăcute. Oricât de mult ar fi iubit natura, aproape toți cei din Ținutul de Fum se născuseră la oraș. Erau produsul unei civilizații tehnologizate și nu le plăceau mirosurile dezagreabile.

Însă această așezare era cu totul altceva, aproape ca miticii locuitori de dinainte de Ruinele Ruginite, care trăiseră până să apară înalte tehnologii. Din ce fel de cultură proveneau acești oameni? La școală, li se spunea că toți cei din Ruine încadraseră pe toată lumea în sistemul lor economic, distrugând orice alt fel de viață. Și, cu toate că nu era niciodată menționat, Tally știa că specialiștii făceau cam același

lucru. Așa că de unde apăruseră oamenii ăștia? Reveniseră la stilul ăsta de viață după dispariția civilizației celor din Ruine? Sau trăiseră în sălbăticie încă de dinainte? Și cum de-i lăsau specialii în pace?

Oricare-ar fi fost răspunsurile la aceste întrebări, Tally își dădu seama că nu putea face față latrinei, era mult prea obișnuită cu traiul la oraș. Se afundă mai adânc în pădure. Deși știa că acest lucru nu fusese agreat în Ținutul de Fum, spera că aici zeii tineri beneficiau de dispense speciale.

Când Tally le făcu semn cu mâna unor paznici care se aflau la datorie, la marginea așezării, aceștia dădură din cap un pic neliniștiți, ferindu-și ochii și ascunzându-și bâtele la spate. Vânătorii continuau să se teamă de ea, de parcă s-ar fi întrebat cum de nu dăduseră încă de bucluc pentru că încercaseră să-i zdrobească țeasta.

La doar câțiva metri depărtare, printre copaci, satul dispărea vederii, însă Tally nu-și făcea griji că s-ar rătăci. Pale de vânt încă aduceau până la ea duhoarea intensă a latrinei; iar ea se afla suficient de aproape cât să strige la paznici, dacă se întâmpla să nu mai știe pe unde s-o ia.

Chiciura nopții se topea sub soarele arzător, transformându-se într-o ceață continuă. Pădurea scotea sunete înfundate, precum vechea locuință a părinților ei atunci când nimeni altcineva nu se mai afla acasă. Umbrele frunzelor se profilau pe conturul copacilor, fiecare formă devenind neclară, iar Tally le vedea cu coada ochiului cum se mișcau la fiecare adiere de vânt. Îi reveni sentimentul — pe care-l avusesese cu o zi înainte de întoarcere, că era observată. Găsi rapid un loc și făcu pipi.

Dar nu se întoarse imediat. Era inutil să-și lase imaginația să zboare. Câteva momente de intimitate erau un lux aici. Se întrebă cum procedau iubiții atunci când voiau să fie singuri și dacă în acest loc secretele puteau fi păstrate.

În ultima lună, se obișnuise să petreacă aproape fiecare minut împreună cu Zane. Chiar în acel moment, îi simțea absența. Trupul ei avea nevoie să-i simtă căldura. Dar împărțirea dormitorului cu vreo douăzeci de străini era un substitut bizar și neașteptat.

Brusc, Tally își simți nervii încordați și îngheță. Undeva, în câmpul periferic de vizualizare, ceva se mișcase și nu făcea parte din decorul natural de lumini mișcătoare și frunze bățând în vânt. Cercetă copacii cu privirea.

Din pădure se auzi un hohot de râs.

Era Andrew Simpson Smith, care stătea pe vine printre tufișuri, cu un zâmbet larg pe față.

— M-ai spionat? întrebă ea.

— Spionat?! replică el, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul, iar Tally se întrebă dacă, având atât de puțin parte de intimitate, cei de-aici știau măcar ce însemna asta.

— M-am trezit când ne-ai lăsat acolo, Sânge Tânăr. M-am gândit că poate apuc să te văd cum...

— Cum ce? întrebă Tally, ridicând din sprânceană.

— Cum zbori, răspunse el sfios.

Tally râse. În noaptea de dinainte, oricât ar fi încercat ea să explice, Andrew Simpson Smith nu înțelesese conceptul de zbor cu placa. Le spusese că zeii tineri nu foloseau prea mult magnetoglisoarele, însă ideea că existau mai multe tipuri de vehicule păru să-l zăpăcească.

Amuzamentul ei îl răni. Probabil se gândea că Tally ascundea față de el puterile-i speciale, ca să-l necăjească.

— Îmi pare rău, Andrew. Însă, după cum ți-am spus și aseară, nu pot zbura.

— Totuși, în povestea ta ai spus că urmează să-ți întâlnești prietenii.

— Da. Dar, ți-am zis, placa mea e pierdută. Undeva, sub apă. Mă tem că trebuie să mă mulțumesc să merg pe jos.

Pentru o secundă, el păru confuz, poate uluit că dispozițiile divine se puteau defecta. Apoi, brusc, zâmbi, revelând lipsa unui dinte, lucru care-l făcea să arate ca un prichindel.

— Atunci, o să te ajut. O să mergem până acolo împreună.

— Oh, serios?

El încuviință.

— Membrii familiei Smith sunt oameni sfinți. Eu sunt un slujitor al zeilor, așa cum a fost și tatăl meu...

Vocea i se pierdu când rosti ultimele cuvinte. Tally era din nou uimită cât de ușor putea citi chipul lui Andrew. Toate emoțiile sătenilor păreau să iasă la suprafață, de parcă nici măcar intimitatea gândurilor nu fusese inventată aici. Se întrebă dacă ei se mințeau vreodată.

Cu siguranță, niște frumoși îi mințiseră pe ei, la un moment dat. Niște zei, într-adevăr.

— Când a murit tatăl tău, Andrew? Nu cu mult timp în urmă, nu-i așa?

El o privi uimit, întrebându-se dacă-i citise gândurile printr-o magie.

— Doar acum o lună, chiar înainte de noaptea cea mai lungă.

Tally se întrebă ce era noaptea cea mai lungă, dar nu-l întrerupse.

— Căutam ruine amândoi. Zeilor maturi le place să căutăm locuri vechi și ruginite pentru ei, ca să le studieze. Am dat de niște intruși.

— Intruși? Așa cum ați crezut că eram eu?

— Da. Dar ei nu erau zei tineri. Era un grup venit să ucidă. Noi i-am zărit primii, dar câinii lor ne cunoșteau mirosul. Iar tatăl meu era bătrân. Ar fi împlinit patruzeci de ani, dacă ar fi trăit, spuse el mândru.

Tally expiră lung. Toți cei opt străbunici ai ei erau încă în viață și depășiseră o sută de ani.

— Oasele lui erau fragile. Vocea lui Andrew se transformase într-o șoaptă: Traversând în goană un râu, și-a sucit glezna. A trebuit să-l las în urmă.

Tally înghiți în sec, uluită de ideea că putea să moară cineva din cauză că-și sucise glezna.

— Oh, îmi pare rău!

— Mi-a dat cuțitul lui înainte să plec.

Andrew îl scoase de la brâu, iar Tally îl privi mai bine decât o făcuse în noaptea precedentă. Era un simplu cuțit de bucătărie, cu mânerul uzat și crestă.

— Acum, eu sunt omul sfânt.

Tally încuviință încet. Imaginea cuțitului ieftin din mâna lui îi amintea cum era să se sfârșească întâlnirea cu acești oameni. Fusesse cât pe ce să împărtășească soarta tatălui lui Andrew.

— Dar de ce?

— De ce, Sânge Tânăr? Pentru că sunt fiul lui.

— Nu, nu asta te întreb. De ce voiau intrușii să-l omoare pe tatăl tău? Sau oricine altcineva?

Andrew se încruntă, de parcă întrebarea i s-ar fi părut ciudată.

— Era rândul lor.

— Ce era?

Andrew ridică din umeri.

— Noi uciseseăm vara. Acum era rândul lor să se răzbune.

— Voi îl omorâserăți pe ... unul de-al lor?

— Răzbunarea noastră, pentru că-l omorâseră pe unul de-al nostru la începutul primăverii, răspunse el, zâmbind cu răceală. Eu am făcut parte din acel grup.

— Așadar, asta e un fel de răzbunare? Dar când a început toată treaba asta?

— Când a început?! Privi lama cuțitului, de parcă ar fi încercat să descopere ceva în oglinda metalului șters. Dintotdeauna a fost așa. Ei sunt intruși, răspunse el zâmbind. M-am bucurat când te-au adus acasă pe tine, și nu o pradă. Așa că încă este rândul nostru și s-ar putea să-mi răzbun tatăl.

Tally rămase fără grai. În câteva secunde, Andrew Simpson Smith se preschimbase dintr-un fiu mâhnit într-un soi de ... *sălbatic*. Degetele lui deveniseră și mai palide, cuprinzând mânerul cuțitului atât de strâns, încât tot sângele i se scursese din carne.

Tally își luă ochii de la armă și clătină din cap. Nu era drept să-l considere necivilizat. Ceea ce descria Andrew era la fel de vechi precum însăși civilizația. La școală li se vorbise despre această vrajbă sângeroasă. Iar cei din Ruinele Ruginite

fuseseră mai răi, inventând războiul în masă, creând tehnologii tot mai ucigătoare, până când aproape că distruseseră lumea.

Totuși, Tally nu-și permitea să uite cât de diferiți erau acești oameni de toți cei pe care-i cunoscuse ea vreodată. Se forță să privească expresia îndârjită a lui Andrew, mulțumirea ciudată pe care-o avea când strângea în mână acel cuțit.

Atunci își aminti cuvintele doctoriței Cable. *Omenirea este un cancer, iar noi suntem tratamentul.* Orașele fuseseră construite pentru a se pune capăt violenței, trăsătură ștearsă din creierul frumoșilor. Întreaga lume în care crescuse Tally era un zid de foc împotriva acestui circuit îngrozitor. Iar acum, avea chiar în fața ochilor ei natura adevărată a speciilor. Fugind din oraș, probabil că Tally se îndrepta spre *așa ceva*.

Doar dacă nu cumva doctorița Cable se înșela și mai exista o cale.

Andrew ridică privirea de la cuțit, îl puse la brâu și-și desfăcu brațele goale.

— Dar nu astăzi. Astăzi am să te ajut să-ți găsești prietenii. Râse, chipul lui redevenind luminos.

Tally expiră încet, voind inițial să-i respingă ajutorul. Dar nu avea la cine altcineva să apeleze, iar pădurile dintre ea și Ruinele Ruginite erau pline de drumuri ascunse, pericole ale naturii și poate alți oameni care considera-o o „intrusă”. Chiar dacă nu era vânată de năvălitori însetați de sânge, simplul fapt că își sucise cineva o gleznă se putea dovedi fatal în sălbăticia înghețată.

Avea nevoie de Andrew Simpson Smith, era cât se poate de simplu. Iar el își petrecuse toată viața antrenându-se pentru a ajuta oameni ca ea. Zei.

— Bine, Andrew. Dar hai să plecăm astăzi. Mă grăbesc.

— Desigur. Astăzi.

Se frecă în barbă.

— Unde sunt ruinele astea în care te așteaptă prietenii tăi?

Tally ridică privirea către soare, care încă era suficient de jos pe cer cât să indice estul. După un calcul sumar, arătă înspre nord-vest, înapoi către oraș și, dincolo de el, către Ruinele Ruginite.

— Cam la o săptămână de mers în direcția asta.

— O săptămână?

— Asta înseamnă șapte zile.

— Da, știi calendarul zeilor, răspunse el jignit. Dar o săptămână întregă?

— Da. Nu e chiar atât de departe, nu-i așa?

Vânătorii fuseseră neobosiți în timpul marșului din pădure, cu o noapte în urmă.

Andrew clătină din cap, uluit.

— Dar asta e dincolo de marginea lumii.

HRANA ZEILOR

Plecară la amiază.

Ieși tot satul să-i conducă, aducându-le daruri pentru drum. Majoritatea erau prea grele ca să le poată lua cu ei, așa că Tally și Andrew le refuzară politicos. Totuși, el își pregăti ranița, punând înăuntru înspăimântătoarele felii de carne uscată care-i fuseseră oferite. Când Tally își dădu seama că scopul acelor chestii dezgustătoare era de a fi mâncate, încercă să-și ascundă oroarea, însă nu reuși prea bine. Acceptă un singur dar: o praștie din lemn și piele, oferită de unul dintre tipii mai mari care se număra printre admiratorii săi. Tally își aminti că fusese foarte îndemânatică la praștie, în copilărie.

Căpetenia acordă în mod public binecuvântarea sa pentru această călătorie, adăugând o ultimă rugămintă de a fi iertat — în traducerea lui Andrew — fiindcă fusese cât pe ce să-i despice țeasta unei zeități atât de tinere și de frumoase. Tally îl asigură că zeii mai vârstnici nu vor afla niciodată despre această neînțelegere, iar căpetenia păru ușurată, însă cu ceva rezerve. Apoi îi dăruie lui Andrew o brățară bătută în

cupru, semn al recunoștinței față de tânărul sfânt care ajută la răscumpărarea greșelilor vânătorilor.

Andrew se înroși de mândrie primind cadoul și-l arată spre mulțime, care izbucni în urale. Tally își dădu seama ce probleme crease ea aici. Ca și cum ar fi purtat o rochie semiformală la un bal mascat, vizita ei neașteptată scosese lucrurile din starea lor de normalitate. Dar faptul că Andrew o ajută făcea ca toată lumea să se mai relaxeze. Aparent, mulțumirea zeilor era cea mai importantă misiune a unui om sfânt, ceea ce o făcu pe Tally să se întrebe cât de mult interacționau frumoșii din oraș cu acești săteni.

După ce ea și Andrew trecură de granițele așezării, iar copiii care-i însoțeau fură chemați înapoi acasă de către mamele lor îngrijorate, Tally se hotărî să pună câteva întrebări serioase.

— Andrew, câți zei cunoști ... ăăă, personal?

El își mângâie barba, gânditor.

— De la moartea tatălui meu, în afară de tine n-a mai venit niciun zeu. Nimeni nu mă cunoaște ca om sfânt.

Tally încuviință. După cum își dăduse seama, băiatul încă încerca să preia rolul pe care-l avusese tatăl său.

— Corect. Dar accentul tău e atât de bun! Nu ai învățat limba mea doar de la tatăl tău, nu-i așa?

Zâmbetul lui strâmb părea viclean.

— Nu s-a pus niciodată problema ca eu să discut cu zeii, ci doar să ascult în timp ce tatăl meu îi slujea. Dar, uneori, în timp ce ghidam un zeu la o ruină sau la cuibul vreunei păsări noi și ciudate, mai vorbeam.

— Bravo ție! Și... despre ce vorbeai?

Păstră tăcerea pentru o clipă, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu grijă.

— Discutam despre animale. Când se împerecheau și ce mâncau.

— Înțeleg.

Orice zoolog de la oraș și-ar fi dorit să aibă o armată personală de locuitori anteriori Ruinelor Ruginite care să-l ajute la munca pe teren.

— Altceva?

— Unii zei voiau să știe despre ruine, după cum ți-am spus. Îi duceam acolo.

Același lucru și pentru arheologi.

— Sigur.

— Și mai era un doctor.

— Cine? Care *doctor*? întrebă Tally înghețând. Spune-mi, Andrew... această persoană arăta... înspăimântător?

Andrew se încruntă și apoi râse.

— Înspăimântător? Nu. Ca și tine, era frumos, aproape că-ți era greu să te uiți la el.

Tally se cutremură, ușurată, zâmbi și ridică din sprânceană.

— Nu pare să-ți fie teribil de greu să te uiți la mine.

Băiatul lăsă ochii în pământ.

— Îmi pare rău, Sânge Tânăr.

— Haide, Andrew, nu vorbeam serios.

Îl prinse ușor de umăr.

— Am glumit doar. Uitați-vă cu toții la mine, voi...

Hm... În fine. Și spune-mi Tally, bine?

— Tally, rosti el, analizând cuvântul.

Ea își luă mâna de pe umărul lui, iar Andrew privi locul pe care ea i-l atinsese.

— Ești diferită de ceilalți zei.

— Sper sincer, răspunse ea. Așadar, acest doctor... Arăta normal? Frumos, adică? Sau... ca o zeitate?

— Da. Venea aici mai des decât alții. Dar nu-i păsa de animale sau de ruine. Întreba doar cum merg lucrurile în sat. Cine pe cine curtează, care femeie este însărcinată. Ce vânător ar putea provoca la duel căpetenia.

— Corect. Un antropo..., încercă Tally să-și aducă aminte cuvântul.

— Antropolog, așa li se spune.

Tally ridică din sprânceană. El zâmbi.

— Tatăl meu spunea întotdeauna că am urechi bune. Ceilalți zei îl luau uneori în râs pe doctor.

— Aha!

Se părea că sătenii cunoșteau mai multe lucruri despre vizitatorii lor divini decât își dădeau seama zeii.

— Și deci n-ai întâlnit niciun zeu care să fie... înspăimântător, nu-i așa?

Andrew își miji ochii, după care porni din nou la drum. Uneori îi lua mult timp până răspundea la întrebări, de parcă nici graba nu se inventase la săteni.

— Nu, n-am văzut. Dar bunicul tatălui meu spunea povești despre creaturi cu arme ciudate și fețe ca ale unor ulii, care le îndeplineau dorința zeilor. Luau formă umană, dar se mișcau bizar.

— Ca niște insecte? Rapid și săltăreț?

Andrew făcu ochii mari.

— Atunci sunt reali? Acești *sayshal*?

— *Sayshal*? Oh! Noi le spunem speciali.

— Îi distrug pe toți cei care-i provoacă pe zei.

Tally încuviință:

— Într-adevăr, despre ei e vorba.

— Și când oamenii dispar, uneori se spune că i-au luat *sayshal*.

— Îi iau? *Unde?* se minună Tally.

Rămase tăcută, privind poteca din pădure. Dacă străbunicul lui Andrew dăduse de Circumstanțele speciale, atunci înseamnă că în oraș se știa de zeci de ani despre acest sat, dacă nu cumva chiar de mai mult timp. Oamenii de știință îi exploatau de vreme îndelungată pe-acești oameni și nu se jenau să trimită la ei speciali, ca să-și sporească autoritatea.

Se părea că să-i provoci pe zei era o afacere riscantă.

Merseră o zi, străbătând în goană majoritatea dealurilor. Tally începea să zărească urmele sătenilor fără ajutorul lui Andrew, ca și cum ochii ei ar fi învățat cum să privească mai bine pădurea.

La căderea nopții, găsiră o peșteră în care să se adăpostească. Tally începu să adune lemne de foc, dar se opri când observă că Andrew o privea uluit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Un foc? O să ne vadă intrușii!

— Oh, ai dreptate. Îmi pare rău. Tally oftă și-și frecă palmele ca să-și dezghețe degetele. Prin urmare, chestia asta cu răzbunarea presupune niște nopți friguroase, nu-i așa?

— Să-ți fie frig e mai bine decât să fii mort, Tally, spuse el, apoi ridică din umeri. Și poate că n-o să dureze chiar atât de mult călătoria noastră. O s-ajungem la marginea lumii chiar mâine.

— Da, sigur.

În timpul călătoriei, Andrew nu fusese convins de descrierea pe care Tally o făcuse lumii: o planetă cu circumferința de patruzeci de mii de kilometri, atârând în vid, pe care stăteau cu toții datorită gravitației. Desigur, din perspectiva lui, probabil că suna a țicneală. Lui Tally i se spusese la școală că, pe vremuri, oamenii erau arestați dacă spuneau că Pământul e rotund și, de obicei, oamenii sfinți se ocupau de arestare.

Tally scoase două pachete de SwedeBalls.

— Măcar nu trebuie să facem focul ca să avem mâncare caldă.

Andrew se apropie și o privi cum umple purificatorul. Mestecase carne uscată întreaga zi și părea încântat să încerce puțin din „hrana zeilor“. Când purificatorul scoase un țuit, iar Tally dădu deoparte capacul, el rămase cu gura căscată când văzu aburul ridicându-se din pachetul de SwedeBalls. Tally i-l întinse.

— Haide! Tu primul!

Nu trebui să insiste. În sat, bărbații mâncau întotdeauna primii, iar femeile și copiii se alegeau cu resturile. Tally era un zeu, desigur, și, în anumite privințe, o trataseră ca pe un

bărbat preaslăvit, însă unele obiceiuri mor greu. Andrew luă purificatorul de la ea și își vârî mâna înăuntru ca să ia o chiftea. O înghiți dintr-o îmbucătură.

— Hei, vezi să nu te frigi, îl avertiză ea.

— Dar unde este focul? întrebă el încet în timp ce se lungea pe degete și ridica purificatorul în căutarea flăcării de dedesubt.

— Este electronic... Are un foc foarte mic. Ești sigur că nu vrei să mănânci cu bețigașe?

Andrew se chinui o vreme cu bețigașele, dar mâncarea se răcea, așa că, în cele din urmă, se apucă să mănânce cu mâna. O ușoară expresie de dezamăgire îi apăru pe chip în timp ce mesteca.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Credeam că hrana zeilor este mai... bună, cumva.

— Hei, asta este hrana *deshidratată* a zeilor, bine?

Tally mănă după ce termină el, dar pachetul ei de Curry-Noods fu dezamăgitor, după festinul din noaptea precedentă. Își aminti de zilele petrecute în Ținutul de Fum, când, în sălbăticie, hrana avea gust mult mai bun. Nici măcar produsele proaspete nu erau vreodată spectaculoase atunci când erau culese de pe rezervoare hidroponice. Și trebuia să-i dea dreptate lui Andrew — mâncarea deshidratată nu era cătuși de puțin divină.

Tânărul sfânt fu surprins să vadă că Tally nu voia să doarmă ghemuită lângă el. La urma urmelor, era iarnă! Ea îi spusese că intimitatea era o chestie specifică zeilor — el nu avea cum să înțeleagă acest lucru —, dar Andrew încă era abătut

când Tally își mestecă pilula cu pastă de dinți și-și găsi un colț în care să se culce singură.

În toiul nopții, Tally se trezi pe jumătate înghețată și regretă hotărârea ei nepoliticoasă. După o lungă și tăcută sesiune de autoînvinuire, oftă și se târî până la Andrew, lipindu-se de spinarea lui. Nu era Zane, dar era mai bine să accepte căldura unei alte persoane decât să zacă pe podeaua de piatră, tremurând singură, într-o stare deplorabilă.

Când se trezi în zori, mirosul de fum umplea peștera.

LA MARGINEA LUMII

Tally încercă să strige, dar o mână îi acoperi gura cu fermitate.

Se pregătea să izbească în beznă cu pumnii, dar instinctul îi spuse să n-o facă. Andrew era cel care-o ținea așa. Îl putea *mirosi*, își dădu ea seama. După două nopți de somn unul lângă altul, subconștientul ei îi recunoștea mirosul.

Se relaxă, iar el îi dădu drumul.

— Ce se-ntâmplă? șopti ea.

— Intrușii. Suficienți cât să facă focul.

Derutată, Tally cugetă o clipă, apoi înțelese: din pricina răzbunării sângeroase, doar un grup mare de bărbați înarmați ar fi îndrăznit să facă focul în afara satului, singurul loc unde-ar fi fost în siguranță.

Tally inhală aerul plin de fum, detectând miros de carne friptă. Frânturi dintr-o conversație — glasuri răgușite — ajunseră până la urechile ei. Trebuie să-și fi făcut tabăra prin preajmă, după ce Tally și Andrew se culcaseră, iar acum își pregăteau micul dejun.

— Ce facem?

— Tu stai aici. Eu mă duc să văd dacă-l găsesc singur pe vreunul.

— Ce faci? șuieră ea.

El scoase cuțitul moștenit de la tatăl său.

— Asta-i șansa mea să egalez scorul.

— *Scorul?* Ce mai e și asta, un meci de fotbal? șopti Tally.

O să fii ucis! Cum ai zis și tu, trebuie să fie o mulțime.

Andrew o privi mânios.

— O să-l ucid doar pe cel singur. Nu sunt idiot.

— Las-o baltă!

Tally îl apucă pe Andrew de încheietura mâinii. El încercă să se elibereze, dar puterea lui nu se compara cu musculatura ei, întărită în urma operației.

El o privi sever, apoi spuse cu voce tare:

— Dacă ne certăm, o să ne-audă.

— Nu mai spune! Șșșș!

— Dă-mi drumul!

Ridicase din nou vocea, iar Tally își dădu seama că, dacă era nevoit, avea să și strige. Onoarea îl împingea să-și vâneze dușmanul, chiar dacă punea în pericol viețile amândurora. Desigur, probabil că intrușii nu i-ar fi făcut rău lui Tally după ce i-ar fi văzut chipul frumos, dar Andrew ar fi fost ucis și chiar asta avea să se întâmple dacă era prins, adică dacă nu tăcea. Tally nu avea de ales, trebuia să-i dea drumul.

Andrew se îndepărtă fără să mai scoată vreun cuvânt și se târî afară din peșteră, ținând cuțitul în mână.

Tally rămase în întuneric, uluită, gândindu-se la conflictul lor. Ce i-ar fi putut spune? Ce argumente spuse în șoaptă

ar fi putut învinge un conflict ce data de zeci de ani? Nu exista speranță.

Poate că era ceva mai profund decât atât. Tally își aminti din nou de conversația cu doctorița Cable, care afirmase că oamenii redescopereau întotdeauna războiul, cu toții deveneau iar locuitori ai Ruinelor Ruginite, până la urmă — specia asta era o plagă planetară, indiferent dacă știa ce înseamnă o planetă sau nu. Așadar, care era tratamentul pentru *așa ceva*, dacă nu operația?

Poate că ideea specialilor era corectă.

Tally se ghemui în peșteră, tristă, flămândă și însetată. Plosca lui Andrew era goală; nu avea nimic altceva de făcut decât să-l aștepte. Dar dacă nu se mai întorcea?

Cum putuse s-o *părăsească*, s-o lase aici?

Desigur, fusese nevoit să-și părăsească tatăl în râul acela, rănit, convins că va fi ucis. Poate că oricine ar dori răzbunare după ce a trecut prin *așa ceva*. Dar Andrew nu-i căuta pe cei care-i uciseseră tatăl, era pornit doar să omoare un străin la întâmplare, putea fi oricine. Iar asta nu avea niciun sens.

Mirosul de mâncare se atenuă în cele din urmă. Strecurându-se până la marginea peșterii, Tally nu mai auzi sunetele din tabără, ci doar vântul prin frunze.

Apoi văzu pe cineva apropiindu-se printre copaci...

Andrew. Era plin de noroi de parcă s-ar fi târât pe burtă, dar cuțitul pe care-l strângea în mână era curat. Tally nu văzu sânge pe mâinile lui. Pe măsură ce se apropia, ea constată cu ușurare că părea dezamăgit.

— Așadar, n-ai avut noroc? îl întreabă ea.

El scutură din cap.

— Tatăl meu nu a fost încă răzbunat.

— Aiurea. Hai să plecăm!

El se încruntă.

— Nu luăm micul dejun?

Tally îl privi mânioasă. Cu doar puțin timp în urmă, el nu-și dorea altceva decât să atace și să ucidă un străin la întâmplare, iar acum avea chipul unui copilaș căruia i se promisese înghețată, după care-i fusese refuzată.

— E prea târziu pentru micul dejun, spuse ea și-și puse rucsacul pe umăr. În ce direcție este marginea lumii?

Merseră în tăcere până după prânz, când stomacul revoltat al lui Tally o forță să se oprească, în sfârșit. Pregăti VegiRice pentru amândoi, neavând poftă să guste carne sintetică.

Andrew era ca un cățeluș care dorește să placă, încercând în joacă să folosească bețișoarele și făcând glume pe seama propriei sale neîndemânări. Dar Tally nu reușea să zâmbească. Tremurul care se strecurase în oasele ei atunci când el căuta răzbunare nu dispăruse încă.

Desigur, nu era tocmai drept să se supere pe Andrew. Probabil că el nu putea înțelege aversiunea ei față de uciderea la întâmplare. El crescuse în mijlocul acestui circuit al răzbunării. Făcea parte din viața lui, precum dormitul la grămadă ori tăiatul copacilor. Nu vedea ce era rău în asta, la fel cum nu înțelegea de ce pe ea o deranja atât de mult latrina.

Tally era diferită de săteni. Cel puțin atâta se schimbase în decursul istoriei omenirii. Poate că exista speranță, până la urmă.

Dar nu simțea dorința să discute asta cu Andrew, și nici măcar să-i zâmbească.

— Ce este dincolo de marginea lumii? spuse ea într-un târziu.

El ridică din umeri.

— Nimic.

— Trebuie să fie *ceva*.

— E locul în care lumea pur și simplu se sfârșește.

— Ai fost acolo vreodată?

— Desigur. Fiecare băiat merge acolo, o dată pe an, până devine bărbat.

Tally se încruntă: alt club al băieților.

— Și cum arată? Ca un râu larg? Un soi de stâncă?

Andrew clătină din cap.

— Nu. Arată ca pădurea, ca orice alt loc. Dar este capătul. Acolo se află niște oameni mici, care au grijă să nu mergi mai departe.

— Oameni mici, spui?

Tally își aminti de o hartă veche de pe zidul bibliotecii din școala pentru urâți. Cuvintele „Aici sunt dragoni” erau scrise cu litere înflorite în toate locurile goale. Poate că această margine a lumii nu era altceva decât granița hărții mentale a lumii pe care o aveau acești săteni. Ca și în cazul nevoii lor de răzbunare, pur și simplu nu puteau vedea mai departe.

— Ei bine, n-o să fie marginea și pentru mine.

El ridică din nou din umeri.

— Tu ești un zeu.

— Da, asta sunt. Cât de departe ne aflăm acum?

El privi soarele.

— O să ajungem acolo înainte de căderea nopții.

— Bun.

Tally nu voia să mai petreacă încă o noapte lipită de Andrew Simpson Smith, dacă avea cum să evite asta.

Nu mai văzură alte semne de intruși în următoarele câteva ore, dar obiceiul tăcerii se impusese. Chiar și după ce Tally hotărî că nu mai era supărată pe Andrew, se trezi că parcurge kilometri întregi fără să rostească un cuvânt. El părea descurajat de tăcerea cu care-l trata ea sau poate că era doar abătut pentru că nu reușise să ucidă niciun special în dimineața asta.

O zi proastă din toate punctele de vedere.

Umbrele după-amiezii începuseră să se lungească în spațele lor, când el spuse:

— Suntem aproape acum.

Tally se opri ca să bea apă și să cerceteze orizontul. Arăta ca orice alt petic de pădure pe care-l văzuse de când căzuse din cer. Poate că trunchiurile erau ceva mai subțiri aici, luminișurile erau mai mari și aproape lipsite de iarbă, în frigul tot mai acut al iernii. Dar oricum, nu aducea cu imaginea pe care ar avea-o cineva despre marginea lumii.

Andrew mergea mai încet, de parcă ar fi căutat semne printre copaci. Uneori se uita spre dealurile îndepărtate, ca să găsească puncte de reper. În cele din urmă, se opri, privind pădurea, cu ochi mari.

Lui Tally îi luă câteva clipe să-și concentreze privirea, apoi văzu ceva atârnat de un copac. Arăta ca o păpușă, o siluetă de om făcută din crenguțe și flori uscate, mare cam cât un pumn.

Se legăna în vânt, ca un pitic care dansează. Mai văzu răspândite în depărtare și alte asemenea păpuși.

Tally nu se putu abține să nu zâmbească.

— Așadar, ei sunt oamenii mici?

— Da.

— Iar asta e marginea lumii tale?

Ei i se părea că totul arată la fel: tufișuri bogate și copaci plini de păsări gălăgioase.

— *Marginea lumii*. Nu marginea lumii mele. Nimeni n-a trecut vreodată de acest punct.

— Da, sigur.

Păpușile probabil doar marcau teritoriul următorului trib. Văzu o pasăre apropiindu-se de una dintre păpuși, privind-o curioasă, probabil întrebându-se dacă se putea mânca.

Tally oftă și-și ajustă rucsacul pe umăr, îndreptându-se spre cea mai apropiată păpușă. Andrew n-o urmă, dar avea s-o facă după ce superstițiile lui se dovedeau lipsite de fundament. Cu secole în urmă, își aminti Tally, marinarilor le era teamă să străbată oceanul, gândindu-se că, mai devreme sau mai târziu, aveau să cadă dincolo de margine. Până când cineva a încercat și s-a dovedit că dincolo de margine erau alte continente.

Pe de altă parte, poate că era mai bine dacă Andrew nu o urma. Ultimul lucru de care avea nevoie era un tovarăș preocupat de răzbunare cu orice preț. Cu siguranță că oamenii de dincolo de marginea lumii nu aveau nimic de-a face cu moartea tatălui său, dar pentru Andrew erau intruși la fel de buni de ucis ca oricare alții.

Apropiindu-se, Tally văzu alte păpuși. Atârneau la distanță de câțiva metri unele de altele, creând un soi de graniță, ca niște decorațiuni diforme la o petrecere în aer liber. Căpățânile lor erau înclinate în mod ciudat. Toate erau atârinate de gât cu un laț făcut din sfoară groasă. Înțelegea de ce acești omuleți le păreau înspăimântători sătenilor și simți un fior rece pe spinare...

Apoi senzația de furnicătură se mută la degete.

La început, Tally avu impresia că-i amorțește brațul, înțepăturile coborând dinspre umăr. Își așeză mai bine rucsacul, încercând să lase sângele să circule, dar senzația nu dispăru.

După câțiva pași, Tally auzi sunetul. O huruitură se ridica dinspre pământ, o notă atât de joasă, încât o putea simți în oase. Apoi îi furnică pielea și Tally simți că lumea începea să tremure în jurul ei. Vederea i se încețoșă, de parcă ochii ei ar fi vibrat în concordanță cu sunetul. Mai făcu un pas înainte, iar sunetul deveni și mai puternic, acum ca un roi de insecte în capul ei.

Ceva era în neregulă aici.

Încercă să se întoarcă, dar descoperi că mușchii i se-nmuiaseră, parcă erau lichizi ca apa. Brusc, rucsacul păru plin de bolovani, iar pământul se transformă într-un soi de terci sub picioarele ei. Legănându-se, reuși să facă un pas înapoi. Sunetul păru să se atenueze.

Își duse o mână în față și văzu că-i tremura. Poate că febra revenea.

Sau locul ăsta era de vină?

Tally își întinse brațul mai mult, iar vibrațiile din vârfurile degetelor sporiră, usturând asemenea unei arsuri solare. În

aer se auzea un bâzâit, care creștea cu fiecare centimetru pe care mâna ei îl parcurgea înspre păpuși. Era ca și cum însăși carnea ei ar fi fost respinsă de acestea.

Scrâșni din dinți și făcu un pas sfidător înainte, dar bâzâitul i se învălmășea în creier și vederea i se încețoșă din nou. Simți un nod în gât când dădu să respire din nou, de parcă aerul ar fi fost prea încărcat electric pentru a-l putea inhala.

Tally se îndepărtă de păpuși clătinându-se, lăsându-se în genunchi atunci când sunetul se atenuă. Continua să simtă furnicăturile pe piele, ca o hoardă de furnici care-i mișunau pe sub haine. Încercă să meargă mai departe, dar corpul ei refuză.

Atunci simți din nou mirosul lui Andrew. Mâinile lui puternice o ridicară de la pământ și o târâră din locul populat de păpuși. Tumultul de senzații dispăru încet.

Tally scutură din cap, încercând să alunge ecourile care încă vibrau. Tot trupul i se cutremura.

— Bâzâitul ăla, Andrew... Mă simt de parcă aș fi înghițit un stup de albine.

— Da. Bâzâit. Ca albinele, răspunse el, privindu-și mâinile.

— De ce nu mi-ai spus? strigă ea.

— Dar ți-am spus. Ți-am vorbit despre oamenii mici. Am zis că nu poți trece de ei.

Tally îl privi supărată.

— Ar fi trebuit să fii mai explicit.

Andrew se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Este marginea lumii. Dintotdeauna a fost așa. Cum de nu știi?

Tally gemu, frustrată, apoi oftă. Ridicând privirea spre cea mai apropiată păpușă, observă ce-i scăpase înainte. Păpușa părea făcută din crenguțe și flori uscate — materiale naturale —, dar nu exista niciun semn că erau vechi. Toate păpușile păreau nou-nouțe, nu ca niște păpuși făcute manual care zăcuseră în ploaie zile în șir. Ori fuseseră toate înlocuite de cineva după ploile torențiale, ori erau făcute din ceva mai rezistent decât crengile.

Cum ar fi plasticul, de pildă.

Iar în interiorul lor era ceva mult mai sofisticat, un sistem de siguranță suficient de puternic încât să paralizeze oamenii, dar suficient de inteligent încât să nu le facă rău copacilor și păsărilor. Ceva care ataca sistemul nervos uman, trasând o barieră de netrecut în jurul lumii acestor săteni.

Atunci, Tally își dădu seama de ce specialiștii permiteau ca așezarea asta să existe. Nu erau doar câțiva oameni rătăciți în pădure. Era proiectul antropologic al cuiva, un soi de teritoriu conservat ca atare. Sau ... cum îi spusese cei din Ruinele Ruginite?

O rezervație.

Iar Tally era captivă în ea.

ZIUA SFÂNTĂ

— Nu ai cum să traversezi? întrebă Andrew în cele din urmă.

Tally oftă, scuturând din cap. Întinse degetele și simți furnicături — așa cum simțise în orice alt loc din zona asta, în care se aflate în ultima oră. Granița de păpuși părea să se întindă cât vedea cu ochii, iar majoritatea lor păreau în stare perfectă de funcționare.

Se îndepărtă de marginea lumii, iar furnicăturile scăzură în intensitate. După prima experiență, Tally nu mai testase bariera dincolo de senzația de furnicătură — îi fusese de ajuns o dată —, dar convinsă că toate celelalte păpuși aveau la fel de multă putere ca și cea care o doborâse. Mașinăriile create în oraș puteau dura multă vreme, iar energia solară era din belșug aici, în copaci.

— Nu. Nu se poate.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Andrew.

— Pari dezamăgit.

— Speram că o să-mi arăți... ce e dincolo.

Ea se încruntă:

— Aveam impresia că nu mă crezi când îți spun că mai e ceva dincolo.

Andrew scutură din cap cu putere.

— Te cred, Tally. Ei bine, nu în privința vidului și a *gravitației*, dar trebuie să mai fie ceva dincolo. Orașul în care locuiești tu trebuie să fie real.

— În care am locuit, îl corectă ea, întinzându-și din nou degetele.

Senzația de furtună persista — parcă s-ar fi sprijinit în mână o oră. Tally păși înapoi și-și masă brațul. Nu avea idee ce fel de tehnologie se folosisese pentru această barieră, dar poate că nu era prea sănătos să o tot testeze. Nu avea rost să riște afectarea permanentă a nervilor.

Păpușelele atârnavă acolo, de parcă-și băteau joc de ea, dansând în vânt. Iar ea era captivă aici, în lumea lui Andrew.

Tally își aminti de toate năzbâtiile pe care le făcuse pe vremea când era urâtă, strecurându-se noaptea afară din dormitor ca să traverseze râul, ba chiar distrugând petrecerea din vila lui Peris, după ce el devenise frumos. Dar abilitățile ei de urâtă nu se prea puteau aplica aici. După cum aflase din conversația cu doctorița Cable, orașul era un loc ușor de păcălit. Sistemul de securitate de-acolo era proiectat astfel încât să stimuleze creativitatea urâților, nu să prăjească sistemul nervos al cuiva.

Pe când bariera asta fusese creată ca să-i țină departe de oraș pe acești săteni periculoși, să-i protejeze pe cei plecați în excursii ori în tabără și pe toți cei care se aventurau în natură. Aceste păpuși nu păreau să se defecteze la simpla atingere cu cuțitul, de către Tally.

Gândul la năzbâtiile din vremea de urâtenie o făcu să-și ducă mâna în buzunarul de la spate, unde-și ținea praștia. Părea puțin probabil să poată păcăli marginea lumii, dar poate că merita să încerce o abordare directă.

Găsi o piatră netedă, turtită și o așeză în praștie, după care-i dădu drumul. Piatra rată cu vreun metru cea mai apropiată păpușă.

— Cred că mi-am cam ieșit din mână.

— Sânge Tânăr! spuse Andrew. E înțelept să faci așa ceva? Ea zâmbi.

— Ți-e teamă că o să distrug lumea?

— Poveștile spun că zeii le-au pus aici ca să marcheze marginea uitării.

— Da, mă rog. Sunt mai mult niște simple avertismente de genul „Nu intra“ și „Rămâi înăuntru“, presupun, pentru a vă ține în spațiul vostru. Lumea se întinde mult mai departe, crede-mă. Este doar un truc prin care vă împiedică să aflați.

Andrew întoarse privirea, iar Tally se gândi că avea să vină cu alte argumente, în schimb el căzu în genunchi și luă de jos o piatră de mărimea unui pumn. Își dădu brațul înapoi, ochi și apoi azvârli piatra. Din prima clipă, Tally își dădu seama că proiectilul avea o țintă exactă. Nimeri cea mai apropiată păpușă, făcând-o să se răsucească, lațul strângându-se în jurul gâtului ei. Apoi păpușa începu să se rotească în direcția opusă, ca un titirez.

— Ai avut curaj, remarcă ea.

El ridică din umeri.

— După cum spuneam, Sânge Tânăr, cred ce-mi spui. Poate că nu e chiar marginea lumii. Dacă-i așa, atunci vreau să văd ce e dincolo de ea.

— Bravo ție!

Tally păși înainte și ridică un braț în aer. Nicio schimbare: în degetele ei încă vibra energia latentă din aer, furnicile urcându-se pe brațul ei până când și-l retrase. Bineînțeles. Orice sistem proiectat să reziste zeci de ani în sălbăticie — supraviețuind furtunilor cu grindină, animalelor înfometate și fulgerelor — putea face față cu brio unui asalt cu câteva pietre.

— Omuleții încă își fac treaba, spuse Tally masându-și degetele. Nu știu cum să trecem de locul ăsta, Andrew. Dar a fost o încercare frumoasă.

Andrew își privea mâna goală, de parcă ar fi fost el însuși surprins de atacul asupra lucrării zeilor.

— E o chestie ciudată să vrei să treci de marginea lumii, nu-i așa?

Ea râse:

— Bun venit în viața mea! Dar îmi pare rău că te-am adus până aici degeaba.

— Nu, Tally. Mă bucur că am văzut.

Tally încercă să-i citească expresia — un amestec de uimire, o privire intensă.

— Ce să vezi? Cum îmi distrug sistemul nervos?

El clătină din cap.

— Nu. Cum tragi cu praștia.

— Poftim?

— Când am venit aici în copilărie, am simțit cum omuleții vor să intre în mine și am dorit să fug acasă. O privea, încă uluit. Continuă: Dar tu ai vrut să tragi cu praștia în ei. Nu știi lucruri pe care le cunoaște orice copil, dar ești sigură de forma acestei... *planete*. Te porți de parcă...

Se opri. Cunoștințele lui cu privire la limbajul orașului erau limitate.

— De parcă aş vedea lumea diferit?

— Da, răspunse el încet, privirea devenindu-i și mai intensă.

Cu siguranță, își spuse Tally, lui Andrew nu-i trecuse prin minte până atunci că oamenii puteau vedea realitatea în feluri complet diferite. Între strădania de a supraviețui atacurilor intrușilor și obținerea hranei pentru a trăi, sătenii probabil că nu aveau prea mult timp la dispoziție pentru probleme filosofice.

— Cam așa este, spuse ea, atunci când ieși din rezervație, adică atunci când treci de marginea lumii. Apropo, ești sigur că, indiferent în ce direcție o luăm, dăm de omuleții ăștia?

Andrew încuviință.

— Tata m-a învățat că lumea este un cerc ce poate fi parcurs în șapte zile. Asta e marginea cea mai apropiată de satul nostru. Dar tata a străbătut odată întregul cuprins al lumii.

— Interesant. Crezi că voia să găsească o cale de ieșire?

Andrew se încruntă.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Ei bine, presupun că n-a găsit-o. Așadar, cum să evadez din lumea asta a voastră, s-ajung la Ruinele Ruginite?

Andrew tăcu un moment, dar Tally își dădu seama că se gândea, analiza întrebarea la nesfârșit. În cele din urmă, el spuse:

— Trebuie să aștepti următoarea zi sfântă.

— Următoarea ce?

— Zilele sfinte sunt cele în care ne vizitează zeii. Vin cu magnetoglisoare.

— O, serios? Tally oftă. Nu știu dacă ți-ai dat seama de asta, Andrew, dar eu n-ar trebui să fiu aici. Dacă mă văd zeii maturi, dau de bucluc.

El râse.

— Crezi că sunt un prost, Tally Sânge Tânăr? Ți-am ascultat povestea despre turn. Înțeleg că ai fost alungată.

— Alungată?

— Da, Sânge Tânăr. Ai semnul ăsta.

El își trecu degetele peste sprânceana ei stângă.

— Semn? Oh, da...

Pentru prima dată de când se întâlniseră, Tally își aminti de tatuajul ei luminos.

— Așadar, tu crezi că semnul ăsta înseamnă ceva?

Andrew își mușcă buza, coborându-și privirea de la sprânceana ei.

— Nu sunt sigur, bineînțeles. Tata nu m-a învățat nicio dată asemenea lucruri. Dar în satul meu, îi marcăm numai pe cei care au furat.

— Da, sigur. Și ai crezut că am fost... *marcată* cumva?

El ridică privirea, timid, iar Tally își dădu ochii peste cap. Nu era de mirare că sătenii fuseseră atât de confuzi în privința ei. Își imaginaseră că tatuajul era un soi de insignă a rușinii.

— Ascultă, tatuajul ăsta este un accesoriu la modă. Sau ... hm ... să-ți explic altfel. Este doar ceva ce eu și prietenii mei am făcut ca să ne distrăm. Ai observat cum se mișcă uneori?

— Da. Când ești supărată sau zâmbești ori te gândești intens.

— Exact. Ei bine, asta se cheamă un lucru „senzațional”. În orice caz, eu nu am fost alungată, ci am ales să evadez.

— Iar ei o să vrea să te ducă înapoi, înțeleg. Vezi tu, când vin zeii, își lasă magnetoglisoarele în urma lor și intră în pădure ...

Tally clipi, apoi un zâmbet îi luminează chipul.

— Și tu m-ai ajuta să fur de la zeii vârstnici?

Andrew doar ridică din umeri.

— N-o să se supere pe tine?

El oftă, frecându-se-n barbă și analizând situația.

— Trebuie să avem grijă. Dar eu am observat că zeii nu sunt ... perfecți. La urma urmelor, tu ai evadat din turnul lor.

— Măi, să fie, zei imperfecti. Tally își îngădui să chicotească. Ce-ar spune tatăl tău, Andrew?

Băiatul clătină din cap.

— Nu știu sigur. Dar el nu-i aici. Acum, eu sunt omul sfânt.

În acea noapte, își făcură tabăra lângă barieră. Andrew spuse că nimeni — intruși sau altcineva — n-o să-ndrăznească să se aventureze noaptea atât de aproape de păpuși. Era un loc îngrozitor pentru superstițioși. În plus, nimeni nu voia să se simtă aiurea când se trezește și să pornească prin pădure buimac, să-și facă nevoile în beznă.

În dimineața următoare, începură o călătorie ocolitoare înapoi spre satul lui Andrew, fără să se grăbească, evitând zonele de vânătoare ale intrușilor. Avură nevoie de trei zile, timp în care Andrew își expuse cunoștințele despre pădure, îmbinând înțelepciunea folclorului cu știința pe care o preluase de la zei. Înțelegea circuitul apei în natură și câte ceva despre lanțul trofic, dar după o zi în care se contrazisese pe tema gravitației, Tally renunțase.

Când se apropiară de sat, mai era încă o săptămână până la ziua sfântă. Tally îi spuse lui Andrew să-i găsească o peșteră în care să se ascundă, în apropierea luminișului în care-și parcau zeii magnetoglisoarele. Avea de gând să nu fie văzută. Dacă niciunul dintre săteni nu știa că ea se întorsese, aceștia nu o puteau da de gol în fața zeilor. Și nu voia să fie nimeni învinuit pentru găzduirea unei fugare.

Andrew se îndreptă spre casă, unde plănuia să anunțe că Sânge Tânăr trecuse dincolo de marginea lumii. La urma urmelor, se părea că totuși sătenii știau să mintă. Cel puțin, oamenii sfinți o făceau.

Iar povestea lui Andrew avea să fie adevărată, odată ce Tally punea mâna pe un magnetoglisor. Nu era expertă la condus, dar făcuse același curs de siguranță pe care-l făceau toți urâții la vârsta de cincisprezece ani: învățase cum să zboare drept, la înălțime și cum să aterizeze în caz de urgență. Știa că unii urâți se strecurau și zburau mai tot timpul. Spuneau că este ușor. Desigur, ei nu furau decât mașini pentru idioți, care zburau deasupra rețelei orașului.

Totuși, cu cât putea să fie mai dificil în comparație cu placa de zbor?

În timp ce aștepta în peșteră să treacă zilele, Tally se întreba ce făceau ceilalți Infra. Cum avusese probleme să supraviețuiască, nu se mai gândise la ei. Dar acum, că nu avea altceva de făcut decât să stea toată ziua și să se uite la cer, Tally simțea că e pe cale să înnebunească de grijă. Oare scăpaseră Infra să nu mai fie urmăriți de speciali? Găsiseră deja Noul Fum? Și, cel mai important, cum se simțea Zane? Spera că Maddy reușise să-i rezolve problemele.

Își aminti de ultimul minut petrecut împreună înainte ca el să sară din balon, ultimele cuvinte pe care i le spusese. Din toate amintirile tocite ale lui Tally, nu mai trăise niciodată ceva asemănător momentului respectiv. Se simțise mai mult decât senzațională, era ceva dincolo de orice nebunie făcută vreodată, ca și cum lumea avea să se schimbe pentru totdeauna.

Iar acum, nu știa nici măcar dacă el mai era în viață.

N-o liniștea deloc faptul că Zane și ceilalți Infra erau cu siguranță la fel de îngrijorați în privința ei, întrebându-se dacă fusese capturată ori murise când se aruncase din balon. Se așteptaseră s-o întâlnească la Ruinele Ruginite, cu o săptămână în urmă, și deja trebuie că-și imaginau cele mai rele lucruri.

Cât va dura până când Zane însuși va renunța, ajungând la concluzia că ea murise? Dacă Tally n-o să reușească să iasă niciodată din rezervație? Nimeni nu-și putea păstra încrederea veșnic.

Atunci când nu simțea că-nnebunește de-atâtea gânduri, Tally își petrecea timpul punându-și întrebări despre lumea restrânsă a lui Andrew. Cum de ajunsese să existe? De ce li se permitea sătenilor să trăiască aici, în condițiile în care

Ținutul de Fum fusese distrus fără milă? Poate pentru că sătenii erau captivi, credeau în legendele străvechi și păstrau obiceiul răzbunării, în timp ce locuitorii din Ținutul de Fum cunoscuseră adevărul despre oraș și operație. Dar de ce să menții vie o cultură brutală, atunci când scopul civilizației era să oprească violența și tendințele distructive ale omenirii?

Andrew o vizita în fiecare zi, îi aducea alune și câteva legume, pe care să le adauge la hrana deshidratată. Nu renunța să vină cu fâșii de carne uscată, până când Tally gustă din ele. Aveau gustul asemănător cu aspectul: sărate ca algele și mai tari decât un pantof vechi. Dar acceptă recunoscătoare celelalte daruri ale lui.

La rândul ei, Tally îi spuse povești despre locul de unde venise ea, în special istorisiri care demonstrau că orașul zeilor nu însemna perfecțiune divină. Îi spuse despre urăți și operație, explicându-i că frumusețea zeilor era doar un truc tehnologic. Diferența dintre magie și tehnologie era greu de-nțeles pentru Andrew, dar el o ascultă cu multă atenție. Moștenise un scepticism sănătos de la tatăl său, ale cărui experiențe cu zeii, se dovedi, nu îl determinaseră pe bătrânul sfânt să fie întotdeauna plin de respect.

Totuși, Andrew putea fi o companie frustrantă. Făcea niște conexiuni strălucitoare, dar uneori era limitat, așa cum te-ai aștepta să fie cineva care crede că Pământul este drept. Asta se întâmpla mai ales în privința chestiunii băieților aflați la conducere, ceea ce o exaspera pe Tally. Știa că ar fi trebuit să fie mai înțelegătoare, dar nu era dispusă să-i acorde atâta credit lui Andrew. Faptul că el se născuse într-o societate care

considera că femeile sunt servitoare nu însemna că a fi de acord cu planul era în regulă. La urma urmelor, ea întorsese spatele la tot ceea ce ar fi trebuit să-mbrățișeze, după cum fusese crescută: o viață fără efort, frumusețe perfectă, minte de frumoasă. I se părea că și Andrew ar fi putut să-nvețe să-și frigă singur găinile.

Poate că barierele din jurul lumii frumoase a lui Tally nu erau atât de evidente precum omuleții agățați în copaci, dar și de-acolo se scăpa la fel de greu. Își aduse aminte cum se speriasse Peris când privise sălbăticia din balon, nemaidorind brusc să sară și să lase în urmă tot ceea ce știa. Toți oamenii de pe planetă erau programați de locul în care se nășteau, îngrădiți de propriile credințe, dar trebuia măcar să încerci să-ți pui creierul la contribuție. Altminteri, era ca și cum trăiai într-o rezervație, divinizând niște zei falși.

Sosiră în zori, respectând exact calendarul.

De deasupra se auzi vuietul a două mașini — genul de vehicule folosite de speciali, fiecare având câte patru elice elevatoare care să le poarte prin aer. Era o modalitate zgomoasă de a călători, curentul agitând copacii precum o furtună. Din gura peșterii, Tally văzu un nor imens de praf ridicându-se din zona de aterizare și apoi geamătul rotoarelor încetini, în hărmălaia păsărilor înspăimântate. După aproape două săptămâni de sunete naturale, mașinile astea puternice sunau ciudat în urechile lui Tally, de parcă ar fi fost niște motoare dintr-o altă lume.

Se strecură spre luminiș, în lumina zorilor, fără să facă niciun zgomot. Repetând traseul în fiecare dimineață, Tally se

familiarizase cu fiecare copac din drum. Pentru prima dată, zeii maturi aveau să aibă de-a face cu cineva care le cunoștea toate trucurile în general, plus câteva personale.

Privea din ascunzătoare, de la marginea luminișului. Patru frumoși de vârstă mijlocie descărcau vehiculele, scoțând unelte pentru săpat, camere de filmat zburătoare și cuști pentru mostre. Încărcară totul în căruțe. Oamenii de știință arătau ca niște turiști veniți cu cortul, îmbrăcați în haine groase de iarnă. Ochelarii le atârnavă la gât, iar la brâu aveau sticle cu apă. Andrew spunea că niciodată nu rămâneau mai mult de o zi, dar păreau pregătiți să stea săptămâni întregi în sălbăcie. Tally se întreba care dintre ei era Doctorul.

Fiind un om sfânt cât se poate de săritor, Andrew lucra alături de cei patru frumoși, dându-le o mână de ajutor în timp ce ei își aranjau echipamentul. Când întreg echipamentul fu așezat în căruțe, el și frumoșii începură să împingă vehiculele rudimentare spre pădure, lăsând-o pe Tally singură cu magnetoglisoarele.

Își ridică rucsacul și se apropie precaută de luminiș.

Asta era cea mai dificilă parte a planului. Tally putea doar să presupună ce fel de elemente de securitate se aflau la bord. Spera că oamenii de știință nu se gândiseră să folosească sisteme de siguranță mai complicate decât cele pentru copii, codurile simple care-i împiedicau pe prichindei să zboare cu mașina. Desigur, oamenii de știință nu se așteptau ca sătenii să cunoască aceleași trucuri pe care le știa un copil de la oraș, precum Tally.

Decât dacă fuseseră avertizați că prin zonă se aflau fugari...

Fără-ndoială, asta era o prostie. Nimeni nu știa că Tally era blocată aici, fără placă. În plus, nu mai văzuse un magnetoglisor din noaptea în care părăsise orașul. Dacă specialiștii voiau să dea de ea, atunci n-ar fi căutat-o aici.

Ajunse la una dintre mașini și privi ușa deschisă a cargoului, clătinată de vântul blând, negăsind decât bucăți de ambalaj. După alți câțiva pași, se trezi lângă fereastra cabinei pentru pasageri, de asemenea goală. Întinse mâna spre mânerul ușii.

Atunci, o voce de bărbat se auzi din spatele ei.

Tally îngheță. După două săptămâni de somn dificil, cu hainele rupte și murdare, de la distanță putea fi luată drept un localnic. Dar chipul ar fi dat-o de gol.

Bărbatul strigă din nou în limba sătenilor, dar vocea era impregnată cu aerul de autoritate al frumoșilor maturi. Pașii se apropiau tot mai mult. Să urce în magnetoglisor și să încerce să fugă?

Cuvintele bărbatului se pierdură când o văzu de-a-proape. Sub toată murdăria, Tally purta haine de oraș.

Se întoarse cu fața către el.

Bărbatul era echipat ca și ceilalți, cu ochelari și o sticlă cu apă. Pe fața lui ridată se putea citi surpriza. Pesemne că rămăsese în celălalt magnetoglisor, mișcându-se ceva mai încet decât restul — de-asta dăduse de ea.

— Cerule! exclamă el, renunțând să vorbească în limba sătenilor. Ce cauți aici?

Tally clipi, pe chipul ei neputându-se citi nimic pentru câteva secunde.

— Eram într-un balon.

— Un balon?

— A avut loc un fel de accident. Dar nu-mi aduc aminte exact...

El făcu un pas înainte, apoi strâmbă din nas. Poate că Tally era frumoasă, dar mirosea ca sălbaticii.

— Cred că am văzut ceva la știri despre un balon care a zburat într-o direcție greșită, dar asta a fost acum două săptămâni! Nu e posibil să fi rămas aici atâta timp. Se uită la hainele ei rupte și strâmbă din nou din nas: Dar cred că ai rămas.

Tally scutură din cap.

— Nu știu cât timp a trecut.

— Biata de tine!

Revenindu-și din surpriză, bărbatul era acum întruchiparea grijii care-i caracteriza pe frumoșii maturi.

— Ești în regulă acum. Eu sunt doctorul Valen.

Ea zâmbi ca o frumoasă cuminte, dându-și seama că acesta trebuia să fie Doctorul. La urma urmelor, un tip care supraviețuiește păsările probabil că nu știa limba sătenilor. Acesta era bărbatul care conducea expediția.

— Mă simt de parcă m-aș ascunde *de o veșnicie*, spuse ea. Sunt tot felul de oameni nebuni pe-aici.

— Da, poate fi destul de periculos.

El scutură din cap, de parcă n-ar fi crezut că o tânără frumoasă din oraș supraviețuise aici atâta timp.

— Ai avut noroc că ai rămas departe de ei.

— Cine sunt ei?

— Fac parte dintr-un... studiu foarte important.

— Un studiu? *Despre ce?*

El chicoti.

— Ei bine, este foarte complicat. Poate-ar trebui să spun cuiva că te-am găsit. Sunt convinsă că toată lumea este foarte nerăbdătoare să afle că ești în regulă. Cum te cheamă?

— Ce studiați aici?

El clipi, uluit să vadă că o frumoasă nouă îi puna întrebări, în loc să se văicărească și să vrea să fie dusă acasă.

— Ei bine, cercetăm anumite caracteristici fundamentale ale ... naturii umane.

— Desigur. Precum violența? Răzbunarea?

El se încruntă.

— E un fel de a spune. Dar cum de ... ?

— Mă gândeam eu. Brusc, totul devenise clar și continuă: Studiați violența, prin urmare aveți nevoie de un grup de oameni violenți, brutali, nu-i așa? Ești antropolog?

Pe chipul bărbatului încă se citea confuzia.

— Da, dar sunt și doctor. Medic. Ești sigură că ești în regulă?

Tally își mai dădu seama de un lucru.

— Ești doctor de cap.

— De fapt, ni se spune neurologi. Doctorul Valen se întoarse grijuliu și întinse mâna spre ușa magnetoglisorului: Poate că ar trebui să anunț totuși. Nu ți-am reținut numele.

— Nici nu ți l-am spus.

Tonul ei îl îngheță.

— Nu atinge ușa aia, îi mai spuse ea.

Bărbatul se întoarse cu fața spre ea, chipul lui de frumos matur descompunându-se.

— Dar ești...

— Frumoasă? Mai gândește-te, spuse ea zâmbind. Sunt Tally Youngblood. Mintea mea este foarte urâtă. Și-o să-ți iau mașina.

Din câte se părea, doctorul se temea foarte tare de sălbatici... chiar și de cei frumoși.

Acceptă blajin să fie închis în containerul pentru marfă al unuia dintre magnetoglisoare și-i spuse lui Tally codurile de decolare ale celeilalte mașini. Sistemele de securitate nu erau ceva nou pentru Tally, dar în felul ăsta câștiga timp. Iar expresia de pe chipul doctorului în timp ce rostea codurile era într-adevăr frumoasă. Era obișnuit să aibă de-a face cu săteni care-l priveau ca pe un zeu. Acum însă, o singură privire aruncată spre cuțitul lui Tally îi era de-ajuns ca să-nțeleagă cine dădea ordinele.

Bărbatul răspunse la mai multe întrebări puse de Tally, până când în mintea ei nu mai rămase nicio urmă de îndoială cu privire la scopul acestei rezervații. Era locul în care fuseseră inventate și dezvoltate operațiile, locul de unde fuseseră luați primii subiecți pentru testare. Scopul leziunilor pe creier era de a împiedica violența și conflictul, așa că pe cine se putea experimenta mai bine dacă nu pe oameni cuprinși de o veșnică dorință de răzbunare? Asemenea dușmanilor turbați dintr-o cameră încuiată, triburile prinse ca-ntr-o capcană în această zonă dezvăluiau tot ce doreai să cunoști despre însăși natura sângeroasă a omenirii.

Clătină din cap. Bietul Andrew! Întreaga lui lume era un experiment, iar tatăl său murise într-un conflict care nu însemna absolut nimic.

În magnetoglisor, Tally îl studie un pic înainte de a porni, ca să se familiarizeze cu comenzile. I se păreau la fel cu ale unei mașini de oraș, dar nu trebuia să uite că cea de față nu era pentru idioți: dacă-i comandai, intra într-un munte. Trebuia să aibă foarte mare grijă cu turnurile înalte de la ruine.

Înainte de orice, dezactivă sistemul de comunicații. Nu voia ca mașina să anunțe autoritățile orașului unde se afla.

— Tally!

Tresări la acest strigăt și privi prin parbriz. Dar nu era decât Andrew și era singur. Se strecură afară pe ușa pentru șofer, făcându-i semn să tacă și arătând înspre cealaltă mașină.

— L-am încuiat pe Doctor, șopti ea. Nu-l lăsa să-ți audă vocea. Ce cauți înapoi aici?

El privi celălalt magnetoglisor, cu ochii măriți la gândul că un zeu fusese închis înăuntru, și șopti:

— Am fost trimis aici ca să văd unde e. A zis că o să vină după noi.

— Ei bine, nu mai vine. Iar eu sunt pe punctul de plecare. El încuviință.

— Desigur. La revedere, Sânge Tânăr.

— La revedere, răspunse ea zâmbindu-i. N-am să uit tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

Andrew o privea în ochi, cu expresia aceea de uimire în fața chipului ei frumos.

— Nici eu n-o să te uit.

— Nu te mai uita la mine așa!

— Așa cum, Tally?

— Ca la ... un zeu. Suntem oameni, Andrew.

El privi în pământ, încuviințând încet.

— Știu.

— Nu oameni perfecți, ba chiar unii dintre noi sunt mai răi decât ți-ai putea imagina. Le facem lucruri îngrozitoare semenilor tăi, de multă vreme. Ne-am folosit de voi.

El ridică din umeri.

— Ce putem noi să facem? Voi sunteți atât de puternici!

— Da, suntem.

Îl luă de mână. Continuă:

— Dar încearcă să treci de omuleți. Lumea reală este uriașă. Poate că reușești să ajungi atât de departe, încât specialiștii n-o să te mai caute. Iar eu o să-ncerc să ...

Nu spuse ce voia să-i promită. Ce o să încerce?

Pe chipul lui Andrew apăru un zâmbet. Întinse mâna ca să atingă tatuajul de pe fruntea lui Tally.

— Ești senzațională acum.

Ea încuviință, înghițind în sec.

— Te vom aștepta, Tally Sânge Tânăr.

Tally clipi, apoi îl îmbrățișă fără un cuvânt. Se strecură înapoi în magnetoglisor și porni rotoarele. Pe măsură ce hruitul vehiculului creștea, Tally văzu păsările zburând afară din luminiș, îngrozite de mașina zeilor. Andrew se dădu înapoi.

Mașina se ridică imediat cum Tally apăsă pe buton, forța motoarelor vibrându-i în oase. Rotoarele biciuira cu furie

vârfurile copacilor din jurul ei, dar mașina se ridica în mod constant, controlat.

Tally privi în jos, pe măsură ce mașina se îndepărta de copaci. Îl văzu pe Andrew făcându-i cu mâna, zâmbind strâmb, știrb și plin de speranță. Tally știa că va trebui să se întoarcă, exact așa cum spusese. Nu mai avea de ales. Cineva trebuia să-i ajute pe oamenii de-aici să scape din rezervație și nu aveau pe nimeni altcineva în afară de Tally.

Oftă. Măcar un singur lucru era constant în viața ei: devenea tot mai complicată.

RUINELE

Tally ajunse la mare când soarele încă urca pe cer și, dintre norii de la orizont, picta apa în nuanțe de roz.

Viră încet mașina spre nord. Așa cum se așteptase, această mașină pentru ieșirile din oraș avea înspăimântătoarea tendință de a face orice îi cerea Tally. Primul ei viraj fusese suficient de abrupt cât să-și izbească fruntea de geam. De data asta, voia s-o ia mai ușurel.

Mașina urca treptat și, curând, Tally văzu suburbiile Ruinelor Ruginite. Distanța — pentru care ar fi avut nevoie de o săptămână dacă o străbătea pe jos — fusese parcursă acum în mai puțin de o oră. Când forma sinuoasă de montagne russe își făcu apariția, începu să coboare vehiculul.

Aterizarea era partea ușoară. Tally trase maneta pentru urgențe, cea pe care erau învățați cei mici s-o tragă dacă șoferul avea un atac de cord sau leșina. Mașina se opri și începu să coboare. Tally alesese un loc plan, una dintre numeroasele suprafețe gigantice de ciment pe care localnicii le construiseră ca să-și parcheze mașinile de teren.

Vehiculul ateriză pe terenul plin de iarbă și, după ce mașina se opri, Tally deschise portiera. Dacă toți ceilalți oameni de știință îl găsiseră pe doctor și făcuseră vreun apel de urgență, probabil că specialiștii se aflau deja în căutarea ei. Cu cât era o distanță mai mare între ea și magnetoglisorul furat, cu atât mai bine.

Turnurile ruinelor se ridicau în fața lui Tally, cel mai înalt aflându-se la o oră de mers pe jos. Ajunsese, desigur, la două săptămâni după ceilalți. Dar spera că ei nu renunțaseră la ea sau că-i lăsaseră vreun mesaj.

Cu siguranță, Zane ar fi rămas s-o aștepte în cea mai înaltă clădire, neacceptând să plece atâta timp cât mai exista o șansă ca ea să-și facă apariția.

Doar dacă nu fusese prea târziu pentru el.

Tally își puse rucsacul pe umeri și porni la drum.

Străzile în ruină erau pline de fantome.

Tally nu mersese niciodată pe jos prin oraș. Întotdeauna călătorise cu placa — la cel puțin zece metri înălțime —, evitând mașinile arse de la sol. În ultimele zile ale așezării, o epidemie artificială se răspândise prin lume. Nu infecta oamenii sau animalele, ci doar petrolul, bacteria reproducându-se în rezervoarele mașinilor de la sol și în cele ale aparatelor de zbor, încet-încet, făcând combustibilul nesigur. Petrolul infectat izbură în flăcări atunci când lua contact cu oxigenul, iar fumul răspândea sporii, vântul purtându-i spre alte rezervoare de petrol, spre alte câmpuri petrolifere, până când ajunseseră în toate mașinile de pe glob.

Se părea că locuitorilor ruinelor nu le plăcuse să meargă. Chiar și după ce-și dăduseră seama de puterea epidemiei, cetățenii înfricoșați încă mai urcau în mașinile lor ciudate, cu roți de cauciuc, gândindu-se să fugă în sălbăticie. Dacă privea cu atenție prin parbrizul înnegrit al mașinilor îngrămădite pe străzile Ruinelor, Tally putea zări schelete sfărâmicioase. Doar câțiva dintre oamenii de-atunci fuseseră suficient de deștepți, încât să plece de-acolo *pe jos*, și suficient de puternici, încât să supraviețuiască distrugerii lumii lor. Cel care crease această bacterie înțelesese în mod clar slăbiciunea oamenilor care locuiau aici.

— Cât erați de proști! murmură Tally, privind geamurile mașinilor.

Dar faptul că vorbea cu locuitori morți nu-i făcea mai puțin înspăimântători. Cele câteva schelete intacte o priviră cu expresii goale.

Pe măsură ce înainta prin orașul pustiu, clădirile deveneau tot mai înalte, structurile lor de metal ridicându-se precum scheletele unor creaturi gigantice, dispărute. Tally o luă pe străduțele unduitoare, înguste, căutând cea mai înaltă clădire. Turnul înalt era ușor de zărit de pe placa de zbor, însă de la sol, orașul era un labirint încâlcit.

Apoi făcu un ocol și o zări. Bucăți de ciment atârnav de matricea alcătuită din bârne de oțel, iar ferestrele goale se zgâiau la ea, lăsând vederii porțiuni ascuțite de cer. Cu siguranță, asta era locul: Tally își aduse aminte că Shay o dusesese până în vârful clădirii, prima dată când veniseră la Ruinele Ruginite. Exista o singură problemă.

Cum avea să urce până acolo?

Măruntaiele clădirii se deterioraseră de multă vreme. Nu mai existau scări și nici podele. Structura de metal era perfectă pentru elevatoarele magnetice ale plăcii de zbor, dar un om nu avea cum să urce până în vârf fără echipament serios de escaladare. Dacă Zane sau locuitorii din Noul Fum lăsașeră un mesaj pentru Tally, probabil că el era, iar ea nu avea cum să ajungă până acolo.

Tally se așază, brusc epuizată. Era precum turnul din visul ei, fără scări sau lift, iar ea pierduse cheia, care în acest caz era placa de zbor. Singura idee care-i venea era să se întoarcă la mașină și să zboare până sus. Poate că reușea să o ducă suficient de aproape de clădire... Dar cine o putea menține fixă în aer în timp ce ea se strecura afară ca să urce pe scheletul metalic?

Pentru a mia oară, Tally își dori ca placa să nu se fi distrus.

Privi în sus către turn. Dacă nu era nimeni acolo? Dacă, după ce străbătuse tot acest drum, Tally Youngblood era tot singură?

Se ridică și strigă cât putu de tare:

— Heeeeee!

Sunetul răzbătu cu ecou printre ruine, gonind un stol de păsări de pe un acoperiș îndepărtat.

— Hei! Eu sunt!

Când ecoul încetă, nu se auzi niciun răspuns. Pe Tally o durea gâtul din pricina strigătelor. Se lăsă pe vine ca să scoată o petardă din rucsac. Un foc avea să fie vizibil aici, în umbra clădirilor măcinate.

Aprinse petarda, ținând flacăra șuierătoare departe de fața ei, apoi strigă din nou.

— Sunt eeeeeeeu! Tally Youngblood!

Ceva se mișcă sus pe cer.

Tally clipi ca să alunge petele pe care flacăra i le lăsase pe retină și privi spre cerul albastru și limpede. O formă se îndepărtă de turnul clădirii, un oval micuț care începu să crească încet...

Era partea de dedesubt a unei plăci de zbor. Cineva cobora!

Tally aruncă petarda pe o grămadă de pietre. Inima îi bătea cu putere și brusc își dădu seama că nu avea habar cine cobora să o-ntâmpine. Cum de se comportase atât de prosteste? Putea fi oricine pe placa aia. Dacă specialiștii îi prinseseră pe ceilalți Infra și-i făcuseră să vorbească, atunci știau că asta era locul de întâlnire, iar evadarea lui Tally avea să se sfârșească brusc.

Își spuse că trebuie să se calmeze. La urma urmelor, *era* o placă de zbor. Și era una singură. Cu siguranță, dacă specialiștii ar fi pândit-o, acum ar fi țâșnit spre ea din toate direcțiile, în magnetoglisoare.

În orice caz, nu avea rost să intre în panică. Oricum, n-ar fi avut cum să scape alergând. Așa că tot ce putea să facă era să aștepte. Flacăra se stinse cu un sfârâit, în timp ce placa se apropia încet, în preajma cadrului de metal al clădirii. O dată sau de două ori, lui Tally i se păru că vede pe cineva privind de după marginea plăcii, dar pe fundalul cerului luminos putea fi oricine.

Când persoana se afla la aproximativ zece metri deasupra, Tally găsi curajul să strige din nou.

— Salut!

Își dădea seama că-i tremura vocea.

— Tally..., răspunse o voce familiară.

Placa poposi lângă ea, iar Tally se trezi privind un chip de-a dreptul urât: frunte prea înaltă, zâmbet strâmb, o cicatrice mică brăzdându-i o sprânceană. Îl privi cu atenție, clipind în beznă orașului distrus.

— David! rosti ea încet.

CHIPURI

El o privea fix, desigur.

Chiar și dacă nu și-ar fi spus numele, David îi știa vocea. Și, până la urmă, o aștepta, așa că trebuie să-și fi dat seama de la primul strigăt cine era. Dar se uita la ea într-un fel ciudat, de parcă ar fi văzut pe altcineva.

— David, spuse Tally. Eu sunt.

El încuviință, rămas în continuare fără grai. Dar nu uimirea în fața frumuseții ei era cea care-l amuțea, Tally își dădea seama de atâta lucru. Privirea lui părea să caute un semn, încercând să descopere ceva ce operația îi lăsase din vechiul chip, dar expresia lui rămase nesigură ... și un pic tristă.

David era mai urât decât și-l amintea. În visele lui Tally cu prințul cel urât, trăsăturile lui nu fuseseră niciodată atât de asimetrice; iar dinții neoperați niciodată, atât de strâmbi sau decolorați. Cusururile sale nu erau atât de mari ca ale lui Andrew, desigur. Nu arăta mai rău decât Sussy ori Dex, copii de la oraș care crescuseră cu pilule cu pastă de dinți și plasturi cu protecție solară.

Dar așa era *David*, la urma urmelor.

Chiar și după timpul petrecut cu sătenii, mulți dintre ei având cicatrici și dinți lipsă, chipul lui o șoca. Așa era *David*, cel care o învățase să facă focul, să curețe și să gătească peștele, să călătorească orientându-se după stele. Munciseră cot la cot, călătoriseră împreună săptămâni de-a rândul, iar Tally renunțase la viața de la oraș ca să rămână cu el în Ținutul de Fum. Își dorise să trăiască pentru totdeauna împreună cu el.

Toate aceste amintiri supraviețuiseră operației, ascunse undeva în creierul ei. Dar viața alături de frumoși trebuie să fi schimbat ceva încă și mai profund: felul în care-l vedea, de parcă individul din fața ei n-ar mai fi fost același *David*.

O vreme, niciunul nu rosti niciun cuvânt.

În cele din urmă, el își dresе glasul.

— Probabil că ar trebui să plecăm. Uneori, trimit patrula în perioada asta din zi.

Ea se uită în jos.

— În regulă.

— Mai întâi trebuie să fac asta.

David scoase dintr-un buzunar un dispozitiv ca o baghetă și-l trecu peste ea. Aparatul rămase tăcut.

— N-am microfoane? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Nu poți fi niciodată suficient de precaut. Nu ai plăcă de zbor?

Tally clătină din cap.

— S-a distrus când am evadat.

— Uau! E nevoie de mult efort pentru a distruge o plăcă.

— A fost o cădere de la mare înălțime.

El zâmbi.

— Aceeași Tally. Dar am știut că o să te întorci. Mama spunea că probabil ai...

Nu își termină fraza.

— Sunt în regulă.

Își ridică privirea spre el, neștiind ce să mai spună.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai așteptat.

Zburară pe placa lui. Acum Tally era mai înaltă decât David, așa că rămase în spatele lui, cu brațele în jurul taliei sale. Își abandonase brățărilor de protecție, greoaie, cu mult înainte de călătoria cu Andrew Simpson Smith, dar senzorul ei era încă prins de buric, așa că placa îi putea percepe centrul de greutate, compensând pentru un corp în plus. Totuși, la început se deplasară încet.

Percepția corpului lui David, felul în care se înclina la vi-raje erau atât de familiare... Până și mirosul lui îi trezea amintiri. (Tally nu voia să se gândească la felul în care mirosea *ea*, dar el păru să nu bage de seamă.) Era uimită câte lucruri îi veneau în minte. Amintirile ei păreau să fi stat în așteptare, pregătite, iar acum, că el era aici, țâșneau toate la suprafață. Aici, pe placă, cu David întors cu spatele la ea, trupul lui Tally tânjea să-l strângă cu putere. Voia să alunge toate gândurile prostești, de frumoasă, pe care le avusese când îi privise pentru prima oară chipul.

Dar oare conta numai faptul că era urât? Și toate celelalte lucruri se schimbaseră.

Tally ştia că trebuia să întrebe de ceilalţi, mai ales de Zane. Dar nu reuşea să-i rostească numele, nu putea vorbi deloc. Doar faptul că stătea împreună cu David pe placă era aproape prea mult.

Se tot întreba de ce Croy fusese cel care-i adusese tratamentul. În epistola scrisă de Tally către ea însăşi, fusese foarte sigură că David o s-o salveze. *El* era prinţul din vis, la urma urmelor.

Oare era încă supărat pentru că ea trădase Ținutul de Fum? O învinovăţea pentru moartea tatălui său? Chiar în noaptea în care îi mărturisise totul lui David, Tally se întorsese în oraş ca să se predea, să devină frumoasă şi să poată testa tratamentul. Nu avusese niciodată ocazia să-i spună cât de rău îi părea. Nici măcar nu-şi luaseră la revedere.

Dar dacă David o ura, atunci de ce fusese *el* cel care o aşteptase la Ruine? Nu Croy, nu Zane... ci David. Capul i se învârtea, de parcă ar fi avut din nou gândire de frumoasă, exceptând starea de fericire.

— Nu e departe, spuse David. Poate trei ore, dacă mergem așa.

Ea nu răspunse.

— Nu m-am gândit să mai aduc o placă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai, de vreme ce ți-a luat atâta timp ca să ajungi.

— Îmi pare rău.

— Nu e nimic. Doar că trebuie să zburăm un pic mai încet.

— Nu. Îmi pare rău. Pentru ce am făcut.

Apoi tăcu. Aceste cuvinte o epuizaseră.

El duse placa între două turnuri de metal și ciment și opri. Rămaseră acolo mult timp. David continua să privească în altă parte. Ea își lăsă un obraz pe umărul lui. Ochii începură să-i ardă.

În cele din urmă, el spuse:

— Credeam că o să știu ce să spun. Când te revăd.

— Uitaseși de noul chip, nu-i așa?

— N-am uitat. Dar nu credeam să fie atât de... diferit de al tău.

— Nici eu, spuse Tally, dându-și seama că vorbele ei nu aveau sens pentru el.

La urma urmelor, chipul lui David nu se schimbase deloc.

El se întoarse cu grijă pe placă și-i atinse sprânceana. Tally încercă să-l privească, dar nu reuși. Simți cum tatuajul îi pulsează sub degetele lui.

Tally zâmbi.

— Oh, te sperie? E doar o chestie de-a celor Infra, ca să vedem cine este senzațional.

— Da, un tatuaj conectat la inima ta. Mi-au spus. Dar nu mi-am imaginat unul la tine. Este atât de... ciudat.

— Totuși, pe dinăuntru sunt în continuare eu.

— Așa simt și eu, atunci când zburăm.

Se întoarse, înclină placa și o puse în mișcare.

Tally îl ținu mai strâns acum. Nu voia ca el să se mai întoarcă. Îi era suficient de greu și fără sentimentele confuze pe care i le stârnea de fiecare dată când o privea. Probabil că nici el nu voia să vadă chipul fabricat în oraș, cu ochii mari și tatuajul animat. Trebuiau să ia lucrurile ușor.

— Spune-mi, David, de ce mi-a adus Croy tratamentul în locul tău?

— Lucrurile s-au împotmolit. Urma să vin după tine când m-am întors.

— Te-ai întors? De unde?

— Plecasem să cercetez un alt oraș, căutând alți urâți care să ni se alăture, când specialiștii și-au făcut apariția în forță. Au început să facă razii de amploare, căutându-ne.

David îi luă mâna și o lipi de pieptul său.

— Mama a hotărât să plece din oraș pentru o vreme. Am rămas ascunși în sălbăticie.

— Lăsându-mă blocată în oraș.

Tally oftă.

— Presupun că pe Maddy nu a deranjat-o prea tare lucrul ăsta.

Tally nu se îndoia că mama lui o învinovăța pe ea pentru tot — sfârșitul Ținutului de Fum, moartea lui Az.

— Nu a avut de ales, protestă David. Niciodată nu au mai venit atâția specialiști. Era prea periculos să rămânem aici.

Tally inspiră adânc, amintindu-și de discuția cu doctorița Cable.

— Presupun că, în ultima vreme, Circumstanțele speciale fac recrutări.

— Dar n-am uitat de tine, Tally. L-am pus pe Croy să-mi promită că-ți aduce pastilele și scrisoarea ta dacă mi se-ntâmplă ceva, ca să mă asigur că ai ocazia să evadezi. Când au început să strângă Noul Fum, el s-a gândit că s-ar putea să nu ne întoarcem curând, așa că s-a strecurat în oraș.

— Tu i-ai spus să vină?

— Bineînțeles. El era rezerva mea. Nu te-aș fi lăsat nicio dată singură acolo, Tally.

— Oh!

Amețeala începu din nou s-o cuprindă, de parcă placa ar fi fost o pană care se rotește în căderea ei spre pământ. Închise ochii și-l apucă și mai strâns pe David, simțindu-i în sfârșit soliditatea și realitatea, mai puternică decât orice amintire. Tally simți că din interiorul ei dispare ceva, o neliniște de a cărei prezență aproape că nu fusese conștientă. Chinul din visele ei, îngrijorarea că David o părăsise, totul nu fusese decât o neînțelegere, doar niște planuri care nu ieșiseră întocmai, ca în poveștile din vechime, când o scrisoare ajungea prea târziu sau era trimisă unui destinatar greșit și toată chestia era să nu te dai de ceasul morții din cauza asta.

Până la urmă, David dorise să vină el însuși după ea.

— Desigur, nu ai fost singură, spuse el încet.

Trupul lui Tally deveni rigid. Da, până acum el trebuie să fi aflat de Zane. Cum putea să explice faptul că pur și simplu *uitase* de David? Pentru majoritatea oamenilor, nu părea o scuză plauzibilă, dar el știa despre leziunile pe creier — părinții lui îl crescuseră explicându-i ce însemna să ai minte de frumos. Trebuia să înțeleagă.

Bineînțeles, în realitate nu era chiar atât de simplu. La urma urmelor, Tally *nu-l uitase* pe Zane. Îi vedea chipul frumos, slab și vulnerabil, și felul în care ochii lui aurii sclipiseră în clipa în care sărise din balon. Sărutul lui îi dăduse lui Tally puterea de a găsi pastilele. Împărțise tratamentul cu ea. Așa că... ce putea să spună?

Alese cea mai simplă cale:

— Cum se simte?

David ridică din umeri.

— Nu grozav. Dar nici prea rău, având în vedere situația. Ai avut noroc că nu ți s-a întâmplat ție, Tally.

— Tratatamentul este periculos, nu-i așa? Nu funcționează la unii oameni.

— Funcționează perfect. Prietenii tăi l-au luat cu toții deja și sunt în stare bună.

— Dar migrenele lui Zane ...

— E vorba de mai mult de-atât. David oftă. O s-o las pe mama să-ți explice.

— Dar ce ... ?

Tally lăasă întrebarea să se stingă nerostită până la capăt. Nu-l putea condamna pe David pentru că nu voia să vorbească despre Zane. Măcar întrebările ei nerostite primiseră toate răspuns. Ceilalți Infra ajunseseră aici și intraseră în contact cu locuitorii din Noul Fum. Maddy putuse să-l ajute pe Zane. Evadarea reușise perfect. Iar acum, că Tally însăși ajunsesese la Ruine, totul era minunat.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai așteptat, spuse ea din nou cu blândețe.

El nu răspunse și continuă să înainteze, fără să se privească.

CONTROLUL PAGUBELOR

Drumul către ascunzătoarea locuitorilor din Noul Fum trecea peste râuri și căi ferate vechi, folosindu-se orice zonă care conținea suficient metal pentru a menține plăcile în zbor. În cele din urmă, urcară o creastă cu mult în afara Ruinelor Ruginite, elevatoarele plăcii susținându-se pe rămășițele unei foste șine de tramvai, până la locul unde, deteriorat de vreme, se înălța un dom uriaș de ciment.

— Ce-a fost aici? întrebă Tally, cu vocea uscată după trei ore de tăcere.

— Un observator. În domul ăla se afla un telescop imens. Dar locuitorii din Ținutul de Fum l-au scos atunci când poluarea din oraș s-a înrăutățit.

Tally văzuse imagini ale cerului plin de reziduuri și fum — li se arătau adesea astfel de fotografii la școală —, dar era greu de imaginat că acești oameni reușiseră să schimbe până și culoarea cerului. Clătină din cap. Tot ce credea că fusese o exagerare a profesorilor ei se dovedea întotdeauna a deveni

adevărat. Temperatura scădea pe măsură ce urcau muntele, iar cerul după-amiezii i se părea limpede precum cristalul.

— După ce oamenii de știință n-au mai putut vedea stelele, domul a rămas doar un punct de atracție pentru turiști, spuse David. Pentru asta existau aceste cabluri. Căi multe de acces pentru plăcile de zbor, dacă avem nevoie să ieșim de-aici urgent, și putem vedea kilometri întregi în orice direcție.

— Fortul Ținutului de Fum, ha?

— Se poate spune. Dacă ne găesc vreodată speciali, măcar avem o șansă.

Un grup de privitori îi zăriseră deja — oamenii ieșeau din observator, pe măsură ce placa lor se apropia. Tally îi observă pe membrii Noului Fum: Croy, Ryde și Maddy, împreună cu alți urâți pe care nu-i recunoștea, și vreo douăzeci de Infra care evadaseră odată cu ea.

Tally căută chipul lui Zane în mulțime, dar el nu era acolo.

Sări de pe placă, alergând ca să-l îmbrățișeze pe Fausto. El îi zâmbi și se vedea după trăsăturile lui aspre că luase pastila. Nu era doar senzațional, era vindecător.

— Tally, miroși urât, spuse el zâmbind în continuare.

— Oh, da. A fost o călătorie lungă. Și e o poveste la fel de lungă.

— Știam că o să reușești. Dar unde e Peris?

Tally inspiră cu putere aerul rece de munte.

— I s-a făcut frică, nu? spuse Fausto înainte ca ea să apuce să răspundă.

Când ea încuviință, el adăugă:

— Du-mă la Zane.

Fausto se întoarse, arătând spre observator. Se apropiară și ceilalți, dar rămaseră un pic dezamăgiți de aspectul ei jalnic și de mirosul neplăcut. Infra o salutau și Tally putu vedea reacția urâților la un nou chip frumos, chiar dacă se afla într-o stare deplorabilă. Funcționa de fiecare dată, chiar dacă ei nu o luau drept o zeităte.

Tally îl salută pe Croy.

— N-am avut ocazia să-ți mulțumesc.

El ridică din sprânceană.

— Nu-mi mulțumi mie. Tu ai făcut totul.

Se încruntă, observând că Maddy o privea ciudat. Tally o ignoră, neinteresând-o părerea mamei lui David, și-l urmă pe Fausto în domul distrus.

Înăuntru era întuneric — câteva felinare erau agățate în jurul emisferei imense, deschise, și o rază de soare îngustă, orbitoare se strecura prin fisura imensă a domului. Un foc puternic arunca umbre jucăușe prin spațiu, fumul urcând leneș prin crăpătura de deasupra.

Zane era întins pe un teanc de pături, lângă foc, ținând ochii închiși. Părea chiar mai slab decât atunci când încercaseră să se infometeze pentru a-și scoate brățările. Avea ochii afundați adânc în orbite. Cuvertura se ridica și cobora lent, în ritmul respirației lui.

Tally înghiți în sec.

— Dar David a spus că e în regulă...

— Starea lui este stabilă, spuse Fausto, ceea ce e bine, având în vedere... condiția.

— Ce condiție?

Fausto își desfăcu brațele larg, neajutorat.

— Condiția creierului său.

Pe Tally o străbătu un fior, umbrele din colțurile ochilor ei unduindu-se pentru o clipă. Maddy păși în lumină, cu David alături.

Tally îi susținu privirea oțelită.

— Despre ce vorbești?

— Pilulele pe care ți le-am dat erau menite să fie luate împreună.

— Știu. Dar eram doi...

Tally se opri văzând expresia lui David. *Și-mi era prea frică să fac asta singură*, adăugă pentru ea însăși, amintindu-și de panica din acele momente, la Valentino, 317.

— Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Maddy, scuturând din cap.

— Țsta a fost întotdeauna un risc, atunci când lași un frumos să se trateze singur.

— Ce anume a fost un risc?

— Nu ți-am explicat niciodată cum funcționează tratamentul, nu-i așa? spuse Maddy. Cum nanoroboții elimină leziunile de pe creier? Le distrug, asemenea pastilelor care tratează cancerul.

— Și ce a mers prost?

— Nanoroboții nu s-au oprit. Au continuat să se reproducă, distrugându-i creierul lui Zane.

Tally se întoarse spre silueta de pe pat. Respirația lui părea atât de firavă, iar mișcarea pieptului său era aproape imperceptibilă.

Se întoarse spre David.

— Dar ai spus că tratamentul funcționează perfect.

El încuviință.

— Funcționează. Ceilalți prieteni ai tăi sunt bine. Dar cele două pilule sunt *diferite*. A doua, cea pe care ai luat-o tu, este tratamentul pentru tratament. Face nanoroboții să se autodistrugă după ce termină de reparat leziunile. Nanoroboții lui Zane au continuat să se reproducă, mâncându-i resursele. Mama spune că s-au oprit la un moment dat, dar nu înainte de a... produce niște pagube.

Când înțelese, starea ei de rău se amplifică: era vina *ei*. Înghițise pastila care l-ar fi scăpat pe Zane, tratamentul pentru tratament.

— Ce fel de pagube?

— Încă nu știm, răspunse Maddy. Aveam destul țesut stem ca să regenerez zonele distruse din creierul său, dar conexiunile pe care Zane le-a creat prin intermediul acelor celule au dispărut. Aceste conexiuni reprezintă zona în care sunt stocate amintirile și abilitățile, și unde are loc procesul de cunoaștere și recunoaștere. Unele părți ale minții lui sunt aproape goale.

— Goale? Vrei să spui că... *e pierdut*?

— Nu. Doar câteva zone sunt afectate, spuse Fausto. Și creierul lui se poate rebranșa, Tally. Neuronii lui fac noi conexiuni. Asta face acum. Zane a făcut asta tot timpul. A venit cu placa magnetoglisoare până aici, de unul singur. Apoi s-a prăbușit.

— Este uimitor că a rezistat atât de mult, spuse Maddy, dând încet din cap. Cred că faptul că a flămânzit l-a salvat.

Nehrănindu-se, nu a mai hrănit nici nanoroboții. Se pare că au dispărut.

— Încă poate să vorbească și să facă alte lucruri, spuse Fausto, apoi privi spre Zane. Este doar puțin... obosit acum.

— Puteai să fii tu în patul ăla, Tally, spuse Maddy scuturând iar din cap. Șansele erau de cincizeci la sută. Pur și simplu ai avut noroc.

— Asta-s eu. Micuța Domnișoară Noroc, zise Tally încet. Desigur, trebuia să recunoască față de ea însăși că era adevărat. Împărțiseră pastilele la întâmplare, presupunând că erau identice. În tot acest timp, nanoroboții ar fi putut să se hrănească foarte bine cu creierul ei, în loc de cel al lui Zane. Norocul ținuse cu ea.

Închise ochii, dându-și seama cât trebuie să se fi străduit Zane să ascundă ceea ce se întâmpla cu el. Toate tăcerile acelea îndelungate, pe când aveau brățărilor-interfață, luptându-se să nu-și piardă mințile, neștiind sigur ce se întâmpla, dar riscând totul pentru a evita să mai aibă din nou creier de frumos.

Tally privi spre el, dorindu-și pentru o clipă ca lucrurile să fi stat invers. Orice era mai bine decât să-l vadă așa. Dacă ar fi luat ea nanopilula, iar el ar fi luat-o pe cealaltă care ... *ce anume* făcea?

— Stai puțin. Dacă Zane a luat nanoroboții, cum m-a tratat pe mine pilula pe care am luat-o?

— Nu te-a tratat, răspunse Maddy. Fără cealaltă pilulă, anti-nanoroboții pe care i-ai luat tu nu ar fi avut niciun efect.

— Dar...

— Tu ai făcut-o, Tally, veni o voce blândă dinspre pat.

Ochii lui Zane erau întredeschiși, captând lumina soarelui precum marginile unor monede din aur. Îi zâmbi obosit.

— Ai devenit senzațională de una singură.

— Dar m-am simțit atât de diferit după ce amândoi am ...

Tăcu, amintindu-și de ziua aceea — sărutul lor, vizita pe furiș la Vila Valentino, ascensiunea pe turn. Dar, desigur, toate acele lucruri se întâmplaseră *înainte* de a lua pastilele. Existența alături de Zane o schimbase de la bun început, de la primul lor sărut.

Tally își aminti cum „tratamentul“ ba avea efect, ba nu avea. Trebuia să depună efort pentru a rămâne senzațională, mai mult ca membrii Infra decât ca Zane.

— Are dreptate, Tally, spuse Maddy. Cumva, ai reușit să te tratezi singură.

APĂ RECE

Tally stătea lângă patul lui Zane. Acum era treaz și vorbea. Îi era mai ușor să stea aici decât să se ocupe de toate lucrurile pe care ea și David trebuiau să le rezolve. Ceilalți îi lăsară singuri.

— Știi ce se întâmplă cu tine?

Zane nu răspunse imediat. Acum, vorbea cu multe pauze lungi, aproape ca în cazul tăcerilor epice ale lui Andrew.

— Știam că totul o să fie mult mai greu. Uneori trebuia să mă concentrez chiar și numai ca să pot merge. Dar nu mă mai simțisem niciodată atât de viu de când devenisem frumos. Merita să fiu senzațional alături de tine. Când am ajuns în Noul Fum, mi-am dat seama că ei ar putea să mă ajute.

— Ei *chiar* te ajută. Maddy spune că a pus niște ne ...

Tally înghiți în sec.

— Țesuturi în creier? continuă el și zâmbi. Sigur, neuroni noi, proaspăt scoși din cuptor. Acum trebuie doar să-i umplu.

— O să facem asta împreună. O să facem lucruri senzaționale, spuse Tally, însă promisiunea ei sună ciudat.

„Împreună“ însemna ea cu Zane, de parcă David nici n-ar fi existat.

— Dacă a mai rămas în mine ceva senzațional, spuse el obosit. Nu e ca și cum toate amintirile mele ar fi dispărut. Mai mult, centrul cogniției mi-au fost afectați, și anumite abilități.

— Cogniție? Adică *gândire*? spuse Tally.

— Da, și abilitățile, precum mersul.

Zane ridică din umeri.

— Dar creierul este construit pentru a face față degradărilor, Tally. Este plin de conexiuni, astfel că stocarea se face peste tot, ca să spun așa. Când o parte este afectată, lucrurile nu se pierd, ci doar devin mai șterse. Ca o mahmureală, zise el râzând. Una foarte rea. Pe lângă asta, am dureri din pricină că stau culcat tot timpul. Și parcă am dureri de dinți din pricina mâncării celor din Noul Fum. Este doar o durere-fantomă produsă de leziunile creierului, așa spune Maddy.

Se frecă pe obraz, încruntat. Tally îi luă mâna.

— Nu pot să cred cât ești de curajos. E incredibil!

— Tu vorbești, Tally?

Zane se chinui să se ridice. Avea mișcări tremurânde, ca de infirm.

— Ai reușit să te vindeci singură, *fără* să-ți mănânce ceva creierul. Asta numesc eu incredibil.

Tally privi în jos, spre mâinile lor împreunate. Nu se simțea tocmai incredibil. Își spunea că miroase urât și este murdară, dar mai ales *oribilă* pentru că nu avusese curajul să ia ambele pastile, ceea ce ar fi împiedicat să se întâmple așa ceva. Nici măcar nu avusese curajul de a vorbi cu Zane despre David, sau invers. Ceea ce era jalnic.

— A fost ciudat să-l vezi? Întrebă el.

Tally îl privi pe Zane, iar el chicoti văzând-o atât de surprinsă.

— Haide, Tally. Nu ți-am citit gândurile. Am avut parte de o mulțime de semne în privința asta. Tu mi-ai spus despre el prima dată când ne-am sărutat, îți mai aduci aminte?

— O, da.

Așadar, și Zane se așteptase tot timpul la asta. Tally ar fi trebuit să prevadă și ea. Poate că pur și simplu nu dorea să vadă ceea ce era evident.

— Da, e ciudat să-l văd. Chiar nu mă gândisem să-l găsesc așteptându-mă la ruine. Doar el și cu mine, singuri.

Zane încuviință.

— A fost interesant să te aștepte. Mama lui a spus că n-o să mai vii, că trebuie să fi intrat în panică, pentru că nu fuseși tratată cu adevărat. Poate că doar îmi țineai isonul, imitându-mă.

Tally își dădu ochii peste cap.

— Nu mă place foarte mult.

— Nu mai spune, zise el și rânji. Dar David și cu mine ne-am imaginat că o să apari, mai devreme sau mai târziu. Ne-am gândit că...

Tally gemu.

— Adică voi sunteți *prieteni* acum?

Zane luă una dintre pauzele lui epuizante.

— Presupun că da. M-a întrebat multe lucruri despre tine când am ajuns aici. Cred că voia să știe cum te-a schimbat operația.

— Serios?

— Serios. El a fost cel care ne-a întâmpinat când am ajuns la ruine. El și Croy, care au locuit afară și au stat cu ochii după lumini. Se pare că ei au lăsat revistele alea, pentru ca urâții din oraș să le găsească și să-și dea seama că ruinele sunt din nou vizitate.

Vocea lui Zane deveni molcomă, de parcă era pe cale să adoarmă.

— În sfârșit, am reușit să-l văd din nou, după ce am fost un laș în urmă cu multe luni.

Se întoarse spre ea.

— Să știi că lui David chiar i-a fost dor de tine.

— I-am distrus viața, spuse Tally încet.

— N-ai făcut nimic intenționat. David înțelege asta acum. I-am spus că, atunci când voiai să trădezi Ținutul de Fum, a fost din cauză că specialiștii amenințaseră că te lasă să fii urâtă pentru tot restul vieții.

— I-ai spus asta? Tally expiră lung. Îți mulțumesc. N-am avut niciodată ocazia să-i explic de ce am venit în Ținutul de Fum, cum m-au forțat. Maddy m-a obligat să plec în aceeași noapte în care am mărturisit totul.

— Da. David n-am fost mulțumit de ea din pricina asta. Voia să vorbească din nou cu tine.

— Oh...

Erau atâtea lucruri care rămăseseră nerezolvate între ea și David! Desigur, ideea că Zane și David discutaseră despre ea în detaliu nu era tocmai încântătoare pentru Tally, dar măcar David cunoștea acum întreaga poveste. Oftă.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus toate aceste lucruri. Trebuie să fie ciudat.

— Un pic. Dar n-ar trebui să te simți aiurea. În legătură cu ce s-a întâmplat atunci.

— De ce nu? Am distrus Ținutul de Fum, iar tatăl lui David a murit din cauza mea.

— Tally, toată lumea din oraș este manipulată. Scopul lucrurilor pe care le învățăm este să ne temem de schimbare. Am încercat să-i explic asta lui David, felul în care, din ziua în care ne naștem, suntem ținuți sub control de acel loc, de acea mașinărie.

Tally scutură din cap.

— Asta nu înseamnă că e-n regulă să-ți trădezi prietenii.

— Da, bine, eu am făcut-o, cu mult înainte ca tu s-o cunoști pe Shay. În ce privește Ținutul de Fum, sunt la fel de vinovat ca tine.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Tu? Cum?

— Ți-am spus vreodată cum am cunoscut-o pe doctorița Cable?

Tally îl privi, dându-și seama că nu avuseseră niciodată șansa de a termina această conversație.

— Nu, nu mi-ai spus.

— După noaptea în care Shay și cu mine am intrat în panică, majoritatea prietenilor mei au evadat în Ținutul de Fum. Supraveghetorii dormitorului știau că eu eram conducătorul, așa că m-au întrebat unde a fugit toată lumea. Am jucat tare și nu am suflat niciun cuvânt. Așa că au venit după mine Circumstanțele speciale.

Vocea lui scăzu în intensitate, de parcă ar fi avut încă brățara-interfață.

— M-au dus la sediul ăla al lor din centura de fabrici, la fel ca și pe tine. Am încercat să fiu tare, dar m-au amenințat. Au spus c-o să mă transforme într-unul de-ai lor.

— Unul de-ai lor? Un *special*? întrebă Tally, înghițind în sec.

— Da. După care, a fi frumos nu mi s-a mai părut o alternativă atât de neplăcută. Așa că le-am spus tot ce știam. Le-am spus că Shay plănuise să fugă, dar se speriasse, așa că de-asta știau despre ea. Și probabil că de-asta au și început supravegherea...

Tăcu. Tally clipi, gânditoare.

— Supravegherea *mea*, când Shay și cu mine am devenit prietene.

El încuviință obosit.

— Așa că, vezi tu, eu am început toată chestia asta, pentru că nu am plecat atunci când trebuia. N-o să te judec nicio dată pentru ceea ce s-a întâmplat în Ținutul de Fum. A fost vina mea la fel de mult ca și a ta.

Tally îi luă mâna, scuturând din cap. Nu se putea ca el să accepte vina, după toate situațiile prin care trecuse.

— Zane, nu. Nu poate fi vina ta. Asta s-a întâmplat acum mult timp, spuse ea oftând. Poate că niciunul dintre noi nu poate fi învinovățit.

Rămaseră tăcuți o vreme, în mintea lui Tally răsunând propriile-i cuvinte. Cu Zane întins în fața ei, cu mintea pe jumătate rătăcită, ce sens avea să se lase pradă unei vinovății vechi, a ei, a lui, a oricui? Poate că disputa dintre ea și Maddy nu avea niciun sens, la fel cum nu avea sens nici răzbunarea

dintre satul lui Andrew și intruși. Dacă o să locuiască toți aici, în Noul Fum, trebuiau să lase trecutul în urmă.

Desigur, lucrurile erau în continuare complicate.

Tally inspiră adânc, apoi spuse:

— Așadar, ce părere ai despre David?

Zane privi tavanul arcuit, ca prin vis.

— E foarte puternic. Foarte serios. Nu la fel de senzațional ca noi, știi?

Tally zâmbi și-i strânse mâna.

— Da, știu.

— Și cam... urât.

Ea încuviință, amintindu-și cum, în Ținutul de Fum, David o privise întotdeauna de parcă ar fi fost frumoasă. Iar uneori, când îl privea ea, se simțea de parcă ar fi privit un frumos. Poate că atunci când va avea parte de tratamentul real, sentimentele sale se vor trezi la viață. Sau poate că dispăruseră pentru totdeauna, nu din cauza operației, ci a relației pe care o avea cu Zane.

Când Zane adormi în sfârșit, Tally se hotărî să facă o baie. Fausto îi spuse cum să ajungă la un izvor îndepărtat, de pe munte, plin de gheață în această perioadă a anului, dar suficient de adânc pentru a intra în el cu tot corpul.

— Ia cu tine o jachetă termică, spuse el. Altminteri o să mori de frig înainte de a apuca să pornești încoace.

Tally se gândea că moartea era mai bună decât mizeria asta și că o să aibă nevoie de mai mult decât să se frece cu o cârpă pentru a se simți curată din nou. De asemenea, voia să

fie singură o vreme și poate că șocul apei reci avea să-i dea curaj să stea de vorbă cu David.

Zburând cu placa peste munți în aerul rece al după-amiezii, Tally era uluită să constate cât de clar și de luminos părea totul. Încă îi venea greu să creadă că, de fapt, nu luase tratamentul. Se simțea mai senzațională ca oricând. Maddy murmurase ceva despre „efectul placebo“, de parcă a crede că te-ai vindecat era suficient pentru a-ți repara creierul. Dar Tally știa că era vorba despre mai mult de-atât.

Zane o schimbase. De la primul lor sărut, chiar înainte ca el însuși să ia tratamentul, viața alături de el o făcuse senzațională. Tally se întreba dacă mai avea nevoie de tratament sau putea rămâne așa pentru totdeauna. Gândul că luase aceeași pastilă care se hrănise cu creierul lui Zane nu o înspăimânta, chiar și cu anti-nanoroboții pe post de urmăritori. Poate că reușea să sară cu totul peste această etapă, bazându-se pe magia lui Zane. Acum erau capabili să se ajute unul pe celălalt. El își putea rebransa creierul în același fel în care Tally se luptase să obțină minte de frumoasă.

Ajunseseră atât de departe împreună! Chiar înainte de existența pilulelor, se schimbaseră unul pe celălalt.

Desigur, și David o schimbase pe Tally. În trecut, în Ținutul de Fum, el fusese cel care o convinsese să rămână în sălbăcie, chiar să rămână urâtă, renunțând la viitorul ei în oraș. Realitatea ei fusese transformată de aceste două săptămâni în Ținutul de Fum, începând... de când? Din clipa în care ea și David se sărutaseră pentru prima dată.

— Ce noroc! murmură Tally pentru ea însăși. Frumoasa Adormită, cu doi prinți.

Ce-ar fi trebuit să facă? *Să aleagă* între David și Zane? Mai ales acum, când cei trei locuiau împreună aici, în Fortul din Ținutul de Fum? Cumva, nu i se părea drept să se afle în situația asta. Tally de-abia și-l mai amintea pe David atunci când îl cunoscuse pe Zane. Dar, la urma urmelor, *nu dorise* să-i fie șterse amintirile.

— Mulțumesc încă o dată, domnișoara Cable, spuse ea.

Apa părea foarte rece.

Tally străpunse cu ușurință stratul de gheață de deasupra, iar acum privea îngrozită izvorul susurător. Poate că mirosul urât nu era cel mai rău lucru din lume. La urma urmelor, în două-trei luni venea primăvara...

Se cutremură, pornind sistemul de încălzire al jachetei împrumutate, apoi oftă și începu să-și scoată hainele. Măcar baia asta avea să-i dea o stare cu adevărat senzațională.

Înainte de a sări în apă, Tally își dădu pe corp cu un întreg recipient de săpun lichid, inclusiv pe păr, gândindu-se că avea să reziste cam zece minute în apa aproape înghețată. Știa că avea să fie nevoită să sară. Nu putea să vâre doar un picior sau să intre încetul cu încetul. Doar legea gravitației avea s-o mențină în mișcare după ce pielea ei goală avea să simtă apa rece.

Tally inspiră adânc, își ținu respirația... și sări în râu.

Apa înghețată o izbi, forțând-o să dea afară aerul din plămâni, blocându-i fiecare mușchi. Se cuprinse cu ambele brațe, ghemuindu-se în apa mică, dar frigul părea să-i pătrundă în carne și-n oase.

Tally se chinui să respire, dar nu reuși decât să gâfâie scurt de câteva ori. Tremura din tot corpul, de parcă avea să se

dezmembreze. Cu un act de voință uriaș, își vârî capul sub apă, ștergând orice sunet, respirația ei și murmurul râului fiind înlocuite de tumultul apei de dedesubt. Își frecă furioasă părul, cu mâini tremurânde.

Când scoase capul la suprafață, Tally inspiră adânc și se trezi râzând: totul devenise ciudat de clar, lumea era mai senzațională decât o putea face o ceașcă de cafea sau un pahar de șampanie, iar trăirea depășea saltul în gol cu placa. Rămase pentru o clipă așa, în apă, uluită de tot, de seninul cerului și de perfecțiunea unui copac desfrunzit din preajmă.

Tally își aminti prima ei baie într-un râu rece, în călătoria spre Ținutul de Fum, cu multe luni în urmă. Cum îi schimbase felul de a percepe lumea — chiar înainte ca operația să-i lase leziunile pe creier, înainte de a-l cunoaște pe David, cu atât mai puțin pe Zane. Chiar și atunci, mintea ei începuse să se schimbe, înțelegând că natura nu avea nevoie de o operație care s-o facă frumoasă, pur și simplu era.

Poate că nu avea nevoie de un prinț frumos, ca să rămână trează. Sau de unul urât. La urma urmelor, Tally se vindecase singură, fără pilulă, și ajunsese până aici tot de una singură. Nu mai auzise de nimeni care să evadeze din oraș *de două ori*.

Poate că fusese dintotdeauna senzațională, undeva, în interiorul ei. Nu avea nevoie decât să iubească pe cineva — sau să fie în sălbăticie, ori măcar să sară într-o apă înghețată — pentru a scoate asta la iveală.

Tally se afla încă în râu când auzi un strigăt: o voce răgușită venea din neant.

Ieși afară repede, vântul cuprinzând-o mai puternic decât o făcuse apa. Prosoapele pe care le adusese cu ea erau nepuținicioase în aerul rece. Încă se ștergea când o placă de zbor își făcu apariția, oprindu-se pe mal, la câțiva metri depărtare.

David nu păru să observe că era dezbrăcată. El sări de pe placă și alergă spre ea, aducându-i ceva. Oprindu-se lângă rucsacul ei, începu să fluture dispozitivul pentru detectarea microfoanelor.

— Nu vine de la tine, spuse el. Știam eu.

Tally își puna hainele.

— Dar deja ai...

— Un semnal a pornit de nicăieri, indicând în ce zonă aflăm. L-am prins prin radio, dar încă nu l-am localizat.

El privea în jos, către rucsacul ei, cu o expresie de ușurare pe chip.

— Dar nu l-ai adus tu.

— Bineînțeles.

Tally se așeză ca să-și tragă bocancii. Inima ei, bătând puternic, începuse să alunge frigul din corp.

— Nu îi scanezi pe toți cei care vi se alătură?

— Ba da. Dar dispozitivul de urmărire trebuie să fi fost în stare latentă. A început să trimită semnale de-abia când cineva l-a activat sau poate că a fost setat să pornească într-un anumit moment.

Ochii lui cercetară orizontul.

— Specialii vor fi aici în curând.

Ea se ridică.

— Așadar, fugim.

David clătină din cap.

— Nu putem pleca nicăieri până nu-l găsim.

— De ce nu?

Tally își puse brățările de protecție.

— Ne-au trebuit luni de zile ca să strângem proviziile pe care le avem în clipa de față, Tally. Nu le putem abandona, mai ales acum, după ce ni s-au alăturat atâția Infra. Doar că n-o să știm ce poate fi luat în siguranță până când nu ne dăm seama de unde vine semnalul. Nu apare *nicăieri*.

Tally își puse rucsacul în spinare și pocni din degete. Placa ei se ridică în aer. Când se urcă pe ea, mintea încă gonindu-i datorită băii reci, își aminti ceva de mai devreme.

— Durerea de dinți, spuse ea.

— Poftim?

— Zane a fost la spital acum două săptămâni. Dispozitivul de urmărire e în el.

DISPOZITIVUL DE URMĂRIRE

Porniră în grabă spre munte, virând în forță. Tally rămase în față, convinsă că avea dreptate. Pentru câteva minute, la spitalul în care îi reparaseră mâna ruptă, doctorii îi induseseră lui Zane starea de inconștiență. Cu siguranță, tot atunci ascuseseră un dispozitiv de urmărire în dintele lui. Desigur, doctorii obișnuiți nu ar fi făcut așa ceva de capul lor — trebuie să fi fost acțiunea Circumstanțelor speciale.

Când ajunseră în tabără, era un haos total. Locuitorii Noului Fum și Infra alergau înspre și dinspre intrarea în observator, ducând echipament, haine și mâncare, ridicând două stive lângă Croy și Maddy, care scanau totul înnebuniți. Ceilalți reîmpachetau grăbiți echipamentul verificat, pregătindu-se să-și ia zborul de îndată ce dispozitivul de urmărire era localizat.

Tally își ridică placa de zbor cât putu de sus, lansându-se deasupra haosului, direct deasupra domului spart. Când placa atinse înălțimea maximă, elevatoarele tremurară, apoi, când magnetii detectară structura metalică a observatorului,

deveniră stabile. Crăpătura din dom era suficient de largă pentru a se strecura prin ea, iar Tally coborî chiar prin fumul care se ridica, sărind direct lângă patul improvizat al lui Zane.

El ridică privirea spre ea, cu un zâmbet blând pe chip.

— Frumoasă intrare, Tally.

Ea se lăsă pe vine, alături de el.

— Care dinte te doare?

— Ce se-ntâmplă? Toată lumea a înnebunit.

— *Care dinte te doare, Zane?* Trebuie să-mi arăți.

El se încruntă, dar duse un deget tremurător către gură, arătând înspre partea dreaptă. Tally îi dădu mâna deoparte și-i deschise gura mai larg, iar el scoase un scâncet de protest.

— Șșș... Îți explic imediat.

Chiar și în lumina palidă a focului îl putea vedea: un dinte ieșea în evidență față de ceilalți, având o altă nuanță — se lustrase în grabă, desigur.

Semnalul venea dinspre Zane.

De-alături se auzi zumzetul unui scanner pornind. David o urmase prin spărtura din acoperișul domului. Trecu dispozitivul pe lângă chipul lui Zane, iar mașinăria bâzâi cu furie.

— E în gura lui? întrebă David.

— În *dintele* lui! Adu-o pe mama ta!

— Dar, Tally...

— Adu-o! Tu și cu mine nu putem scoate un dinte!

David își puse mâna pe umărul ei.

— Nici ea nu poate. Nu în câteva minute.

Tally se ridică, uitându-se la chipul lui urât.

— Ce vrei să spui, David?

— Trebuie să-l lăsăm aici. Vor veni curând.

— Nu! strigă ea. Du-te și adu-o!

David scoase o înjurătură și se îndepărtă în goană spre ușa observatorului. Tally îl privi din nou pe Zane.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Au pus un dispozitiv de urmărire în tine, Zane. La spital.

— Oh, făcu el, frecându-și fața. N-am știut, Tally, îți spun sincer. Credeam că durerea de dinți e de la mâncarea de-aici.

— Sigur că n-ai știut. Ai fost inconștient câteva minute la spital, îți aduci aminte?

— Și chiar au de gând să mă lase aici?

— N-am să le dau voie. Îți promit.

— Nu mă pot întoarce, spuse el încet. Nu vreau să am din nou minte de frumos.

Tally înghiți în sec. Dacă Zane se întorcea în oraș acum, doctorii aveau să-i refacă leziunile, direct peste țesutul nou al creierului său. Iar dacă apoi creierul se rebrânșa peste leziuni... Ce șansă mai avea să rămână senzațional?

Nu putea lăsa să se întâmple așa ceva.

— Te iau pe placa mea, Zane. O să evadăm singuri, dacă e nevoie.

Mintea ei gonia. Tot trebuia să scape cumva de dispozitivul ăla. Nu-l putea scoate izbindu-l cu o piatră... Tally privi în jur după o unealtă, dar cei din Noul Fum luaseră cu ei toate lucrurile utile, pentru a fi scanate.

Vocile veneau din întuneric. Erau Maddy, David și Croy. Tally văzu că Maddy ținea în mână un soi de forceps. Gâfâia.

Maddy se lăsă pe vine lângă Zane și-i deschise gura cu forța. El gemu de durere când instrumentul de metal îi apucă dintele.

— Ai grijă, o rugă Tally încet.

— Ține asta, zise Maddy și-i dădu o lanternă.

Când Tally trimise raza de lumină spre gura lui Zane, dintele decolorat deveni cât se poate de evident.

După o clipă, Maddy spuse:

— Ăsta nu e bun.

Îi dădu drumul lui Zane, iar el căzu înapoi pe pături, gemând, închizând ochii.

— Scoate-l odată!

— I l-au înfipt în os, spuse Maddy, apoi se întoarse spre Croy. Termină de împachetat. Trebuie să fugim.

— Fă ceva pentru el! strigă Tally.

Maddy îi luă lanterna.

— Tally, dintele este prins de os. Ar trebui să-i sparg mandibula ca să-l scot.

— Atunci nu-l scoate, doar oprește dispozitivul, să nu mai emită semnale! Sparge dintele! El poate să îndure!

Maddy clătină din cap.

— Dinții frumoșilor sunt făcuți din același material folosit pentru aripile aparatelor de zbor. Nu poți să-i distrugi pur și simplu. Aș avea nevoie de nanoroboți stomatologici ca să-l distrug.

Întoarse lumina lanternei spre Tally, căutându-i gura.

Tally se smuci.

— Ce faci?

— Mă asigur în privința ta.

— Dar eu nu am fost în spi..., începu Tally să spună, dar Maddy îi deschise gura cu forța.

Tally gemu, dar o lăasă pe femeie s-o cerceteze câteva clipe. Era mai rapidă decât ea, în încercarea de a-i aduce argumente. Maddy murmură ceva și-i dădu drumul, iar Tally o întrebă:

— Mulțumită?

— Pentru moment. Dar trebuie să-l lăsăm pe Zane aici.

— Nici pomeneală! strigă Tally.

— Vor fi aici în zece minute, zise David.

— Mai puțin, zise Maddy.

Lui Tally îi jucau în fața ochilor pete luminoase, din pricina lanternei. De-abia le putea vedea fețele în lumina focului. Oare ei nu înțelegeau prin ce trecuse Zane ca să ajungă aici, ce sacrificase pentru acest tratament?

— N-am să-l părăsesc.

— Tally ..., începu David.

— Nu contează, îl întrerupse Maddy. Tehnic vorbind, ea încă are minte de frumoasă.

— Ba nu!

— Nici măcar n-ai luat pilula corectă.

Maddy puse o mână pe umărul lui David.

— Tally încă are leziuni. După ce-i vor scana creierul, nici măcar n-o s-o mai opereze. Vor crede că a venit aici ca să se distreze.

— Mamă! strigă David. Nu o părăsim!

— Iar eu nu vin, spuse Tally.

Maddy scutură din cap.

— Poate că leziunile nu sunt atât de importante cum credeam. Tatăl tău a suspectat întotdeauna că a avea minte de frumos era starea naturală a majorității oamenilor. Ei chiar *voiau* să fie insipizi, leneși și vanitoși.

Maddy o privi pe Tally și adăugă:

— Și egoiști. E nevoie de o singură mișcare pentru a bloca acea parte a personalității lor. El a considerat întotdeauna că unii oameni pot ieși singuri din starea asta.

— Az a avut dreptate, spuse Tally. Sunt vindecată acum. David scoase un geamăt.

— Vindecată sau nu, Tally, nu poți rămâne aici. Nu vreau să te pierd din nou! Mamă! Fă ceva!

— Vrei să te contrazici cu ea? N-ai decât!

Maddy se răsuci pe călcâie și porni spre intrarea în observator.

— Noi plecăm în două minute, spuse ea fără să se întoarcă. Cu sau fără voi!

Câteva clipe, David și Tally rămaseră tăcuți. La fel ca atunci când se văzuseră pentru prima oară, la ruine, în acea dimineață, niciunul dintre ei neștiind ce să spună. Deși acum, își dădu Tally seama, chipul lui David nu o mai șoca. Poate că panica momentului sau baia rece îi eliminase și ultimele gânduri de frumoasă. Sau poate că avusese nevoie de numai câteva ore pentru a-și alinia amintirile și visele cu realitatea...

David nu era un prinț, nici ca aspect, nici în alte privințe. Era primul băiat de care se îndrăgostise, dar nu și ultimul. Timpul și experiențele diferite schimbaseră lucrurile dintre ei.

Oricât ar fi fost de nedrept faptul că amintirile ei despre David fuseseră șterse, Tally construisese un nou set de amintiri și nu le putea pune în locul celor vechi. Zane și ea se ajutaseră ca să devină senzaționali, fuseseră împreună captivii brățărilor-interfață și evadaseră împreună din oraș. Nu-l

putea abandona acum, doar pentru că o parte a minții lui fusese distrusă.

Tally știa foarte bine ce însemna să fii predat autorităților orașului, de unul singur.

Zane era singura persoană din viața ei pe care n-o trădase niciodată și n-avea de gând să-nceapă să facă asta acum. Îi luă mâna.

— Nu-l părăsesc.

— Gândește logic, Tally, spuse David, vorbind de parcă ea ar fi fost un copil. Nu-l poți ajuta pe Zane dacă rămâi aici. O să fiți prinși amândoi.

— Mama ta are dreptate. Mie nu au ce să-mi mai facă, iar eu pot să-l ajut fiind în oraș.

— Putem să-i strecurăm lui Zane tratamentul, așa cum am făcut și în cazul tău.

— Eu nu am avut *nevoie* de tratament, David. Poate că nici Zane n-o să aibă. O să-l ajut să rămână în starea senzațională. Să-și rebranșeze creierul. Fără mine n-are nicio șansă.

David dădu să vorbească, dar îngheță pentru o clipă. Apoi își miji ochii, iar când vorbi, glasul îi era diferit:

— Rămâi cu el doar pentru că e frumos.

Tally făcu ochii mari.

— *Ce fac?*

— Nu-ți dai seama? Este așa cum spuneai întotdeauna: e vorba de evoluție. De când au ajuns aici prietenii tăi, Infra, mama mi-a explicat cum funcționează mintea frumoșilor.

David arătă spre Zane.

— Are ochii ăia mari, vulnerabili, pielea perfectă, ca de copil. Pentru tine arată ca un bebeluș, un copil neajutorat,

ceea ce te face să-ți dorești să-l ajuți. Nu gândești rațional. Renunți la tine doar pentru că el este frumos!

Tally îl privea pe David neîncrezătoare. Cum îndrăzneă să-i spună *ei* așa ceva? Simplul fapt că ea se afla aici demonstra că era în stare să gândească singură.

Apoi înțelese ce se-ntâmpla cu David: nu făcea decât să repete cuvintele lui Maddy. Ea trebuie să-l fi avertizat să nu aibă încredere în propriile-i sentimente atunci când o s-o vadă pe noua Tally. Maddy nu voia ca fiul ei să se transforme într-un urât lovit de trăsnet, care venerează până și pământul pe care călca Tally. Așa că acum David își imagina că frumosul chip al lui Zane era tot ce putea ea să vadă.

David încă o considera o puștoaică din oraș. Poate că nu credea cu adevărat că era vindecată. Poate că nu o iertase niciodată cu adevărat.

— Nu e vorba despre felul în care arată Zane, David! spuse ea, vocea tremurându-i de furie. Mă face să mă simt senzațional și am riscat multe împreună. Puteam să zac eu acolo, în locul lui. Și ar fi rămas și el cu mine.

— E doar programare!

— Nu. Îl iubesc.

David dădu să vorbească din nou, dar cuvântul îi rămase în gât. Ea oftă.

— Du-te, David. Orice-ar fi spus mama ta, n-o să plece fără tine. O să vă prindă pe toți dacă nu porniți acum.

— Tally...

— Pleacă! strigă ea.

David trebuia să fugă, altminteri Noul Fum avea să fie distrus și o să fie din nou vina ei.

— Dar poți...

— Dispari cu fața ta urâtă *de-aici!* strigă Tally.

Pentru o clipă, ecourile se răstiră la ea dinspre zidurile observatorului; Tally își mută privirea de la David. Îi cuprinse lui Zane obrazii în palme și-l sărută. Insulta strigată avusese efectul pe care și-l dorise, dar Tally nu reușea să ridice privirea când auzi pașii lui David îndepărtându-se în întuneric, mai întâi înceti, apoi alergând.

Cu coada ochiului, văzu forme mișcându-se. Nu erau umbrele aruncate de foc. Era inima ei, bătând atât de tare, încât putea să-și vadă propriul sânge pulsând în vinele ochilor, de parcă ar fi încercat să-i iasă din orbite.

Fuse nevoită să-l numească „urât” pe David. El n-avea să uite asta niciodată, și nici ea.

Dar *fuse nevoită* să folosească acest cuvânt, își spuse Tally. Fiecare secundă conta și nimic altceva nu l-ar fi făcut să se simtă respins cu atâta putere. Își exprimase alegerea.

— O să am grijă de tine, Zane, spuse ea.

El întredeschise ochii și zâmbi firav.

— M-am prefăcut că am leșinat, sper că nu te deranjează. Tally râse forțat.

— A fost o idee bună.

— Chiar nu putem fugi? Cred că mă pot ridica în picioare.

— Nu. Ne-ar găsi oricum.

El își atinse dintele cu limba.

— O, da... Ce porcărie! Era cât pe ce să fie prinși și ceilalți din cauza mea.

Tally ridică din umeri.

— Știu cum e. Am făcut și eu asta.

— Ești sigură că vrei să stai cu mine?

— Pot evada din oraș din nou, Zane, oricând îmi doresc. Vă pot salva pe tine și pe Shay și pe toți cei care au rămas. Sunt vindecată de-a binelea acum.

Tally privi intrarea și văzu plăcile ridicându-se în aer. Plecau. Cu toții. Ridică din nou din umeri.

— În plus, cred că s-a terminat totul. Dacă aș alerga după David acum, s-ar cam duce efectul genialei mele fraze de adio.

— Da, presupun că ai dreptate, spuse Zane chicotind încet. Poți să-mi faci o favoare, Tally? Dacă o să te desparți de mine vreodată, să-mi lași un bilet.

Ea îi zâmbi.

— Bine. Atâta vreme cât promiți să nu-ți mai vâri nicio-dată mâinile în distrugător.

— S-a făcut.

Zane își privi degetele, apoi le strânse în pumn.

— Mi-e teamă. Vreau să rămân senzațional.

— O să fii din nou senzațional. O să te ajut.

El încuviință, apucându-i mâna. Vocea îi tremură când vorbe:

— Crezi că David avea dreptate? Ochii mei mari și frumoși sunt motivul pentru care m-ai ales pe mine?

— Nu. Cred că a fost... ce-am spus. Și ce-ai spus tu înainte să sari din balon. Înghiți în sec. Tu ce părere ai?

Zane se lăsă pe spate și închise ochii. Păstră tăcerea atât de mult timp, încât Tally se gândi că adormise din nou. Dar apoi el grăi încet:

— Este posibil să aveți amândoi dreptate, și tu, și David. Poate că oamenii *sunt* programați... să se ajute unii pe alții,

chiar și să se îndrăgostească. Dar numai pentru că asta e natura umană nu înseamnă că-i ceva rău, Tally. În plus noi am avut un întreg oraș de frumuseți din care să alegem și ne-am ales unul pe celălalt.

Ea îi luă mâna și murmură:

— Mă bucur că am făcut-o.

El zâmbi și închise ochii din nou. O clipă mai târziu, Tally îl văzu că respira din nou lent și-și dădu seama că reușise din nou să leșine. Afectarea creierului avea și câteva avantaje.

Tally simțea cum ultimele rămășițe de energie îi părăseau trupul și-și dori să poată dormi și ea, să petreacă următoarele ore inconștientă și să se trezească în oraș — o prințesă captivă din nou, ca și cum totul n-ar fi fost decât un vis. Își puse capul pe pieptul lui Zane și închise ochii.

Circumstanțele speciale sosiră cinci minute mai târziu.

SPECIALII

Zgomotul magnetoglisoarelor umplea observatorul, iar ecoul semăna cu strigătele unor păsări. Vârtejurile produse de rotoare treceau prin gaura din acoperișul domului, spulberând focul. Praful se răspândi în aer și niște forme cenușii se grăbiră să intre, ocupându-și pozițiile în întuneric.

— Am nevoie de un doctor aici, spuse Tally cu o voce studiată, de frumoasă. Ceva e-n neregulă cu prietenul meu.

Un special apăru lângă ea din beznă. Ținea o armă.

— Nu te mișca. Nu vrem să-ți facem rău, dar dacă e nevoie...

— Ajutați-l pe prietenul meu, spuse ea. E bolnav.

Cu cât doctorii din oraș îl cercetau pe Zane, cu atât era mai bine. Poate erau în stare să facă mai mult decât reușise Maddy.

Specialul rosti ceva la un telefon, iar Tally îl privi pe Zane. Frica se putea citi în ochii lui întredeschși.

— E-n regulă, îl liniști Tally. O să te ajute.

Zane înghiți în sec, iar ea îi văzu mâinile tremurând, ultimul lui strop de curaj dispărând acum, că sosiseră opresorii lor.

— O să am grijă să te vindec, într-un fel sau altul, spuse ea.

— Sosește o echipă medicală, zise specialul, iar Tally îi zâmbi frumos.

Doctorii din oraș îi puteau confunda starea cu vreo boală a creierului sau poate aveau să-și dea seama că încercase cineva să-i șteargă leziunile, dar niciodată nu aveau cum să se sizeze felul în care se transformase Tally de una singură. Putea să pretindă că venise singură într-o excursie, ca să se distreze, cum spusese Maddy. Acum, Tally era la adăpost de operație.

Poate că Zane reușea să se vindece din nou, fără pastile. Poate că toată lumea din oraș avea cum să fie schimbată. După evadarea cu balonul și o altă „salvare” efectuată de speciali, Tally și Zane aveau să fie încă și mai faimoși. Puteau pune bazele unui fenomen de proporții, ceva ce speciali să nu mai poată opri.

O voce metalică se auzi din umbră, iar Tally tresări.

— Mă gândeam eu că ești aici, Tally.

Doctorița Cable apăru în lumină, întinzându-și palmele spre foc, de parcă ar fi intrat ca să se-ncălzească.

— Salut, domnișoara Cable. Îl poți ajuta pe prietenul meu?

Cu un zâmbet de lup, femeia întrebă:

— Durere de dinți?

— Mai rău, răspunse Tally, scuturând din cap. Nu se poate mișca, de-abia vorbește. Ceva nu e-n regulă cu el.

Alți speciali intrară în observator. Trei dintre ei purtau o targă. Erau îmbrăcați în costume de mătase albastră, nu gri.

O dădură pe Tally la o parte și așezară targa lângă Zane. El închise ochii.

— Nu-ți face griji, spuse Cable. O să fie în regulă. Știm totul despre starea lui, de când ați făcut mica vizită la spital. Se pare că a strecurat cineva nanoroboți în creierul lui. Foarte rău pentru capul său frumos.

— Știați că e bolnav? Tally se ridică în picioare. De ce nu l-ați vindecat?

Doctorița Cable o bătu ușor pe umăr.

— Am oprit nanoroboții. Dar micul implant din dintele lui era programat să-i dea dureri de cap — simptome false, care să vă țină motivați.

— V-ați jucat cu noi ..., spuse Tally privind cum specialiștii îl preluau pe Zane.

Cable privi în jur.

— Voiam să văd ce puneți la cale și unde mergeți. Mă gândeam că o să ne conduceți la persoana responsabilă pentru boala lui Zane.

Se încruntă.

— Aveam de gând să aștept mai mult până să activez dispozitivul de urmărire, dar după ce te-ai purtat așa de grosolan cu bunul meu prieten, doctorul Valen, în dimineața asta, m-am gândit că ar trebui să venim și să te ducem acasă. Chiar știi să creezi probleme.

Tally rămase tăcută. Gândurile goneau prin mintea ei. Dispozitivul de urmărire din dintele lui Zane fusese pornit de la distanță, dar de-abia după ce oamenii de știință îl găsiseră pe doctorul Valen. Din nou, Tally adusese după ea Circumstanțele speciale.

— Voiam o mașină ca să plecăm, spuse ea, încercând să vorbească precum frumoșii. Dar ne-am rătăcit.

— Da, am găsit vehiculul la ruine. Dar nu cred că ai ajuns până aici mergând pe jos. Cine te-a ajutat, Tally?

Ea clătină din cap.

— Nimeni.

Un special în costum gri de mătase apăru lângă doctorița Cable și-i prezentă un raport scurt. Vocea lui metalică îi dădea fiori lui Tally; nu reuși să înțeleagă nimic din vorbele lui murmurate.

— Trimite tinerii după ei, ordonă Cable, apoi se întoarse spre Tally. Nimeni, spui? Cum rămâne atunci cu focurile pentru gătit, capcanele pentru animale și latrinele? O mulțime de oameni și-au făcut tabăra aici, se pare, și au plecat nu cu mult timp în urmă. Păcat că nu am ajuns aici mai devreme, zise ea dând din cap.

— N-o să-i prindeți, spuse Tally zâmbind frumos.

— Zău? Dantura doctoriței Cable sclipea la lumina focului, căpătând o nuanță roșiatică. Avem câteva trucuri noi, Tally.

Doctorița se întoarse și păși spre ușă. Când Tally dădu să o urmeze, un special o prinse cu forță de umăr și o așeză lângă foc. Ordinele strigate și zgomotele celorlalte magnetoglisoare care aterizau ajungeau până în dom, dar Tally renunță să mai cerceteze ce se întâmpla și privea flăcările, nefericită.

Acum, că Zane fusese luat, Tally se simțea înfrântă. Fusese învinsă din nou de doctorița Cable, păcălită să găsească Noul Fum, aproape trădând din nou pe toată lumea. Și, după ultimele cuvinte pe care i le adresase, probabil că David o ura.

Dar măcar Fausto și ceilalți Infra evadaseră din oraș. Pentru totdeauna, spera ea. Ei și locuitorii Noului Fum aveau avantajul unui avans de câteva minute. Nu puteau depăși mașinile specialilor în linie dreaptă, însă plăcile lor erau mai agile. Fără dispozitivul de urmărire al lui Zane, care să-i dea de gol, puteau să dispară pur și simplu în pădurea din jur. Rebeliunea lui Tally și Zane dusesese la îngroșarea rândurilor celor din Noul Fum cu vreo douăzeci și cinci de membri. Iar acum, că tratamentul fusese testat, îl puteau duce în oraș și spre alte orașe, iar în cele din urmă toată lumea avea să fie liberă.

Poate că, de data asta, orașul nu ieșise învingător.

Iar pentru Zane, faptul că fusese prins era cel mai bun lucru. Doctorii din oraș erau mai capabili să-l trateze decât o gașcă de fugari. Tally se concentrează asupra felului în care avea să-l ajute să se refacă, aducându-l din nou la starea de senzațional, dacă era nevoie.

Poate că trebuia să înceapă cu un sărut...

La aproximativ o oră de la sosirea specialilor, focul ardea mocnit, iar lui Tally începea să i se facă din nou frig. Când porni din nou sistemul de încălzire al jachetei, o umbră se mișcă în raza roșie a apusului de soare care se strecura prin deschizătura domului.

Tally tresări. Cineva cobora pe o placă. Oare se întorsese David ca s-o salveze? Clătină din cap. Maddy nu i-ar fi permis niciodată s-o facă.

— Am prins doi, se auzi de sus o voce aspră.

Uniformele gri ale specialilor luceau în semiîntuneric: alte două siluete coborau prin crăpătura domului. Plăcile erau mai

lungi decât în mod normal, cu elice pentru ridicare, plasate în capete. Rotoarele lor stârneau flăcările.

Așadar, asta era noul lor truc, se gândi Tally. Speciali pe plăci de zbor, perfecți pentru a lua urma locuitorilor din Noul Fum. Se întrebă pe cine prinseseră.

— Urâți sau frumoși? strigă doctorița Cable.

Tally ridică privirea și văzu că doctorița venise din nou lângă foc.

— Doar doi Infra. Toți urâții au scăpat, veni răspunsul.

Tally își dădu seama că, dincolo de asprimea metalică, recunoștea vocea acestui special.

— Oh, nu, spuse ea încetișor.

— Oh, da, Tally-wa.

Silueta sări de pe placă și păși în lumina focului.

— O nouă operație! Îți place?

Era Shay. Făcea parte dintre speciali.

— Doctorița Cable m-a lăsat să-mi mai fac tatuaje. Nu sunt absolut amețitoare?

Tally se uită la vechea ei prietenă, uluită de transformare. Spiralele tatuajelor animate o acopereau, de parcă pielea ei ar fi fost înfășurată într-o plasă neagră, care pulsa. Avea fața întinsă, inspirând cruzime, iar dinții de sus aveau formă triunghiulară, ascuțită. Era mai înaltă, brațele ei goale revelând mușchi mai puternici. Linia cicatricilor pe care și le făcuse singură era scoasă în evidență prin tatuaje spiralate. Ochii ei sclipeau la lumina focului, precum cei ai unui animal de pradă, schimbându-și nuanța de la roșu la violet, după cum dansau flăcările.

Desigur, era în continuare frumoasă, dar grația ei inumană, crudă, o înfiora pe Tally, de parcă ar fi privit un păianjen colorat care-și traversa pânda.

În spatele ei, coborau celelalte plăci. Ho și Tachs, tovarășii ei, dintre Cei-care-se-tăiau, țineau un individ neputincios. Fața lui Tally se schimonosi când văzu că-l prinseseră pe Fausto, care, până acum câteva zile, nu mai zburase în viața lui cu placa. Dar măcar majoritatea celorlalți scăpaseră... iar David era în siguranță.

Noul Fum încă trăia.

— Ți se pare că operația asta mă înfrumusețează, Tally-wa? întrebă Shay. Nu e prea mult pentru tine?

Tally clătină din cap, obosită.

— Nu. E senzațional, Shay-la.

Un zâmbet larg și crud apăru pe fața lui Shay.

— Face un catralion de mili-Helene, nu-i așa?

— Cel puțin.

Tally își întoarse privirea de la prietena ei și se uită către flăcări. Shay se așeză lângă ea.

— A fi special e mai senzațional decât îți poți imagina, Tally. Fiecare secundă este amețitoare. De exemplu, îți pot auzi bătăile inimii, pot simți bâzâitul electric al jachetei care te încălzește. Îți pot *mirosi* frica.

— Nu mi-e frică de tine, Shay.

— Îți este un pic, Tally-wa. Nu mă mai poți minți.

Shay își puse un braț în jurul lui Tally.

— Hei, mai ții minte fețele alea nebune pe care obișnuiam să le desenez pe când eram urâte? Doctorița C o să mă lase să le fac. Putem fi operați cum dorim. Nici măcar Comisia

pentru Înfrumusețare nu ne poate spune cum trebuie sau cum nu trebuie să arătăm.

— Trebuie să fie grozav pentru tine, Shay-la.

— Eu și Cei-care-se-taie suntem noii senzaționali din Circumstanțe. Un fel de speciali *speciali*. Ce fericire, nu-i așa?

Tally se întoarse cu fața spre ea, încercând să vadă ce era dincolo de ochii aceia scânteietori, de un roșu-violet. În ciuda felului de a vorbi, specific frumoșilor, în vocea lui Shay putea detecta o inteligență rece, calmă, o bucurie nemiloasă pentru că prinsese o veche trădătoare.

Shay era un nou tip de frumusețe crudă, își dădu seama Tally. Ceva și mai rău decât doctorița Cable. Mai puțin uman.

— Chiar ești fericită, Shay?

Gura lui Shay fremăta, dinții ascuțiți apărând pentru o clipă înfipti în buza de jos. Încuviință.

— Sunt, acum că te am din nou, Tally. N-a fost frumos cum ați fugit cu toții, fără mine. M-a întristat foarte tare.

— Am vrut să vii cu noi, Shay, îți jur. Ți-am lăsat o mulțime de mesaje.

— Am fost *ocupată*.

Shay zgândări focul cu vârful cizmei.

— Îmi creștam carnea. În căutarea tratamentului. Apoi pufni: În plus, mi-a ajuns chestia asta cu tabăra. Și, oricum, acum suntem împreună, tu și cu mine.

— Suntem una împotriva celeilalte, spuse Tally, aproape în șoaptă.

— Nici pomeneală, Tally-wa. Shay o strânse de umăr cu putere. M-am săturat de toate neînțelegerile și răzbunările

dintre noi. De-acum înainte, tu și cu mine vom fi *cele mai bune prietene pentru totdeauna*.

Tally închise ochii. Deci asta era răzbunarea lui Shay.

— Am nevoie de tine în rândul Celor-care-se-taie. E atât de senzational!

— Nu poți să-mi faci una ca asta, șopti Tally, încercând să se retragă.

Shay o ținea cu putere.

— Tocmai asta e, Tally-wa. Pot!

— Nu! strigă Tally, smucindu-se și luptându-se să se ridice în picioare.

Rapid ca fulgerul, mâna lui Shay țâșni înainte, iar Tally simți o înțepătură ascuțită în ceafă. Câteva secunde mai târziu, o ceață groasă începu să se aștearnă peste ea. Reuși să se smulgă și să facă doi-trei pași, împleticiți, dar picioarele ei păreau umplute cu plumb lichid. Căzu la pământ. Un vâl cenușiu coborî peste foc, în fața ei, iar lumea se întunecă.

Cuvintele se rostogoliră până la ea prin vid, purtate de o voce tăioasă:

— Trebuie să recunoști, Tally, faci parte ...

WISE AIUREA

În următoarele săptămâni, Tally nu a fost niciodată trează pe deplin. Se foia uneori și își dădea seama, după senzația cearșafurilor și a pernelor, că se afla în pat. Însă în cea mai mare parte a timpului, mintea ei plutea desprinsă de trup, rătăcind prin versiuni lipsite de continuitate ale aceluiași vis...

A fost odată o prințesă frumoasă închisă într-un turn înalt, cu pereți de oglindă, care nu tăceau. Nu exista niciun lift și nicio altă cale de a coborî, dar, când prințesa se plictisi să se tot privească în oglindă, hotărî să sară de sus. Își invită toți prietenii să o întovărășească. Și cu toții o urmară, în afară de cea mai bună prietenă a ei, a cărei invitație se pierduse.

Turnul era păzit de un dragon cenușiu cu ochi de nestemate, cu burdihanul flămând. Avea multe picioare și se mișca aproape prea repede ca să-l poți vedea. Dar se prefăcea că doarme și astfel o lăsă pe prințesă să treacă, împreună cu prietenii ei.

Și nu puteai avea un asemenea vis fără să existe și un prinț.

Era în același timp frumos și urât, senzațional și serios, precaut și curajos. La început, a locuit împreună cu prințesa în turn, dar mai târziu în vis părea să fi stat tot timpul afară, așteptând-o. Și într-o logică specifică doar visului, părea să fie adesea întruchiparea a doi prinți, dintre care ea trebuia să aleagă. Uneori, prințesa îl alegea pe prințul frumos, alteori pe cel urât. Oricum ar fi făcut, inima ei era frântă.

Și, pe oricine ar fi ales, sfârșitul visului nu se schimba niciodată. Cea mai bună prietenă, cea a cărei invitație se pierduse, încerca întotdeauna s-o urmeze pe prințesă. Dar dragonul cenușiu se trezi și-o înghiți. Și gustul ei îi plăcu atât de mult, încât veni și după ceilalți, mereu flămând. Din interiorul stomacului, cea mai bună prietenă privi afară prin ochii dragonului și vorbi cu gura acestuia, jurând că o va găsi pe prințesă și o va pedepsi pentru că-și părăsise prietena.

Iar după toate aceste săptămâni de somn, visul se încheia întotdeauna în același fel, cu dragonul care venea după prințesă, spunând de fiecare dată aceleași cuvinte:

— Trebuie să recunoști, Tally, faci parte dintre speciali.